

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REGINE ABEL

OOPS!

I SUMMONED A

LIDERC

WITCHES LOVE MONSTERS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

EYVAH! BİR LİDER ÇAĞIRDIM!

Cadılar Canavarları Sever

REGİNE ABEL

KAPAK TASARIMI:

Regine Abel

RESİMLER:

Morgan

Hojolabor

Veveler

Telif hakkı © 2025

Tüm hakları saklıdır. Bu telif hakkıyla korunan eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz; ancak incelemelerde yer alan kısa alıntılar bu kuralın istisnasıdır.

Yazar, bu yayını, yapay zekâ (YZ) teknolojilerini eğiterek metin veya görüntü üretmek amacıyla kullanmayı, bu yayınla aynı tarz veya türde eserler üretebilen teknolojiler de dahil olmak üzere, açıkça yasaklamaktadır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar.

Bu kitapta yetişkinlere yönelik dil ve açık cinsel içerik bulunmaktadır. 18 yaşından küçükler için uygun değildir.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Epilog

Regine Abel'in diğer eserleri

Regine Hakkında

EYVAH! BİR LİDER ÇAĞIRDIM!

Bir yumurta kır, bir iblis çıksın!

Coral, sinir bozucu eski oda arkadaşı Angelique'in eski dairelerinde bıraktığı eşyaları almaya gittiğinde, farkında olmadan büyük bir felakete yol açar. Coral, inanılmaz derecede çekici, sivri dilli ve şeytani zekâlı bir seks iblisi olan Vazul'u geri getirdiğini nereden bilebilirdi ki? Onu kovmalıydı, ama saygısız iblisinden ayrılma düşüncesi dayanılmazdı.

Angelique, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi geri almakta kararlı iken, Coral, Vazul'u bu kötü cadının onun için hazırladığı hain planlardan korumalı mı, yoksa kaçmak için fırsatı mı değerlendirmeli?

ADANMIŞLIK

İyiliği, övgü veya karşılık beklemeden, sırf iyilik olsun diye gösterenlere sesleniyorum. Sandığınızdan çok daha fazla fark ediliyorsunuz. İyi bir ruh, parlak bir şekilde ışık saçan, mutluluk getiren ve enerjisine kapılan herkesi yücelten bir fener gibidir. En az beklediğiniz anda, ama en çok ihtiyaç duyduğunuz anda, aynı güzel ışık size geri dönecektir.

Işığınızı çalmaya ve sahiplenmeye çalışanların sizi yolunuzdan saptırmasına izin vermeyin. Karanlık, biz izin vermedikçe hayatımıza giremez.

İçlerindeki şeytanlarla yüzleşenlere.

BÖLÜM I

MERCAN

Geri taşımak zorunda kaldığım hurda yığınının bakarken hissettiğim sinir bozucu durumun derinliğini kelimelerle ifade etmek mümkün değildi. Sevgili, tatlı ve son derece sinir bozucu Angelique, her zaman bir şekilde canımı sıkmanın yolunu buluyordu.

Üç ay önce onun ve Sophia ile paylaştığım daireden ayrıldığımda, onun saçmalıklarından kurtulduğumu düşünmüştüm. Doğrusu, kira sözleşmemizin bitiminden önce ayrıldım, ancak kalan payımı peşin ödedim ki beni bir şekilde kandırdığımı iddia edemesinler. Dostane bir ayrılık olmuştu. Çok erken ayrıldığım için, iki eski oda arkadaşım da ayrılmadan önce son temizliği yapacaklarına karar verdiler.

Sophia beklendiği gibi üzerine düşeni yaptı. Ama kaprisli Angelique başka bir sürü eşyayı geride bırakmak zorunda kaldı. Ve ev sahibi buna izin vermedi. Sophia bir düğün için şehir dışındaydı ve Angie de uygun bir şekilde başka bir etkinlik için şehir dışındaydı, bu yüzden her şey bana kaldı. Sadece dört çanta ve birkaç ıvır zıvır eşyası olması önemli değildi. Bunların hiçbirisi artık benim sorunum olmamalıydı. Ama kira sözleşmesinde adım hala geçtiği için temizlik cezaları ödemek istemediğimden, zamanımı feda edip taşıma işini üstlendim.

Bayan Hopkins, pek de gizli olmayan bir sabırsızlıkla boğazını temizledi. Bu ejderha gibi ev sahibesiyle uğraşmaktansa müdürle uğraşmayı çok daha tercih ederdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, kaba ya da kötü

niyetli değildi. Sadece askeri bir denetim altındaymış gibi anında dik durmanızı sağlıyordu.

Uzun boylu ve zayıf, ellili yaşlarının sonlarındaki yaşlı kadın, dar gözlüklerinin üzerinden beni inceleyen obsidyen gözleriyle bana bakıyordu. Uzun siyah saçları kusursuz bir topuz halinde sıkıca toplanmıştı. Her bir telin yaramazlık yapmaktan o kadar korktuğunu, yerinde tutmak için jöleye bile ihtiyaç duymadığını düşünebilirdiniz. Her zaman uygun diz hizasında etekli siyah takım elbise, yeleşin altında tertemiz beyaz bir gömlek ve yansımanızı görebileceğiniz kadar parlak siyah yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi. Onu asla makyajsız göremezdiniz; kusursuzca yapılmış makyajı, doğal ve zarif bir şekilde yüz hatlarını vurgulardı.

Onun yanında durduğum her seferinde, kızlar için kurulmuş katı bir ıslah okulunun müdiresi tarafından azarlanmak üzere olan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum.

Sabrını gereğinden fazla zorlamak istemediğim için, şükürler olsun ki benim için önceden hazırladığı büyük çantalara uzandım. Yaptığım şeyi gizlemek için vücudumu bir yöne eğdim ve kendime gizlice bir güçlendirme büyüğü yaptım. Daireye girmeden önce yapmalıydım ama bu kadar çok eşyanın kalacağını hiç beklemiyordum. Çoğu insan büyüğü eski bir karı masalı olarak görse de, bu işle uğraştığımızı ortalıkta ilan etmezdik. Hele ki benim gibi sadece amatör biriyseniz hiç etmezdik.

Önce, çantaların üzerinde duran süslü kürklü pelerini alıp sol kolumun altına sıkıştırdım. Sonra, her iki elime de ikişer çanta aldım. Zavallı çantalar ağzına kadar doluydu. Onları nasıl fermuarla kapatmayı başardığı başlı başına bir büyücülük sayılabilirdi.

"Ben gidiyorum, verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim," dedim Bayan Hopkins'e yapmacık bir gülümsemeyle.

Bana çok garip bir bakış attı, ince dudaklarının köşesinde beliren hafif alaycı gülümsemeyi fark ettiğimde duyularım alarma geçti.

"O kadar acele etme Coral. Bir şeyi unuttun," dedi resepsiyonistlerin bazen kullandığı o aşırı kibar tonla.

Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi kırıştırdım, sonra gözden kaçırmış olabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için dar girişin etrafındaki zemine baktım. Parmaklarını şıklattı, bu da başımı hızla kaldırmama neden oldu.

"Aşağıda değil, yukarıda," dedi, özenle manikürlenmiş işaret parmağıyla sol duvara yaslanmış konsolu göstererek.

Üzerinde duran yumurta şeklindeki siyah taş uzandı.

"Bu nedir?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Angelique'in eşyalarından bir diğeri," dedi Bayan Hopkins kayıtsız bir tonla ve omuz silkerek.

"Bu çöp!" diye hayretle bağırdım. "Bir taş kim önem verir ki? Hem zaten bunu taşıyacak yerim olmadığını görüyorsun."

"Tüh, tüh," diye yanıtladı inatçı bir ifadeyle. "Her şey kaldırılacak çünkü kayıp eşyalar yüzünden dava edilmek istemiyorum."

"Ancak-"

Söylemek istediğim şeyi bitiremeden Bayan Hopkins taşı koltuk altına, kürkün hemen üstüne sıkıştırdı.

"Gördün mü? Her şey hazır!" dedi, beni onu tekmelemek istememe neden olacak kadar kendini beğenmiş bir tonla. "Hadi şimdi git!"

Son derece sinirlenmiş bir şekilde kendi kendime bir şeyler mırıldandım, sert bir şekilde başımı salladım ve gitmek için arkamı döndüm.

"Bilginiz olsun Bayan Reef, en önemsiz nesneler genellikle en değerli olanlardır," dedi gizemli bir tonda.

Evet, o bendim, Mercan Resifi. Ailem, kendilerini zeki ve en komik komedyenler sanan hipster tiplerdi. Ama bunun yerine, sadece utanç verici Darwin Ödüllerini biriktirdiler. Ne yazık ki, ebeveynlerin bebek isimleri konusunda aşırı zeki olmaya çalıştığı bir dönemde doğmuştum. Aslında ilk ismimi seviyordum. Soyadıyla olan kombinasyonu olmasaydı daha iyi olurdu. Ama yine de, tanıştığım bazı talihsiz insanların "kutsandığı" Tu Morrow, Angel Face ve Skibidi gibi tuhaf isimlerden daha iyiydi. Yine de, tüm tuhafılıklarıyla ailemi çok seviyordum.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla, omzumu çevirip ona bakarak.

Bana yine o gizemli bakışı attı. Ama bu sefer, karanlık bakışlarının yoğunluğu beni huzursuz etti.

"Göreceksin. Ama taksin kalkmadan önce acele etsen iyi olur," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Kahretsin!" diye mırıldandım ve hemen irkildim. "Özür dilerim!"

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Aceleyle dışarı çıkmadan önce bir özür daha mırıldandım. Bu kadar yük taşımaktan nefret ediyordum ama güç büyüm işe yarıyordu ve aksi halde ağır olan çantalar sanki hiç yokmuş gibi hissettiriyordu. Asansöre koştum ama kabin aşağı doğru uçuyordu.

Olduğum yerde donakaldım, başımı geriye attım ve yüksek sesle inleyerek gözlerimi kapattım. Tarihi eser olarak sınıflandırılan bu antika binada yaşamayı ne kadar sevmiş olsam da, eski tip ahşap asansöre karşı her zaman karışık duygularım vardı. Süslü detayları ve yukarı aşağı çıkarken binayı seyretmenizi sağlayan cam pencereleriyle dikkat çekiyordu. Ayrıca, kabinin hareket etmesi için her katta kapatılması gereken, güvenlik kapısı görevi gören geri çekilebilir metal bir ızgarası da vardı. Ne yazık ki, güzelliği kadar yavaştı da.

Geri gelmesini sonsuza kadar beklemeyi göze alamayacağım için (tabii benden önce başka bir kat çağırmamışsa), merdivenleri tercih ettim. Bir kez daha, o güç büyüğü için kendimi tebrik ettim. Onsuz, panik yapardım. Beşinci kattan lobiye ulaştığımda bacaklarımın titremesi azalmamıştı.

Girişe doğru aceleyle ilerlerken, asansörün boş ve kapısının açık olduğunu görünce içimden bir sürü hanımefendiliğe yakışmayan küfür savurdum. Eğer hala yukarıda olsaydım, o kapı kapanana kadar asansörü saatlerce beklerdim çünkü asla hareket etmezdi. Bir yanımda, ihtiyacı olabilecek başka biri için kapıyı kapatmadığım için neredeyse suçluluk duyuyordum. Ancak, bu artık benim sorunum değildi ve ayrıca bir taksiye yetişmem gerekiyordu.

Binadan yarı koşarak çıktım, ancak taksinin beklediği yerin boş olduğunu görünce kalbim yerinden çıktı. Panik içinde başımı caddenin iki tarafına da çevirdim ve taksinin arkasının, sinyal lambaları yanarak beni beklemeden uzaklaştığını gördüm.

"Şaka mı yapıyorsunuz?!" diye bağırdım, son derece sinirlenmişim.

Çok uzun süre uzakta kalmamıştım, bu yüzden bekleyemezdi. Elbette, zaman paraydı ve şoförlerin aldığı iş miktarı göz önüne alındığında, müşteri beklerken boşta oturmaktansa sefer yapmaları daha karlıydı.

Eski dairemin penceresine dik dik baktığımda, Bayan Hopkins'in bana dik dik baktığını gördüm. Uzaktan bile yüzündeki tuhaf sırıtışı görebiliyordum. Daha iyisini bilmeseydim -ya da en azından daha iyisini umsaydım- taksiyi geri çevirdiğini düşünürdüm. Ama bu ona ne fayda sağlayacaktı ki?

Yenilgiyi kabul ederek, sağ elimdeki iki çantayı yere bıraktım, telefonumu çıkardım ve tek elimle tuşa basarak başka bir taksi çağırdım. Korktuğum gibi, aşırı yüksek talep nedeniyle birinin beni almasının kırk dakika veya daha fazla süreceğini söylediler.

İçimde yanan öfkenin derinliğini kelimelerle ifade edemezdim. Bir an için, Angelique'in tüm eşyalarını çöpe atmayı düşündüm. Ben onun hizmetçisi ya da yaramaz kızı değildim. Ama aptal, insanları memnun etmeye çalışan kişiliğimle, yine kendimi tuttum ve en yakın otobüs durağına doğru yürüdüm. Gerçekten de bir komplo teorisi gibiydi.

Kendi arabam vardı ve tesadüfen o sırada tamirhanede yağ değişimi ve ayar yapılıyordu. Eğer bugün bu işin halledilmesi gerektiğini daha önce bana söyleselerdi, bakımı erteleyebilirdim. Ama hayır, Bayan Hopkins arabayı bıraktıktan bir saat bile geçmeden beni arayıp, diğerleri yapamadığı için her şeyi gelip almamı söyledi. Aksi takdirde hepimiz ceza ödeyecektik.

Bir dahaki sefere, direkt cezayı öde.

Sonbaharın başı olduğu için hava zaten biraz serindi. Neyse ki, bir sonraki otobüsün gelmesini uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Ancak, toplu taşıma araçlarından kaçınmamın bir nedeni vardı; çünkü buradaki araçlar her zaman tıklım tıklım doluydu. Ve bugün de istisna değildi.

Otobüsün ortasına doğru kendimi sıkıştırdım, ancak çok fazla insan arasında kaldım. Birçoğu palto veya kalın kazak giydiği için, kısa sürede çok sıcak hissetmeye başladım. Sadece on dakikalık bir yolculuk olduğunu düşünerek kendimi teselli ettim. İnsan denizi yerine saunada olduğumu hayal etmeye çalışırsam, belki biraz daha katlanılabilir olurdu.

Ancak sauna, yıkanmamış koltuk altı ve sarımsak kokusu gibi kokmaz.

Soldaki iri yarı adam, neredeyse benden çok daha uzun boylu, ikisiyle de beni şiddetle dövüyordu. İşte bu gibi durumlarda, büyücülük eğitimime daha fazla özen göstermediğim için kendimi azarlıyordum. Koku bastırma büyüü için sol göğsümü bile verirdim.

Tam da durumumdan yakınıırken, otobüs aniden şiddetli bir sarsıntıya uğradı ve yüksek bir çarpma sesi duyuldu. Araçta sardalya gibi sıkışmış sayısız insan olmasaydı, muhtemelen çarpmanın şiddetiyle birkaç metre uzağa savrulurdum. Otobüsün bir şeye çarpmadan önce aniden durmasıyla midem bulanmaya başladı, o tuhaf hız treni hissi beni sarstı. Ağrıyan ve başım dönen vücudumla, insanların doğrulmaya veya ezilmekten kaçınmaya çalışırken çıkardıkları çığlıklar, inlemeler ve itiş kakış arasında kendime gelmem biraz zaman aldı.

Pencerelere en yakın olanların olanları bize anlatması biraz zaman aldı. Bir araç kırmızı ışığı geçerek otobüse çarpmış ve bizi savurmuştu. Ancak ön kapılar kırıldığı için inemiyorduk. Arka kapılar da çarptığımız ve daha fazla savrulmamızı engelleyen lamba direği tarafından bloke edilmişti. Bu

karmaşanın tek olumlu yanı, yolcular arasında ciddi yaralanmaların olmamasıydı.

Ne yazık ki, bizi oradan çıkarmaları yarım saatten fazla sürdü ve bu durum hızla fırın gibi bir his vermeye başladı. Otobüs çok sıcak ve boğucu hale gelmişti. Gelen kötü kokuya bakılırsa, en az bir iki kişi korkudan altını ıslatmıştı. Yan komşumuzun bize sıktığı 'ter ve sarımsak kokusu' da eklenince, durum daha da çekilmez hale geldi.

Sırtımdan terler akıyordu. Daha da kötüsü, koltuk altım kaşınmaya başlamıştı. Ama o lanet taş yumurta altında sıkışmış olduğu için, biraz rahatlama umuduyla kıpırdamaktan başka çarem yoktu. Sonra bir çatlama sesi duydum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, gözlerim de yerinden fırlayacaktı. İhtiyacım olan son şey, bu cehennem çukurunda, çürümüş siyah bir yumurtanın içindekilerin Angie'nin süslü kürküne ve kıyafetlerime sızmasıydı.

Neyse ki yumurta sağlam görünüyordu. Ama bu yanlış alarm bile beni olduğum yerde dondurdu.

Sonsuzluk gibi gelen bir günün ardından nihayet bizi indirdiler. Serin hava hiç bu kadar harika hissettirmemişti. Yaralanmamış kişileri götürmek için özel olarak getirdikleri başka bir otobüse binmemizi söylediklerinde neredeyse reddedecektim. Ama kalan dört mili yürüyerek eve gitmeyi göze alamadım.

Şükürler olsun ki, karma görünüşe göre o gün için yeterince şey yaşadığıma karar vermişti ve eve dönüş yolculuğumun geri kalanı sorunsuz geçti. Birkaç ay önce satın aldığım anahtarları resmen aldığım gün dışında, evimi gördüğümde bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Eve girdim ve dört çantayı konsolun yanındaki girişe bıraktım. Kolumun altından yumurtayı dikkatlice çıkardıktan sonra, ermini çantaların üzerine koydum.

Yumurta kabuğunun üzerindeki çatlak gibi görünen şeyi fark ettiğimde ağzım açık kaldı. Cilalı bir taş gibi parıldasa da, dokusu gerçekten bir yumurtaya benziyordu, oysa bir yumurta için çok sertti. Üzerindeki çatlak içeriden parlıyor gibiydi, sanki içinde kırmızı alevler vardı. Yumurta dokunulduğunda alışılmadık derecede sıcaktı, ama içinde bir şey yanıyormuş gibi değildi. Acaba bu sadece neredeyse iki saat boyunca koltuk altımda tuttuğum için vücut ısı mıydı?

Angie'nin, eşyasının hasar gördüğünü fark ettiğinde çıkaracağı öfke nöbetini düşününce içimden homurdandım. Bu kendini beğenmiş cadı,

kesinlikle hiçbir şeye ihtiyacı olmamasına rağmen, muhtemelen bir tür maddi tazminat da talep edecekti.

Bir kez daha, insanların kendi aptallıklarından ve tembelliklerinden kurtarma ihtiyacım yüzünden bu durumu başıma getirdiğim için kendimi azarladım.

Belki de bunu ondan saklayabilirim.

Bunu yapmayı ciddi ciddi düşündüm. Angie'nin o yumurta şeklindeki taşı hatırlama ihtimali bile yoktu. Sorun şu ki, konuyla ilgili bir şey ortaya çıktığında sonunda hatırlayacaktı. Ve sonra ağzından köpükler saçarak, beni hırsızlıkla suçlayarak, eşyasının derhal iade edilmesini talep edecekti.

Hayatım mahvoldu. Kazanmanın imkanı yoktu.

Düşüp daha fazla zarar görme riskini göze almak istemediğim için mutfığa gittim ve büyük bir meyve kasesi çıkardım. İçine kalın bir havlu koydum ve yumurtayı dikkatlice ortasına yerleştirdim, havluyu etrafına iyice sararak sıkıca ve sabit durmasını sağladım.

Otobüsün ve sığınmanın kötü kokusundan kurtulmak için sabırsızlanarak duşa girdim, suyun tenime değen o hoş ve rahatlatıcı dokunuşuna minnettardım. Tam vücuduma sabun köpürtmeye başlamıştım ki, yüksek bir ses beni irkiltti. Nefesim kesildi, suyu kapattım ve başka bir şey duyup duymadığımı veya hayal gücümün bana oyun oynayıp oynamadığını anlamak için kulağımı iyice diktim. Sessizlik devam edince omuz silktim ve yıkanmaya devam ettim.

Yıkanmaya başladıktan birkaç saniye sonra, ardından bir tıslama gibi gelen yüksek bir çatırtı sesi daha duydum. Bu sefer, hayal ettiğime artık inanmıyordum. Kayıp boynumu kırmamak için hızla yıkandım ve üzerime bir havlu sardım. Sihir eğitimimi daha ileriye taşımadığım için kendime lanet okuyarak, bir makas aldım ve kapıyı dikkatlice açtım.

"Orada kimse var mı?" diye seslendim, bunun onları fark ettiğimi belli etmenin aptalca bir hareket mi yoksa olası bir davetsiz misafiri korkutmanın iyi bir yolu mu olduğunu merak ediyordum.

Bir an için, araştırma yapmaya gitmeden önce üzerime birkaç kıyafet giymeyi düşündüm. Ama sonra, seri katilin bir bacağı yarıya kadar iç çamaşırlarıma girmişken bıçaklanmasındansa, çıplak popomla dışarı koşup hayatta kalmayı tercih edeceğimi düşündüm.

Ses aşağıdan geldiği için, çıkış yolu olmadan ikinci katta kapalı kalmak istemedim. Şüpheli bir hareket olup olmadığını anlamak için kulaklarımı iyice açarak, uzun makasımı sağ elimde sıkıca tutarak dikkatlice

merdivenlerden aşağı indim. Bugün, zeminlerin gıcırdamaması beni her zamankinden daha çok sevindirmişti.

Beynim hemen ön kapının hala kapalı olduğunu ve çantaların konsol tarafından yerinden oynatılmadığını algıladı. Herhangi bir rahatsızlık belirtisi, bir davetsiz misafirin varlığını göstermiyordu. Ancak, sahanlığa ulaştığımda ve mutfığa doğru sağa baktığımda, titreşen kırmızımsı bir parıltı görünce kalbim duracak gibi oldu. Bir şeyin yandığını düşünerek mutfığa doğru yarı koştum, ancak parıltının kaynağını görünce olduğum yerde donup kaldım.

Havluyla sarılı yumurtanın yüzeyinde çok daha fazla çatlak oluşmuştu. Bulduğum yerden bakınca, sanki içinde bir kalp atıyormuş gibi görünüyordu. Ayaklarım sanki kendi iradeleriyle beni yumurtanın bulunduğu adaya götürdü. Büyük bir dikkatle havluyu kenara çekerek yumurtanın daha fazla yüzeyini ortaya çıkardım. Koyu yüzeyini bir çatlak ağı kaplamıştı. Yine de, görünürde bütünlüğünü koruyordu.

Nedeni asla açıklayamayacağım bir şekilde, aptal beynim onu almanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Lav dolu gibi görünmesine rağmen, beklediğim şiddetli yanma hiç olmadı. Çok sıcaktı ama hoş bir şekilde.

Bunun içinden ne çıkıyor böyle?

Angie sık sık egzotik şeyler toplardı, ama evcil hayvan beslemek için fazla bencildi. Siyah kedisi Merlin hariç tabii, çünkü o oldukça az bakım gerektiriyordu. Oda arkadaşı olduğumuz zamanlarda, Sophia ve ben kedinin bakımını ve beslenmesini üstlenirdik. Şimdi ise Angie, beslenmesi hariç, temizlikçisine yaptırıyordu. Angie'nin her şeyi daha fazla güç elde etmeye ve sihrini veya başkaları üzerindeki etkisini artırmaya odaklanmıştı. Bakımını gerektiren hiçbir şeye zamanı yoktu. Peki bu ne anlama geliyordu?

Gizemli dünyada hâlâ çok acemi olduğum için, siyah bir yumurtadan çıkabilecek o tuhaf yaratık türü hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ne yapacağımı bilemeden, yumurtadan çıkması için nereye koymam gerektiği konusunda odanın etrafına bakındım. Uçamıyorsa tezgahtan düşmesini istemediğim için güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Ama bu düşünce aklımdan geçerken, kabus gibi yaratıkların görüntüleri zihnimi ele geçirdi. Ya uçan, et yiyen bir canavar çıkıp beni parçalarsa? Cadılar Konseyi'nden yardım isterken onu içine koyabileceğim bir kafes veya muhafaza cihazı mı bulmalıyım?

Angie'yi aramak en kolay çözüm olurdu, ama Bayan Hopkins eşyalarını almaya gelmemi istediğinden beri bu sabah en az üç kez ona ulaşmaya çalıştım ama başaramadım. Gerçekten çok mu meşguldü yoksa muhtemelen eşyalarını bana bıraktığı için onu azarlayacağımı bildiği için bilerek mi aramalarımı görmezden geliyordu, anlayamadım.

Bu düşünceler aklımdan uçup gitti, çünkü yüksek bir çatırtı sesi tekrar yankılandı. Yumurta elimde şiddetle kıpırdayınca kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Çığlık attım ve şok içinde içgüdüsel olarak yumurtayı yere düşürdüm.

"Hayır!" diye bağırdım, sanki ağır çekimdeymiş gibi mutfağın traverten karo zeminine düşüşünü izlerken.

Ne yazık ki, yumurta parçalanıp alevli kırmızı sıvısını yere dökmedi. Bunun yerine, obsidyen yüzeyinde sayısız çatlak oluştu ve bir, iki kez şiddetli bir şekilde titredi... Sonra da siyah, pençeli bir el yumurtadan fırlarken üst kısmı koptu. Tekrar çığlık attım ve hızla geri çekildim, ta ki duvar geri çekilmemi durdurana kadar. Korkudan donakalmış bir halde, duvarın beni yutmasını dileyerek öylece durdum.

Önümde, kırık kabuğun içinden tıpkı bir cinin lambasından fırlaması gibi insansı bir şekil çıktı. Hızla kaslı bir erkek şeklini aldı; ürkütücü bir insan yüzü, dümdüz yukarı doğru uzanan uzun boynuzları, parlayan kırmızı gözleri, uzun dalgalı siyah saçları ve sivri kulakları vardı. Ancak, o bir cin değildi. Tüm vücudu yumurtadan çıkarken, uzun ve kaslı bacakları da çıktı. Yavaşça yere doğru süzülerek indi ve muhteşem çıplaklığıyla orada durdu. Tüm teni en koyu gri tonundaydı, neredeyse kömür rengindeydi. Altında, sanki lav fişkırmak istiyormuş gibi ateşli şimşekler çakıyordu.

Farklı koşullar altında, bakışlarım muhtemelen şu an gevşek olsa da, alışılmadık çıkıntılarla kaplı devasa penisinin üzerinde yoğunlaşırdı.

Dolgun dudaklarında yırtıcı bir gülümseme belirdi ve keskin dişlerle çerçevelenmiş kusursuz beyaz dişlerini görmemi sağladı. Sağ elini bir hareketle salladı ve eli öfkeli bir kırmızı renkte parladı. Aynı anda, kabuğunun dağılmış parçaları cızırdamaya ve kurumaya başladı, ardından bir duman bulutu içinde yok oldu.

"Merhaba, Hanımım," dedi iblis, tüm vücudumda tüylerimi diken diken eden derin ve şehvetli bir sesle. "Üzerinizde çok az kıyafet var. Birileri çok istekli... Onaylıyorum."

Bana doğru sinsice yaklaşmaya başlarken, o son iki kelimeyi de mırıldanır gibi bir sesle ekledi. Bu nihayet beni korkudan sersemlemiş

halimden çıkardı. Tekrar ıgılık attım ve çılgıncasına ön kapıya doğru koştum.

Arkamdan hafif bir hışırtı yankılandıktan yarım saniye sonra, baş döndürücü bir hızla yanımdan bir ateş topu geçti. İlk başta, iblisin bana ateşli bir top fırlattığını sandım. Ama alevli küre, karanlık iblise dönüşmeden önce doğrudan kapının önünde durdu. Durmaya çalıştım ama bunun yerine dengemi kaybettim. Kaydım ve sert ahşap zemine sert bir şekilde düşerken ayaklarımın önüme doğru kalktığını izledim. Sağ kalçamdan, bacağımdan ve belimin alt kısmına doğru yayılan bir acı hissettim. Hızımın etkisiyle, ona doğru birkaç adım daha kaydım ve hem kalçamı hem de vajinamı tamamen sergiledim.

"Ah!" diye inledim, incinmiş, aşağılanmış ve dehşete kapılmışım.

Şaşırtıcı bir şekilde, şeytanın yüzüne gerçek bir endişe -garip bir şekilde onaylamamayla karışık- yansıdı.

"Hanımefendi! Kendinize ne yaptınız bakın! Nereye kaçıyorsunuz?" diye sordu, bana doğru atılarak.

Daha ayağa kalkmaya bile fırsat bulamadan, beni zahmetsizce kucağına aldı ve hain havlu üzerimden düşerken beni sıkıca kendine doğru çekti. Nefesim boğazımda düğümlendi ve sağ kolunu sırtıma dolamış, sol elini kalçamın üzerinde gezdirirken garip bir hırıltılı ses çıkardım.

"Ne mükemmel bir kalça," diye düşündü yüksek sesle. "Böylesine pervasız davranışlarla ona zarar veremezsiniz."

Tekrar ıgılık attım ve kollarından kurtulmak için göğsüne doğru ittim. ıgılık sesimden irkildi ve bana sanki zihinsel engelliymişim gibi baktı.

"Beni yere indirin!" diye bağırdım.

Hemen elini bıraktı. Düşmekte olduğumu görünce şok içinde nefesim kesildi. Ayaklarım yere kötü bir açıyla bastı. Yerçekimi, o lanet olasıca, beni hemen geriye doğru çekmeye başladı. Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde, içgüdüsel olarak tutunacak bir şey aradım. Şimşek hızıyla hareket eden iblis bileğimi yakaladı ve tekrar yere düşmeden önce beni dengeledi.

Kolumu hızla kurtardım ve ondan birkaç adım uzaklaştım. Yüzündeki etkilenmemiş ifade canımı çok yaktı.

"Ayakta bile duramıyorsun," dedi onaylamayan bir tonda.

"Beni yere indirin dedim, patates çuvalı gibi yere düşürmeyin!" diye öfkeyle bağırdım. "Yani tabii ki yine neredeyse düşüyordum."

Yerdeki havluyu hızla kaptım ve birkaç adım daha geri çekilirken kendime sardım. Aklım sürekli buradan kaçıp gitmemi söylese de, ilk korku

ve panik halim yatışmıştı. Eğer beni yemek ve kemiklerimi kürdan olarak kullanmak isteseydi, şimdiye kadar çoktan yapmış olurdu. Ama beni yere bırakmasını istediğimde hemen itaat etti. Belki de o kadar kötü değildi?

Havluya bakarken dudaklarını büzerek belirgin bir hayal kırıklığı ifade etti.

"Böyle güzel bir manzarayı engellemek ne yazık," dedi aynı onaylamayan tonda.

"Bu da ne?!" diye fısıldadım, inanmaz bir şekilde. "Sen kimsin? Ve ne halt ediyorsun?"

"Ben Vazul'um ve ben sizin Liderinizim."

"Şimdi sen benim neyim oldun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Liderc'iniz," diye tekrarladı kaşlarını çatarak, sanki işitme engelli olup olmadığını merak ediyormuş gibi.

"Leedurts da neyin nesi?" diye sordum, kafam daha da karışmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, sorum onu gerçekten gücendirmiş gibiydi.

"Liderc, leedurts değil. Bunu bilmelisin. Beni sen dünyaya getirdin," dedi sinirli bir şekilde.

"Öyle bir şey yapmadım!" diye bağırdım. "Yumurtan her yerinden çatlamaya başladı, beni çok korkuttu. Yani, tamam, düşürdüm. Ama zaten neredeyse açıldı. Sadece eski oda arkadaşımın o garip taş yumurtasını eve getirdim ve bir kaseye koydum."

"Beni birkaç saat boyunca koltuk altının altında tuttun," diye karşılık verdi, kaslı kollarını meydan okurcasına geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Şey, evet..." diye tereddütle yanıtladım, havluyu üzerime biraz daha sıkıca sararken. "Seni eski evimizden taşımak zorunda kaldım ve tüm çantalarım doluydu. Seni taşıyabileceğim tek yer orasıydı. Yani, başka ne yapabilirdim ki? Yumurtanı vajinama mı yerleştirecektim?"

Konuşmam ilerledikçe giderek daha da sinirlenen ses tonumdan rahatsız olmak şöyle dursun, Vazul hem eğlenmiş hem de oldukça şüpheli görünüyordu. Dudaklarını büzdü ve son yorumumu ciddi ciddi düşündü.

"Yumurtamı vajinanızın içinde saklamak oldukça ilginç bir fikir. Ne yazık ki, bu beni çağırmanıza izin vermezdi. Bir Liderc'in yumurtadan çıkabilmesi için koltuk altınızda tutulması gerekir."

"Bu da ne biçim bir saçmalık böyle?!" diye hayretler içinde bağırdım.

"Numara yapma," diye yanıtladı Vazul, bu sefer benim bilgisizmiş gibi davrandığımı düşündüğü için sabrı tükenmiş görünüyordu. "Kimse sırf

eğlence olsun diye saatlerce koltuk altında siyah bir yumurta tutmaz. Kendi seks iblisine ve itaatkâr hizmetkârına sahip olmak istemekte yanlış bir şey yok. Neden bu oyunları oynuyorsun?"

"Bir seks iblisi mi?!" diye haykırdım, istemsizce bir adım daha geriye çekilerek. "Vay canına! Sen bir incubus musun?!"

Sanki kırıcı bir şey söylemişim gibi homurdandı ve bana dik dik baktı. "Ben bir kâbustan çok daha üstünüm. Daha önce defalarca söylediğim gibi, ben bir Liderc'im."

"Bu da neyin nesi?" diye ısrar ettim, ben de sinirlenmeye başlamıştım.

Cevap vermek için ağzını açtı, ancak telefonumun çalmasıyla sözü kesildi. İrkilerek çılgılık attım ve avucumu göğsüme bastırdım. Normalde bu kadar ürkek değildim, ama şu anki durumumda normal olan hiçbir şey yoktu.

Yine de o yüzük en büyük nimetti. Sophia'nın zil sesiydi. Şu anki karmaşada bana yol gösterebilecek biri varsa, o da Sophia'ydı.

"Yerinde kal!" diye emrettim Vazul'a tehditkar bir şekilde parmağımı uzatarak. "Ben telefonumu cevaplarken şeytani bir şey yapma. Tam olduğun yerde kal."

Yavaşça geri çekilip telefonumu almak için merdivenlerden yukarı koşarken bana yine o etkilenmemiş bakışı attı. Bütün bu süre boyunca, itaatkâr bir şekilde kapının önünde durduğuna ve kırmızı gözlerini benden hiç ayırmadığına sevinerek sürekli omzumu çevirip durdum.

BÖLÜM 2

MERCAN

Telefonumu almadan önce hemen banyoya koşarken boynumu kırdım. Telefonu açtım ve doğruca dolabıma gidip birkaç kıyafet çıkardım.

"Sophia, yardım et!" diye bağırdım, selam vermek yerine.

"Hey, Coral. Neler oluyor?" diye sordu sesinde hafif bir endişeyle.

Olanları ona hızla anlattım, bir yandan da iç çamaşırlarımı ve büstiyer tarzı bir atlet giydim, sonra da Vazul'un yerinden kıpırdamadığından emin olmak için korkuluktan dışarıya şöyle bir göz attım. Neyse ki, hâlâ yerinden kıpır kıpır değildi, yakışıklı yüzünde asık suratlı bir ifade vardı.

Hemen yatak odama geri döndüm ve bir etek ile bir çift sandalet giydim.

"Aman Tanrım! Angie, onun Liderc'ini aldığını öğrenince çıldıracak!" diye bağırdı Sophia, insanların yeni duydukları sansasyonel bir dedikodu karşısında duydukları o tuhaf heyecanla karışık bir sempatiyle.

"Bu adam kim? Ve neden onu geride bıraktı ki?" diye fısıldayarak sordum, arada bir dışarıya göz atıyordum.

"O bir seks iblisi. Angie onu haftalarca, hatta aylarca kuluçkaya yatırmaya çalıştı. Ama yumurta bir türlü çatlamadı. Uzun süre çok öfkeliydi ve sonunda ilgisini kaybetti," diye açıkladı Sophia, gizli bir tonda.

"Neden bir seks iblisi istesin ki?!" diye sordum, gerçekten şaşkın bir şekilde. "Erkekler onun iç çamaşırlarına sahip olmak için can atıyor... hatta kendisi bir şey giymeye bile tenezzül etmiyor. Yani ne oluyor?"

Sophia homurdandı. Angelique'in çapkınlığı efsaneviydi. Kendi cinselliğimizle barışık olduğumuz için kimseyi aşağılamaya meyilli değildik. Ancak, günün her saatinde sürekli bir sürü partneri olan ve yüksek sesle eğlenen bir oda arkadaşıyla aynı daireyi paylaştığınızda, durum hızla sinir bozucu hale geliyordu.

“Elbette, onlardan biriyle seks yapmak inanılmaz olmalı. Ama asıl istediği, onun temsil ettiği nihai hizmetkardır,” dedi Sophia daha ciddi bir tonla. “Bir Lider, istediğiniz her şeyi yapar. Ona istediğiniz kadar iş yükleyebilirsiniz, seve seve yapar. Aslında, buna ihtiyacı var.”

Bu yorum karşısında şaşkına döndüm, kaskatı kesildim. "Ama ona ihtiyacı var derken ne demek istiyorsunuz?"

“Bir Lider boş duramaz. Ona yeterince iş vermezseniz, yaramazlık yapacaktır. Şanslıysanız, bu sizin yararınıza olacaktır. Ama büyük olasılıkla, onu ihmal ettiğiniz için bir ceza olarak sizin zararınıza olacaktır.”

Ona yeterince ev işi vermediğim için beni cezalandırabileceği tüm çılgın yollar aklımın ucundan geçti.

“Ondan nasıl kurtulacağım? Onu geri gönderecek bir çember yok ve yumurtasının kalıntılarını da yok etti,” dedim, sesim gerginlikten titriyordu, iblisi kontrol etmek için tekrar dışarı çıktım.

"Bunu neden yaptın ki?" diye haykırdı Sophia, gerçekten şok olmuş bir şekilde.

"Açık değil mi?" diye fısıldadım, Vazul'un gözlerinin şimdi parlak, öfkeli bir kırmızıyla parladığını fark edince midem kasıldı.

Odamdan sadece birkaç metre uzaklıktaki korkuluktan geri çekildim. Bildiğim kadarıyla, inanılmaz derecede keskin bir işitme duyusuna sahipti ve ben odama geri çekilsem veya fısıldasam bile her söylediğimizi duyuyordu.

"O tam bir seks şeytanı!" diye haykırdım, her şeyi gayet açık bir şekilde. "Sevgililerinin hayat enerjisini emmiyorlar mı?"

"Evet, doğru," diye kabul etti Sophia isteksizce. "Ama bu bir gecede olmuyor. Sadece çok küçük bir kısmını tüketiyorlar. İyi bir usta, şeytanını on yıllarca kontrol altında tutabilir.”

“Azıcık bile fazla! Ben daha yirmi yedi yaşındayım. Sadece bir iblisle muhteşem bir seks yaşamak için on ya da yirmi yıl sonra ölüp gitmeyeceğim! Ve neden gözleri parlıyor?”

"Nasıl parlıyor?" diye sordu.

"Resmen parıldıyorlar. Daha önce koyu kırmızıydılar. Şimdi daha parlak ve ışıltılı ışıllar," dedim tedirgin bir şekilde dışarı çıkmadan önce.

Gözlerine baktığımda kalbim durdu. Parıltı belirgin şekilde artmış, tüm yüzünü korkunç bir kırmızı sisle aydınlatmıştı. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılarak hırlamaya başlamıştı.

"Tamam, bu iyi değil. Çok fazla parlıyor," dedim endişeyle.

"Onu boşa bıraktığın için üzgün. Ona yapacak bir şey ver," diye yanıtladı Sophia.

"Ne gibi bir şey?" diye sordum, kalbim hızla çarpıyordu çünkü adamın her geçen saniye daha da sinirlendiği belliydi.

"Herhangi bir ev işi... Bilmiyorum. Ona yerleri süpürmesini söyleyin!"

"Yer mi?! Ben istemiyorum—"

Aşağıdan alçak, tehditkar bir hırıltı yükseldi. Vazul, dişlerini göstererek bana bakıyordu. Dişleri eskisinden daha uzun görünüyordu ve parmak uçlarından vahşi pençeler fırlamıştı. Vücudunun gergin ve hafifçe öne doğru eğik duruşundan, yaramazlık yapmaya hazırlanan biri gibi görünmüyordu. Sanki avını öldürmeye hazırlanan bir yırtıcı hayvan gibiydi.

"Kahretsin!" diye fısıldadım, sonra sesimi yükseltip ona istediğimden çok daha güvensiz bir tonda bağırdım: "Ben işimi bitirene kadar, yeri süpürebilir misin?"

Korkudan çığlık atmasını bekliyordum, ama yakışıklı yüzü aniden ikiye ayrılıp, dişlerle dolu kâbus gibi bir ağız ortaya çıkardı ve böylesine cüretkâr bir talepte bulunduğum için çılgınca bir öfkeyle üzerime saldırdı.

Şaşkınlığıma rağmen, o korkunç parıltı anında kayboldu, vücudu gevşedi ve hırçın ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. İnanamayarak ağzım açık bir şekilde, süpürge dolabı olduğunu düşündüğüm yere doğru hızla ilerlediğini gördüm. Saniyeler sonra süpürgeyle geri döndü ve ön kapıdan başlayarak işe koyuldu.

"Şaka mı yapıyorsun?!" diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Uzaktan gelen bir ses beni irkiltti ve telefonu kalçamın yanında tuttuğumu, konuşmakta olduğumu hatırlayamayacak kadar şokta olduğumu fark ettim. Telefonu tekrar kulağımın yanına koydum.

"Bu gerçek mi?" diye sordum Sophia'ya.

Kadın kıkırdadı. "Evet. Liderlerin yaptığı tek şey bu. Çalışırlar, efendileri için servet biriktirirler ve onları haftalarca sömürürler. Büyük ikramiyeyi kazandın!"

"Bu tam bir çılgınlık!"

“Hayır, kızım. Muhteşem bir şey. Ama gitmem gerek,” diye yanıtladı Sophia. “Angie’nin eşyalarını çıkardığından emin olmak için gelmişim. Bayan Hopkins’in gözüne girmek istemiyoruz. Ama düğün başlıyor.”

"Ondan nasıl kurtulacağım?" diye sordum panik içinde.

“Hayır, gerek yok! Hayatının en güzel yolculuğunun tadını çıkar!” diye neşeli bir sesle cevap verdi Sophia. “Sonra görüşürüz!”

Ben daha bir kelime bile söyleyemeden telefonu kapattı.

Ne yapacağımı bilemeden, "Hayatım mahvoldu," diye mırıldandım.

Derin bir nefes alarak, şeytanımı kontrol etmek için merdivenlerden aşağı indim. Evimi temiz tutmaktan büyük gurur duyduğum için zeminler aslında özellikle kirli değildi. Ama yine de hatırı sayılır miktarda toz toplamayı başarmıştı. Beni fark ettiği anda, yüzündeki huzurlu ifade, apaçık bir hayal kırıklığına dönüştü.

"Üzerini giydin," dedi, artık alışmaya başladığım o onaylamayan tonda.

“Elbette yaptım,” diye yanıtladım, sesimde hafif bir meydan okuma tonuyla.

"Manzarayı mahvetmenin de yolu bu mu?" diye mırıldandı, bir yandan da işini titizlikle yapmaya devam ediyordu.

Onu azarlamak istedim ve muhtemelen de yapmalıydım. Ancak, beni bu kadar çekici bulmasından duyduğum gururu da inkar edemezdim. Öte yandan, belki de sadece istediğini elde etmesinin önündeki ekstra engellerden rahatsız olmamdan kaynaklanıyordu.

Ancak manzarayı beğendiğini de belirtti.

Aklımın bu saçmalıkla uğraşıp durmasının, içinde bulunduğum çıkmazı çözmeye çalışmak yerine ne kadar anlamsız olduğunu düşünerek kendimi hemen azarladım.

"Artık yerleri temizlemeyi bırakabilirsin," dedim, ona bu görevi verdiğime hâlâ çok utanıyordum.

Şaşkınlıkla, sanki ona hakaret etmişim gibi bana öfkeyle baktı.

“Kesinlikle hayır! Görevim henüz tamamlanmadı!”

Ona şaşkınlıkla bakakaldım, buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Pekala," dedim sonunda, o da etkileyici bir verimlilikle görevini yerine getirerek hızla hareket etmeye devam ederken. "Ama kıyafetlere de ihtiyacın var. Ancak seni şehirde gezdiremem. İnsanlar bir iblis görürlerse çıldırırlar," diye ekledim mahcup bir şekilde.

Hafifçe küçümseyen bir ifadeyle homurdandı. "Ben bir Liderc'im, hatırlıyor musun? Görünüşümü istediğin her şeye dönüştürebilirim.

Örneğin, şöyle."

Ağzım açık kaldı, sanki balmumundan bir heykelmiş gibi derisi eridi ve tüm vücudu değişti. Biraz daha kas kütlesi kazandı, omuzları genişledi ve kasları kalınlaştı. Tahminime göre 1.93 metre olan boyu birkaç santim uzadı. Kömür rengi teni, benimkinden birkaç ton daha koyu, enfes bir koyu kahverengiye dönüştü. Bana, birçok müstehcen rüyamda yer alan o tanrısal yüz ifadesiyle, zafer parıltısıyla ışıldayan ela gözleriyle gülümsedi.

"Nereden bildin?" diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Görünüşe göre bir kez daha size bir Lider olduğumu hatırlatmalıyım. Her insanın en derin fantezilerini biliyorum. Başka türlü onları nasıl memnun edebilirim ki?"

"Tamam, çok fazla detay verdin!" dedim, ellerimi dikkat çekici bir hareketle havaya kaldırıp başımı sallayarak.

"Fazla mı bilgi?" diye tekrarladı, meraklı bir ifadeyle başını yana eğerek.

"Çok fazla bilgi," diye yanıtladım.

Ancak, aptal zihnim hemen onun bende ne tür tuhaf şeyler görebileceğini merak etmeye başladı. Kendimle ilgili zaten bildiğim sapkınlıkların ötesinde, bilinçaltımın gizlice sakladığı ve benim haberim olmadan bu iblise açığa çıkarabileceği başka neler olabilir?

Vazul'un sırıtışı genişleyip, komplo kurarcasına kaşlarını oynatması utancımı daha da artırdı. Ve sonra, kocaman siyah cinsel organı sertleşti.

"Bunu yapmayı bırak!" diye bağırđım, gözlerimi kaçırarak.

Vazul omuz silkerek kayıtsızca, "Kirli şeyler düşünmeyi bırakırsan, vücudum o düşüncelerin tetiklediğı doğal tepkiyi vermez," dedi.

"O zaman aklımı okumayı bırak! Aklımdan geçen çılgın düşüncelere engel olamam ki!" diye savunmacı bir şekilde karşılık verdim.

"Okumuyorum. İsteklerini yüksek sesle dile getiriyorsun çünkü bilinçaltın benden bir şeyler yapmamı istiyor," diye alaycı bir şekilde yanıtladı.

Açıkçası, onun türü hakkında o kadar bilgisizdim ki, cevabının doğru mu yoksa sadece bir manipölasyon mu olduğunu anlayamadım. Her iki durumda da, bu durum tam bir rezaletti.

"Hayatım mahvoldu," diye mırıldandım.

"Hayatın mı?" diye sordu, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle. "Bunu yapamam. Ama sen, diğer yandan—"

"Yeter artık!" diye bağırdım ellerimi havaya kaldırarak. "Seninle ne yapmam gerekiyor ben?"

"Birçok şey var, Hanımım. Size göstermemi ister misiniz?" diye sordu son derece müstehcen bir şekilde.

"AH!" diye homurdanarak atölyeme doğru öfkeyle yürüdüm.

Kapıyı arkamdan sertçe kapatana kadar onun kendini beğenmiş kıkırdaması peşimden geldi. Bütün bu günün karmaşası yüzünden rayından çıkmış olan ve beni bekleyen tüm işlere bakıyordum. İçimden inledim, bunalmış hissediyordum. Bitirmeye çok yakındım, ama yine de çok uzaktaydım.

Minik eşya ve mobilya mağazamı açmak hayat boyu süren bir hayalimdi. Büyük açılışa sadece birkaç hafta kalmıştı. Açılışı özellikle önümüzdeki hafta gerçekleşecek olan büyük minyatür fuarından sadece birkaç gün sonrasına denk gelecek şekilde planladım. Orada katılımcı olarak büyük bir görünürlük elde etmeyi umuyordum. Umarım, işimi kurarken ilk birkaç ay boyunca bana yardımcı olacak önemli bir nakit girişi sağlayacak kadar satış yapardım.

Her zaman olduğu gibi, yine çok hırslıydım. Çılgın hayal gücüm, sonsuza dek felaketim oldu. Tüm koleksiyon, fuarın "Perili Viktorya Dönemi" teması etrafında şekillendi. Birçok minyatür konak, işletme, sokak, park ve hatta bir fuar alanı yarattım. Her bina veya açık alan, perili olayın hikayesinin bir bölümünü anlatan odalara veya alanlara bölünmüştü.

Arkadaki geniş masa, insanların kendi minyatür dünyalarını doldurmak veya dekore etmek için satın alabilecekleri, küçük Viktorya dönemi mobilyalarından döneme uygun kıyafet ve saç stillerine sahip karakterlere, evcil hayvanlara, at arabalarına, bitkilere ve aradaki her şeye kadar çeşitli eşyalarla dolup taşıyordu. Bu eşyaların çoğu başlangıçta diğer eserlerimin bir parçası olması amaçlanmıştı, ancak sonunda gerçekten uygun olmadıkları ortaya çıktı.

Ancak asıl tasarımlarım ve işimi kurmayı planladığım şey, içine minyatürler yerleştirilmiş standart boyutlu mobilyalardı. Sonuçta, kitaplıklar kitaplıklarla süslenmeyi hak eden tek şey değildi. En göz alıcı parçam, içine bir simyacı laboratuvarı inşa edilmiş sehpa oldu. Kalın cam üst yüzey, elektrik ışıkları ve Tesla bobinleri gibi etkileşimli unsurlarla odanın son derece detaylı güzelliğinin tadını çıkarmamızı sağladı. Masayı, içine yerleştirilmiş minyatürü bir kütüphane, gizemli bir sokak vb. gibi

farklı bir temaya değiştirebileceğiniz şekilde tasarlamıştım. Fuar için ikinci yerleşik seçenek ise perili bir Viktorya sokağıydı.

Bugünkü olaylar planlarımı tamamen altüst etti. Angie'nin eşyalarını almak bütün sabahımı aldı. Şimdi de eksik malzemeleri sipariş edip koleksiyonumu zamanında tamamlamak için işe geri dönmek yerine, lanet olası bir iblisle uğraşıyordum. Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğum yüzünden, önce neye öncelik vermem gerektiğine bile karar veremiyordum.

Vazul'un Angie'ye herhangi bir şekilde bakma düşüncesinden nefret ediyordum. Onun çıplak bedenine benimkine baktığı gibi bakabileceği düşüncesi kanımı ilkel bir öfkeye boğuyordu. Bana ne oluyordu böyle? Beni ona karşı arzu duymamı sağlamak için üzerimde bir tür güç mü kullanıyordu?

Masamın üzerindeki dizüstü bilgisayarına baktım. Hiç düşünmeden doğrudan ona yöneldim, sandalyeme oturdum ve onun şeytani türü hakkında biraz araştırma yapmaya çalıştım. Ne yazık ki, Vazul ve Sophia'nın onun türü için belirttiği isimle eşleşen hiçbir şey çıkmadı. Leedurts, leedirts, leederts ve hatta ilk hecede tek bir 'e' bulunan farklı yazım şekillerini denedim, ama sonuç alamadım. Ve eğer seks iblisleri diye arama yapsaydım, her sonuç bir incubus, bir succubus veya cambion adı verilen insan-iblis melezi yavrudan bahsedecekti.

Belki Angie'yi tekrar aramalıyım.

Bu düşüncenin bende uyandırdığı anlık tiksinti ve neredeyse sahiplenici öfke beni şaşırttı. Angie'nin yumurtanın çatladığını öğrendiği anda ona yapışacağından hiç şüphem yoktu. O sadece eşya biriktirmeyi ve en ufak bir benzersizliğe sahip olan her şeye sahiplik damgası vurmayı severdi, böylece başkasında olmayan şeylere sahip olduğunu gösteriş yapabilirdi. Ama bende bu kadar güçlü bir tepkiye yol açan daha da mantıksız bir duyguydu.

Kararsızlığın dipsiz çukuruna düşüp felç olmadan önce, kapı açıldı ve beni ürküttü. Sanki kendi ofisine dalmış gibi hiç etkilenmeden, Vazul yeri süpürmeye başladı. Şeytani görünümüne geri dönmüştü.

Ona dik dik baktım, karmakarışık duygularım o kadar altüst olmuştu ki onları çözümleyemiyordum.

"Tamam, gerçekten kıyafetlere ihtiyacın var," diye homurdandım.

Gözlerini gezdirmeyi bırakıp bana baktı, sonra kollarını iyice açtı ve son olarak kendine baktı.

"Ve bu muhteşem manzarayı mahvedeceğiz mi?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Çok mu egoistsin?"

Omuz silkti. "Ego değil, daha çok gerçeklere dayanan bir özgüven."

Gözlerimi devirdim, onu biraz hizaya getirecek keskin bir karşılık arıyordum. Ancak, minyatür koleksiyonuma şöyle bir bakıp sonra da etkilenmemiş bir şekilde burnunu kırıştırdığını görünce, sırtım anında gerildi.

"Ah! Muhteşem bir fikrin ne kadar berbat bir şekilde uygulanması!" diye kendi kendine söylendi.

"Vay canına! Neden çıkıp da gerçek duygularını söylemiyorsun?" diye haykırdım, derinden incinmiştim.

"Az önce yaptım," diye yanıtladı gayet doğal bir şekilde, sanki zekamı sorguluyormuş gibi şaşkın bir bakışla.

Bu projeye tüm kalbimi ve ruhumu verdim. Bunun için kan, terim ve gözyaşı döktüğümü söylemek klişe veya yetersiz bir ifade olmazdı. Bu kadar acımasızca yerle bir edilmesi yıkıcı oldu.

"Bu inanılmaz derecede kaba ve kırıcıydı," dedim sert bir tonla, onun bu kadar duyarsız olabileceğine şaşırılmışım.

Kafasını yana eğdi, kafası karışmıştı. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Ona şaşkınlıkla baktım. Gerçekten bu kadar kalın kafalı mıydı yoksa sadece bir pislik miydi?

"Çık dışarı!" diye çıkıştım.

"Henüz temizlemedim—"

"ÇIKIN DIŞARI!" diye bağırdım öfkeyle kapıyı işaret ederek.

Sanki hayatında karşılaştığı en mantıksız yaratık benmişim gibi bir yüz ifadesi takındı, homurdandı ve odadan çıktı. Sandalyemin sırtlığına yaslandım ve yenilgiyi kabul ederek derin bir iç çektim.

BÖLÜM 3

GÖRÜNÜŞ

Üst katları gerekenden çok daha fazla güçle süpürdüm, bu da sinirliliğimin açık bir işaretiydi. Gerçi, huzursuzluk daha uygun bir kelime olabilir, ki bu beni çok rahatsız ediyordu. Coral'dan yayılan duyguları kesinlikle beğenmiyordum. Mesafenin etkisiyle bile, daha önce ifade ettiği duygulara kıyasla iğrenç geliyorlardı.

Onun bana karşı hissettiği bastırılmış arzuyu ve filizlenen hayranlığı çok sevdim. Fethedilmeye can atan bir hedefin son direncini kırmak benim için hiçbir şeyden daha zevkli değildi. Ve Hanımım, bilinci bilinçaltının gizli istekleriyle uzlaştığında, ona her türlü anlatılmaz şeyi yapmamı istiyordu.

Neden bu kadar çok kırılmıştı ki? Dürüstçe konuştum. Projesinin tüm konsepti gerçekten de dahiceydi. Yaratıcılığı, kusursuz hikaye anlatımını, bazı mobilyalarda kullandığı yenilikçi yaklaşımı ve yarattığı her bir unsurun uyumlu akışını takdir etmem için basit bir bakış yeterliydi. Gerçekten harikaydı. Ama uygulama korkunç ötesiydi. Bitirme işi yetersizdi. Minyatür mobilyaların bazıları doğru ölçekte değildi veya mükemmel derecede düzgün değildi. Çatıdaki kiremitler veya sahte battaniyeler yapmak için kullandığı malzemeler berbattı.

Coral beni kovmak yerine, konseptinin geliştirilebileceğini belirttiğim için bana teşekkür etmeli ve sonra da düzeltmemi istemeliydi. Sonuçta, Liderc'e sahip olmanın amacı buydu.

Ama benim gibiler hakkında hiçbir fikri yok.

Bu nasıl mümkün olabilir ki? Beni o yumurtadan çıkardı. Saatlerce koltuk altında yumurtayla sırf eğlence olsun diye dolaşmazsın. Kabul ediyorum, onu koyacak başka yeri olmadığı için aldığı iddia etti, ama yumurtamın güvenliği için duyduğu endişeyi hissettim. Bir noktada zarar görmüş olabileceğimden korkmuştu. Peki nasıl olur da benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını iddia edebilir?

Bizlerden birini başarıyla yumurtadan çıkardıklarında insanlar genellikle sevinçten kendilerini kaybederlerdi. Değerimizi ve ne kadar paha biçilmez bir varlık olabileceğimizi anarlardı. Ama o beni istemedi. Gerçekten benden kurtulmak ve beni geldiğim yere geri göndermek istedi.

Bu gerçekten duygularımı incitti; benim gibi birinin bunu söyleyeceğini asla düşünmezdim.

Açıkcası, bana karşı büyük bir arzu duyuyordu. Nasıl duymasın ki? Doğal olarak çok çekici olduğumu bilmemin ötesinde, tam bir seks iblisiydim. Temel auramız içgüdüsel olarak insanları bize çekiyordu. Buna rağmen, hâlâ benden kurtulmayı düşünüyordu. Ve sözlerim bu ateşi daha da körükledi.

Bu olmaz.

Sonuçta, onu da ben seçmiştim. Birçok adayın kendi Liderlerini elde edememesinin bir sebebi vardı. Ben o kadar kolay göz ardı edilmeyecektim. Zaten, yakında bunun o kadar da basit bir iş olmadığını anlayacaktı. Ve ben de onun böylesine saçma bir hedefi gerçekleştirmesini daha da imkansız hale getirecektim. Ben onun Lideriydim ve o da benim Hanımımdı. Kimse benim hakkım olanı iznim olmadan benden alamazdı. Ve ben ondan ayrılmaya razı değildim.

Belki de özür dilemeliyim...

Ama o bana dışarı çıkmamı emretti. Emirlerinin hiçbirine katılmasam da, itaat etmek zorundaydım. Aksi takdirde, ne kadar mantıksız davrandığımı belirtirdim. Bu yüzden uymak zorundaydım.

Geri dönmemi yasaklamadı.

Açıklardan yararlanmaya gelince, iblisler ve diğer öteki dünya varlıkları, aralarından sıyrılıp geçebilecekleri çatlakları bulmakta ustaydılar. Hanımımın çelişkili duygularının bir başka dalgası beni tekrar rahatsız etmeden önce dudaklarımda neredeyse kötü niyetli bir sırıtış belirdi.

Sıkıntıdan azme, yenilgiden umuda, sinirden kafa karışıklığına ve sonra tekrar başa dönüp duruyordu. Aşağıya koşup, aklını başından alacak şekilde poposuna şaplak atmak, bende ne kadar değerli bir hazineye sahip olduğunu

hatırlatmak için onu delicesine becermek ve o zevkin tadını çıkarırken projesinin dağınık kısımlarını düzeltmek istiyordum.

Bu plandan memnun kaldım ve Coral'ımın yanına dönebilmek için işimi hızla bitirdim. Tam aşağı inecekken, aynada kendi yansıمامı gördüm.

Kahretsin, gerçekten de çok iyi görünüyorum!

Birkaç poz verdim, penisimin kıvrımlarını ve içimdeki ateşin bazı kıvrımlar arasında nasıl parladığını hayranlıkla izledim. Kadınımı ne kadar zevkten çıldırtacağını düşünmek bile beni saniyeler içinde sertleştirdi.

Ama çıplaklığımdan rahatsız oluyor.

Üzerimi örtme fikrinden anında tiksindim. Sahip olduğum her şeyi sergilemeden onu nasıl doğru şekilde cezbedebilirdim ki?

Sen sadece çekici bir vücuttan ibaret değilsin.

Doğru. Ben çok daha fazlasıydım. Aslında, onun istediğini veya ihtiyaç duyduğunu bile bilmediği her şeydim. O zaman anladım ki, bu konuya tamamen yanlış yaklaşıyordum. Benim ne olduğumu anlamıyordu. Bu yüzden, açık sözlülüğüm onu rahatsız ediyordu. Duyguları açıkça gösteriyordu ki, daha mantıklı bir konuşmaya girmeden önce neşelendirilmeye ihtiyacı vardı; bu konuşma da sonunda onun sinir bozucu engellerini ortadan kaldırmaya yardımcı olacaktı. Atölyesine aşırı istekli penisimi tamamen sergileyerek geri dönmek bana hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Elbise dolabını ve çekmecelerini didik didik aradım, her şeyi tam yerine koymaya özen gösterdim—gerçi tam olarak yerinde olmayan birkaç şeyi de düzelttim. İncecik vücudu, giyim söz konusu olduğunda benim çok daha kaslı yapımla pek uyuşmuyordu. Dolabındaki her şeye bayılıyordum, zaten o kıyafetlerin vücudunun nefis kıvrımlarını nasıl mükemmel bir şekilde saracağını hayal ediyordum. Ve o kalçaları...!

O saçma düşüşle ne kadar morardığını kontrol ettiğimde, avucumun altında ne kadar mükemmel yuvarlak ve dik olduğunu hatırladıkça ağzım sulandı. Benden kaçmaya çalıştığı düşüncesi bile beni hâlâ gözlerimi devirmeye itiyordu.

Biraz daha aradıktan sonra nihayet mükemmel kıyafeti buldum. Hem üzerime uyan tek şeydi, hem de üzerimde o kadar komik duruyordu ki, şüphesiz hedeflediğim sonucu verecekti.

Yalınayak ve üstsüz bir şekilde aşağıya indim. Kapıyı çalıp, beni görmeden geri göndermesini engellemek için hızla açtığım, omurgamdan tuhaf bir heyecan geçti.

Tam da beklendiği gibi, öfkeli bir ifadeyle başını kapıya doğru çevirdi.

"Git dedim ya... Ne saçmalık bu?!" diye haykırdı beni görünce.

Kahkaha atmamak için tüm irademi kullandım. Yine de, öfkesi şoka dönüşüp kıkırdamaya başladığında, kendimi tutamayıp hafifçe gülümsedim. Önceki duygularının tatsız izi kayboldu ve zaten bağımlısı olmaya başladığım o enfes tat geri geldi.

"Üzerinde ne var böyle?" diye sordu Coral, hâlâ kıkırdarak ve inanmaz bir şekilde.

"Üzerime biraz kıyafet giymem gerektiğini söylemiştin. Ben de giydim. Tam benim tarzım değil ama fena da yakışmıyor, değil mi?" diye sordum, kirpiklerimi kırıştırarak poz verdim, ona 360 derecelik bir görünüm sunmak için döndüm ve son bir poz daha verdim.

Tekrar kıkırdadı. Kahretsin, o duyguları doyasıya yaşamak istiyordum. Ama beslenmek gözlerimi parlatırken, bu kırılğan ateşkesi çok açgözlü davranarak bozmak istemedim.

"Doğru, ama bu mu? Kaslı bir seks iblisinin üzerinde pembe bir tütü olması çok saçma," diye yanıtladı hafifçe azarlayan bir tonda.

"Ama bu seni güldürdü," dedim gayet doğal bir şekilde. "Mutluluk duyguların hoş ve daha önce yansıttıklarından çok daha güzel."

Gülümsemesi anında kayboldu ve bana öfkeyle baktı, kızgınlığı yine çirkin yüzünü göstermişti.

"O zaman benim çalışmamı bu kadar berbat etmemeliydin," diye çıkıştı, kollarını öfkeyle göğsünde kavuşturarak.

"Çalışmanızı kötülemedim," dedim kararlı bir şekilde. "Konseptin harika olduğunu söylememiş miydim? Çünkü kesinlikle öyle, yaratıcılık da öyle. Ama uygulama eksik. Eğer sözlerim sizi incittiyse özür dilerim. Ben dobra olmaya alışkınım, diplomatik olmaya değil. İşte, size göstereyim."

Coral yüzünü buruşturdu, beni henüz affedip affetmeyeceğinden emin değil gibiydi. Ancak sesimdeki samimiyet onu biraz yatıştırmış gibiydi. Görünüşe göre malzeme siparişi verdiği çalışma masasından kalktı. Çoğu tamamlanmış minyatür binaların bulunduğu orta masanın üzerinde dururken ona yaklaşması için işaret ettim.

"O oturma odasındaki duvar kağıdı muhteşem. Ama orada düzgün olmadığını görebilirsiniz. Özellikle o tablolar olmak üzere yerleştirdiğiniz duvar süsleri kusurları çok belirginleştirdiği için yeniden yapılması gerekiyor," diye olabildiğince nazik bir tonda açıkladım. "Bu kanepenin boyutu, bu odanın bağlamında aldatıcı derecede mükemmel. Ama bölme

duvarının diğer tarafındaki bitişik kanepeye baktığınızda, önemli bir tutarsızlık görebilirsiniz. Oturma odası bir devin, çalışma odası ise bir cücenin evi gibi görünüyor. Tutarlılık şart.”

Coral'ın omuzları düştü. "Biliyorum. O kanepeler, tamir edip yeniden yapmam gereken uzun listemin bir parçası."

Ona onaylayıcı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Güzel. Süreci hızlandırmaya yardımcı olabilecek birkaç püf noktası var, bunları sizinle memnuniyetle paylaşabilirim."

Ardından perili konağın yemek odasını işaret ettim.

"Bu masa çok güzel bir tasarıma sahip, mükemmel boyutlarda ve ortama ve döneme tamamen uygun. Ancak, masanın başındaki sandalyeden başka bir şey göremiyorum."

"Berbat sandalye" demeden önce kendimi zor tuttum. Bu, uzlaşma çabalarımı tamamen boşa çıkarırdı.

Sandalyeyi aldım, bir törpü çivisi kaptım ve bacakların eşit olmamasına neden olan fazla malzemeyi zımparalamaya başladım; bacaklardan biri diğer üçünden biraz daha kalındı. İşlem bittikten sonra, sandalyeyi açık yüzü minyatür evin içine geri koydum ve ona bir göz attım.

"Şimdi daha iyi değil mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Yüzünü buruşturduktan sonra başını salladı. "Bu aptal bacaklar bana hep zorluk çıkarıyor."

"Son işlem eksik ama büyük fark yaratıyor," dedim. "Daha iyi olsa da, sandalyelerin ve masanın tamamını daha sıcak bir kahverengi tonunda vernikleterek daha da güzelleştirmek isterdim."

Ardından üç katlı oyuncak evin üst katına doğru el salladım ve dikkatini ana yatak odası gibi görünen yere çektim. Yumuşak keçe kumaştan, sert görünmesine rağmen oldukça güzel bir örtü yapmıştı.

"Bu battaniye mi? Harika bir fikir, muhteşem renk ve yerleştirme, odaya canlılık ve sıcaklık katıyor. Ama doğal hissettirmek için çok sert. Onun yerine ben şöyle yapardım," diye açıkladım battaniyeyi işaret ederek.

Kusurları vurgulamamdan biraz rahatsız olmasına rağmen, Hanımımın hâlâ açık fikirli bir merakla dinlemesi hoşuma gitti. Kapının solundaki tezgâha doğru aceleyle gittim; orada birçok el işi malzemesi oldukça hoş bir şekilde düzenlenmişti. Düzen ve mükemmellik konusunda takıntılı eğilimlerim olduğu için bu beni memnun etti.

Öte yandan, boncuk kutularından birini diğerleriyle eşit aralıkta olacak şekilde birkaç milimetre sağa kaydırma isteğimi bastırmak zorunda

kaldım...

Yastıktan bir iğne ve orman yeşili ince dantel yününden bir yumak aldım. Kadınsı merakım, bu durumda cinsel bir şekilde değil, sadece yeteneklerimi ve becerilerimi utanmadan sergileme ihtiyacımdan kaynaklanan teşhircilik eğilimlerimi besledi.

İpliği oyuncak evin yanındaki teşhir masasına koydum, sonra iğneyi iki parmağımın arasına, sivri ucu yukarı bakacak şekilde tuttum. Sağ işaret parmağımı kullanarak ateşimi çağırdım. Parmağımın ucu öfkeli bir kırmızıya dönerken Coral nefes nefese kaldı, ardından etrafında bir alev dans etti. İğnenin sivri ucunun arkasına parmağımı bastırarak, kanca şeklini alacak şekilde büküm. Ardından iğneden kalan ısıyı geri aldım, anında soğuttum ve ateşimi söndürdüm. Görevimi tamamladıktan sonra, yeni doğaçlama minyatür tığ iğnemi Hanımımın önünde zafer kazanmış bir şekilde salladım.

Yüzündeki şaşkınlık ve hayret ifadesi egomu son derece okşadı. İnce ipliği çekip ortasına dantel desenleri işlenmiş, son derece zarif bir battaniye örmeye başlarken, onun etrafında dönen hayranlık ve heyecan dolu duyguların tadını çıkardım.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye fısıldadı Coral, kumaşın gözlerinin önünde canlanmasını görünce tamamen şaşkınlık içinde.

Görevimi tamamlamam sadece birkaç dakika sürdü ve dikkatlice yatağın üzerine yerleştirdim. Arkamı dönüp kendinden emin bir ifadeyle ona baktım. Bakışları hayranlıkla örtüde oyalandıktan sonra bana baktı.

"Bu çok güzel," dedi hayranlık ve hafif bir hüznle dolu, kısık bir sesle. Bu durum beni pek memnun etmedi. "Ben de böyle şeyler yapmak istiyordum ama zamanım, yeteneğim veya odaklanmam yok. Ne yapmak istediğimi ve nasıl yapmak istediğimi biliyorum. Ama aptal zihnim sürekli başka yerlere gidiyor, dikkati dağılıyor ve sonunda işleri halletmeye çalışırken telaşlanıyorum."

"Zihniniz aptal değil, aksine son derece yaratıcı. Yaratığınız şey sadece bir dizi minyatür değil, bir duygu, bir yolculuk, insanların kendilerini içine kaptırmak isteyeceği bir öykü. Vizyonunuza layık bir seviyeye ulaşması için sadece küçük bir itmeye ihtiyacınız var. İşte tam da bu noktada ben devreye giriyorum."

"Benim berbat eşyalarımı düzeltmeni sağlayamam!" diye haykırdı, şaşkınlığını gizleyemedi.

Eğer onun gerçekten benden yardım istemesini ve ummasını utanç verici bulmasaydım, belki de gücenirdim. Ama o aptal kadın, beni istismar etme düşüncesinden gerçekten çok kötü hissetti. Benim Coral'ım ise sevimli bir şekilde hiçbir şeyden habersizdi.

"Evet, yapabilirsiniz ve bundan daha azını talep etmiyorum," dedim sert bir sesle. "Ben sizin Liderinizim. Sorunları çözmek ve hayatınızı daha iyi hale getirmek benim tek amacım. Beni reddetmek sadece bir hakaret değil, düpedüz zalimlik olur."

Gözlerini kırıştırdı, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

"Seni köle yapmak istemiyorum," dedi dikkatlice.

Ona "Ciddi misin?" der gibi baktım. "Ben bir Liderim. Başarılı olmak için meşgul tutulmamız 'gerekiyor'. Bunu şimdiye kadar araştırmış olacağını düşünmüştüm."

"Denemeye çalıştım!" diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak. "Leederts ya da leedairs diye bir şey yok, nasıl telaffuz ederseniz edin. Bakın!"

Coral dizüstü bilgisayarına geri döndü ve arama sonuçlarının hala tam olarak görüldüğü tarayıcısının farklı bir sekmesine geçti. Yazım hatalarına gözlerimi devirdim, bir yandan da inanılmaz derecede sevimli buldum.

"Doğru. Bu yazılışla bulamazsınız. Bu bir Macar kelimesi. Yani 'leedairs' diye telaffuz edilse de aslında 'Liderc' diye yazılıyor," dedim alaycı bir şekilde.

Bana birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla baktıktan sonra, doğru yazımla kelimeyi yazmaya başladı. Ekranda bir sürü sonuç belirdi. Bir sürü küfür mırıldandı, bu da beni güldürdü.

"Şimdi iyice okuyun," diye emrettim, hizmetçi olmam gerekirken oldukça cesur bir tavır sergileyerek.

Bir yanım neden ona karşı bu kadar açık sözlü olduğumu merak ediyordu. Coral'ın bilgisizliği bana durumu istismar etmek için altın bir fırsat sunmuştu. Yine de, açıklayamadığım bir nedenden dolayı, onun kim olduğumu ve ne olduğumu tam olarak anlamasını ve beni tamamen kabul etmesini istiyordum. Yüzyıllar boyunca başka efendilere hizmet etmişim, ama hiçbirisi onun gibi hissettirmemişti. Açgözlü ve bencil olmuşlar, beni kendi isteklerini tamamen göz ardı ederek kullanılacak bir mal olarak görmüşlerdi. İçten içe, bu kadının farklı olduğunu anlıyordum. Aslında, beni cezbeden ve yumurtadan çıkmaya ikna eden de bu farklılıktı.

Coral, itaat etmeden önce bana tereddütlü bir bakış attı. Bütün bu süre boyunca, onun her duygusunu içime sindirdim, bu durumun benim türüm

hakkında, güçlü ve zayıf yönlerimiz de dahil olmak üzere, ortaya koyduğu şeylere verdiği tepkileri inceledim.

"Bekle. Uyurken göğsüme oturup beni boğacak ve yaşam enerjimi emeceksin mi?!" diye dehşet içinde haykırdı.

Kıkırdadım. "Ancak beni yeterince meşgul etmezsen veya beslemezsen," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra okumaya devam etti.

"Tavuk ayağının özelliği ne?" diye sordu birkaç dakika sonra bacaklarıma bakarak.

Burun kıkırdım. "Daha düşük seviyedeki liderlerin, yer değiştirdiklerinde bile saklayamayacakları bir zaafı olur. Ben onlardan biri değilim. Emrinizde, meslektaşlarımız arasında seçkin kişiler var."

Bu sözleri kibirli bir şekilde söylememe burun kıvrma sırası ona gelmişti.

"Egonun sınırı yok."

"Sadece bir gerçeğin ifadesi olduğunda bu ego mudur?" diye abartılı bir iç gözlem ifadesiyle yüksek sesle düşündüm.

Tekrar güldü ve sanki umutsuz bir vakaymışım gibi başını salladı. Coral, birkaç farklı siteden okumayı bitirdikten sonra, yüz hatlarımı incelemek için masasının sandalyesinde döndü.

"Yani seni dünyaya getirdiğimden beri benimsin. Sana yapman gereken işler veya görevler vermeliyim, yoksa delirirsin. Ne hissettiğine bakmaksızın, verdiğim her emre itaat etmelisin. Asıl amacın hayatımı kolaylaştırmak ve beni zenginleştirmek. Bana hayal edebileceğim en çılgın seks deneyimini yaşatabilirsin. Ve yollarımızın ayrılmasının tek yolu ya benim ölmem ya da sana başarılması imkansız bir görev vermem ve bunu yapmaya çalışırken kendini öldürmen. Hepsini doğru anladım mı?"

"Evet, yaptın," dedim başımı sallayarak.

"Bu tam anlamıyla berbat bir durum!" diye haykırdı Coral.

"Hayır, Hanımım. Bu her açıdan muhteşem. Benim yardımımla, aklınızı başınızdan alacak, dilediğiniz zaman inanılmaz bir seks yaşayacaksınız. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Şey... Öyleyse söyleyince..." diye mahcup bir şekilde kabul etti.

Avuçlarımı sandalyesinin kolçaklarına yasladım ve baştan çıkarıcı bir şekilde öne eğildim.

"Yani benden kurtulmaktan bahsediyordun?" diye alay ettim.

"Hatırlamıyorum," diye yanıtladı, gözleri dudaklarıma kilitlenmişti ve uyarılmasının nefis kokusu çekingen bir şekilde uyanıyordu.

Mırıldandım ve daha da yaklaştım, dudaklarım onunkilere bir kıl kadar yakındı. Tam öpüşecekken Coral avuçlarını göğsüme koydu ve beni geri itti.

"Ama seni böyle giydirmeye niyetim yok!" diye karşılık verdi, bunun baştan çıkarılmaya karşı koymak için son bir çaba olduğunu biliyordum.

Hâlâ mahremiyetimi gizleyen o gülünç tütüye şöyle bir baktım ve anında aşağı çekip ayaklarıma düşmesine izin verdim.

"Öyleyse beni olduğum gibi, çıplak ve tamamen senin tut."

BÖLÜM 4

MERCAN

Tanrım, merhamet et! Vazul, karşılaştığım en büyük ayartmaydı. Varlığımın her zerresi bana yukarıdan gelen bu beklenmedik hediye'nin tadını çıkarmam için bağıırıyordu. Aslında teknik olarak aşağıdan gelen bir hediye'ydı. Aklım bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenlerle yarıştıyordu. Aynı zamanda, beni her zaman böyle beceriksiz bir parti bozucu olduğum için azarlayan o kötü küçük ses, bana günü yakalamamı ve bu güzel iblisin penisini ele geçirmemi söylüyordu...

Cinselliğimle barıştım. Rastgele ilişki yaşamamam da, karşılıklı rıza esasına dayalı yakınlaşmalara hiç itirazım yoktu. Vazul benim kendi seks şeytanımdı. Onunla olan yakınlığım sınırları aşardı. Peki neden kendimi geri tutuyordum? Başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini umursamıyorken, neden arzuladığım şeye kendimi kaptırmıyayım ki?

Yüzümdeki ifade mi, beden dilim mi yoksa duygularımı okuma yeteneği mi sonunda pes ettiğim anı ele verdi, anlayamadım. Bir dakika önce, muhteşem çıplaklığıyla bana bakıyordu, bir dakika sonra ise elleri uyluklarımda, kısa kırmızı eteğimin üzerinden okşayarak dudaklarımı öpmek için öne eğilmişti.

Elleri, tıpkı ağzı gibi inanılmaz derecede sıcaktı, ama rahatsız edici bir şekilde değil. Sıcaklık içime işledi, kanımı ısıtırken bile anında rahatlamamı sağladı. Dili ağzımın kenarını okşarken, içeri girmek için yalvarırken, bacaklarımda hafif bir zonklama uyandı. Direnmedim, istilacı dilini memnuniyetle karşıladım. Sıcak nefesi boğazımda bir karıncalanma hissi

yarattı. Bu hissi tarif edemezdım, ama dillerimiz birbirine karışırken şeftali ve tarçının enfes tadıyla çok meşguldım.

Yakıcı elleri kalçalarımaya yerleşti ve beni kaldırdı. Dudaklarına karşı nefes nefese kaldım ve içgüdüsel olarak kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. Beni odanın karşısına taşıırken karnıma bastıran sert bir çubuk hissettiğimde içimden bir heyecan geçti. Şaşırtıcı bir şekilde, beni atölyedeki kanepenin rahat minderlerine oturtmak yerine, dışarıya dönük şekilde sağ koluna oturttu.

Vazul'un elleri her yerimdeydi, beni yokluyor, okşuyor, bir fatihin sahiplenme duygusuyla keşfediyordu. Arkadan sütyen gibi bağlanan atletimin dört kancasını ne zaman açtığını bile fark etmedim. Kumaş karnıma sürtünürken onu çıkardı ve arkasına fırlattı. Bir eliyle ensemin tutan Vazul, öpüşmeyi kesti, dişleri nazikçe çenemin çizgisine değdi, sonra boynumun kıvrımından aşağı doğru bir yol izledi. Köprücük kemiklerimi yaladı, dilinin ucuyla girdaplar çizdikten sonra yolculuğuna meme uçlarımın acıyan tomurcuklarına doğru devam etti.

Ama tam sol elimi ağzına götürmek üzereyken, aklıma bir düşünce gelince kasıldım ve omuzlarından geriye doğru ittim.

"Bekle! Yaramazlık yaparken beni emmeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

Hemen hayır demeyince midem alt üst oldu.

"Beslenmem gerekiyor. Yumurtadan çıkmak çok enerji gerektiriyor," dedi ifadesiz bir sesle.

"Doğru, ama yaşam enerjimi tüketerek değil, değil mi?" diye ısrar ettim.

Bana öylece bakıp durduğunda kalbim kırıldı. Bacaklarımın arasındaki donuk zonklamayı, doldurulmayı bekleyen boşluğu ve kafamın arkasındaki o acı sesin "bu seferlik biraz sömürmenin o kadar da büyük bir şey olmadığını" haykırışını görmezden gelmeye çalışarak omuzlarına daha da yaslandım. Sonuçta Sophia da öyle demişti.

"Özür dilerim," dedim, düşünmeden teslim olmadığım için kendimle gurur duyarak. "Bu benim için kabul edilemez bir durum. Yani, inanılmaz derecede çekicisin. Ve kesinlikle seninle birlikte olmak istiyorum. Ama erken ölme pahasına değil."

"Bu sizi bir gecede öldürmez," diye savundu, sanki bu apaçık bir gerçekmiş gibi.

"Belki bir gecede değil ama yine de ömrümü kısaltacak. Doğru mu?" diye sordum, inkar etmeye cesaret etmesini bekleyerek.

Dudaklarını büzdü, biraz memnuniyetsiz görünüyordu, sonra da sert bir şekilde başını salladı.

"Evet, öyle olacak."

"O zaman bu benim için kesinlikle olmaz," dedim, onu nazikçe kenara itmeye çalışırken koltuğun kolçakından aşağı kayarak.

Vazul bir adım daha yaklaştı, beni sıkıştırdı; sağ eliyle enseme sıkarken diğer eliyle de sağ kalçamı kavradı.

"Pekala, seni sömürmeyeceğim," diye homurdandı, belli ki hoşnutsuzdu.

"İstediğini elde etmek için yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordum, gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyordu.

Bana gücenmiş bir bakış attı. "Sen benim metresimsin. Sana yalan söyleyemem. Eğer seni sömürmeyeceğimi söylersem, sözümü tutmaya yemin etmişimdir."

Saf mıydım yoksa sadece duymak istediğim şeyleri söylediği için mi etkileniyordum, anlayamadım ama ona inandım. Anında içimde farklı bir huzursuzluk duygusu kabardı.

"Ama bunu yapmazsanız aç kalır mısınız?" diye çekinerek sordum.

Başını salladı, hâlâ biraz kırgın görünüyordu. Aptalca bir nedenden dolayı, bana, ağzının suyunu akıtacak kadar güzel bir yemek bekleyen ama bunun yerine kızarmış sebze ve buharda pişmiş pilavla karşılaşan bir adamı hatırlattı.

"Hayır. Duygularla da hayatta kalabilirim. Duygular beni o kadar doyurmaz ve o kadar güçlü yapmaz, ama beni ayakta tutar."

"Bu benim yaşam enerjimi tüketmeyecek ve daha erken ölmemi sağlamayacak, değil mi?" diye sordum, herhangi bir yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak istiyordum.

"Hayır, olmayacak. Senin için tamamen zararsız. Sadece tatmin olman için seni daha sert ve daha sık orgazma ulaştırmam gerekecek," dedi omuz silkerek.

Gözlerimi kırıştırdım. "Peki bu nasıl bir sorun? Sen bir seks iblisi değil misin?"

Burunundan bir ses çıkardı, öfkesi yavaş yavaş kaybolurken yakışıklı yüzüne son derece şehvetli bir ifade yerleşti.

"Öyleyim. Ve şu anda açlıktan ölüyorum. Benim için çılgılık atmaya hazırım, Hanımım."

Ensemdeki eli yukarı doğru kayarak saçlarımı kavradı. Ağzı meme ucuma yapışırken, başımı tam da doğru acıyı verecek kadar kuvvetle geriye çekti. Dudaklarının sertleşen küçük uçları emmesinin yakıcı sıcaklığı, konuşmamız sırasında hafiflemeye başlayan zonklamayı yeniden uyandırdı.

Kalçamdaki elinin, beni sersemleten bir cesaretle ön tarafıma kaymasıyla nefesim kesildi. Lafı dolandırmadı, beni kışkırtmadı ya da oyalanmadı. Vazul doğrudan hedefe yöneldi, incecik külotumu yana itti ve vajinamı parmaklarıyla yoklamaya başladı. Parmakları içime girerken iç duvarlarımda doğal olmayan bir sıcaklık yayılmaya başlayınca şiddetli bir ürperti tüm vücudumu sardı. Omuzlarına tutundum, başımı geriye attım ve zevk dolu iç çekişlerim ağzımdan döküldü.

Meme ucumu hafifçe ısırdı, sonra hemen hafif acıyı bir yalama hareketiyle dindirdi ve tekrar emmeye başladı. Nasıl oldu da sanki klitorisimi okşuyormuş gibi hissettirmeyi başardı? Oysa ki, iki parmağı içime girip çıkarken başparmağıyla hafifçe dokunuyordu. Vücudunun bana değdiği her yerde tenimde oluşan bu garip hissin nedenini anlamam biraz zaman aldı. Ona baktığımda, derisinin altında belirip kaybolan ateşli şimşek çizgileri gördüm. Ürettikleri ısı, tıpkı çekilen ılık suyun nazik okşayışı gibiydi.

Parmaklarını içime sokup hassas noktayı tekrar tekrar okşadığında boğuk bir inilti çıktı ağzımdan. İçimde yoğun bir zevk birikmeye başladı. Sol meme ucumu bırakıp sağ meme ucuma yöneldiğinde gözlerinin parladığını fark ettim. Daha önce beni çok korkutan öfkeli kırmızı ton değildi bu. Bu seferki gözlerinde güven verici gümüş-mavi bir renk vardı.

Beslendiğini fark ettim. Yeni doğmuş bir iblis olarak, şüphesiz açıktan ölüyordu. Beynimin arkasındaki küçük mantık sesi paniklemem gerektiğini fısıldadı, ama bunun yerine o tehlike hissi içimde bir heyecan yarattı.

Ne yazık ki, tam zirveye ulaşmak üzereyken, Vazul aniden parmaklarını benden çekti ve eteğimi ve külotumu aynı anda aşağı indirdi. Oda dönmeye başladı ve o kıyafetlerimi yukarı doğru çekerken, bacaklarımı da yukarı kaldırdığı için çığlık attım. Koltuğun minderine geriye doğru düştüm, kalçam hala kolçakla desteklenmişti. Kendime gelemeden, Vazul'un ağzının ateşi klitorisime yerleşti.

Sırtım kamburlaştı ve o beni aç bir canavar gibi hemen yemeye başlayınca çığlık attım. Kanepenin yanına diz çökmüş, yüzünü bacaklarımın arasına gömmüş olan Vazul, bacaklarımı omuzlarının üzerine yerleştirirken ziyafetine devam etti. Şeytanım pençelerini çıkardı ve

karnımın, uyluklarımın ve bacaklarımın üzerinden alevli bir iz bırakarak beni baştan aşağı titretti.

Dilinin beni becermesi beni mutluluktan delirtiyordu. Onu öpmüştüm. Dilim onun dilinin etrafında dönmüştü. Ama şu anda içime girip çıkan şey inanılmaz derecede kalın ve uzundu. Her çıkardığında, Vazul başını hafifçe geriye doğru eğiyor, klitorisime akıl almaz bir ovuşturma yapıyor ve bu da alt bölgemde elektrik kıvılcımları yaratıyordu.

Zirveye ulaştığımda boğazımdan keskin bir çığlık koptu. Ayaklarım kendi iradeleriyle yukarı kalktı, şiddetli kasılmalar vücudumu sardı. Zevk beni alıp götürürken, Vazul'un boynuzlarını elimden kurtardığını hissettim. Dili benden çıktı ve oda tekrar dönmeye başladı. Sonraki hatırladığım şey, yüzüstü, kalçalarım yukarıda bir şekilde yastığın üzerinde yatıyor olmamdı.

Sağ kalçamda harika bir acının ardından şapırdatma sesi geldi. Hâlâ sersemlemiş ve orgazmın verdiği coşkuyla, Vazul'un kalçalarımın indirdiği tokatları memnuniyetle karşıladım. Her darbe doğrudan klitorisimde yankılandı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve tenim karıncalandı. Her zaman düzgün bir tokat yeme fantezisi kurmuştum. Ama geçmişte denediğim birkaç partner ya çok sert davranıp deneyimi mahvetmişti ya da çok ürkek davranıp tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Ama şeytanım, bana acı vermeden hissetmem için mükemmel bir güç seviyesi uyguluyordu.

Bacaklarımın arasına daha fazla nem doldu. Eğer fişkırtan bir tip olsaydım, hiç şüphesiz şimdiye kadar sıırıslık olurdum. Sonunda orgazmımın etkisinden kurtulmuştum ki, öne eğildi ve kalçamı sertçe ısırdı, bu da bacaklarımın seğirmesine neden oldu. Yalayarak rahatlattı ve neredeyse vahşi bir hırıltıyla yüzünü yanaklarıma sürdü.

"En güzel kalçaya sahipsin, Coral'ım," diye mırıldandı derin ve homurdanan, neredeyse tehditkar bir sesle. "Seni yiyip bitirmek istiyorum."

Midem alt üst oldu, sonra kendimi yukarı doğru uçarken hissettiğimde ikinci bir takla daha attım. Baş aşağı, en kalın şeytani kasıklara bakarken ancak ne olduğunu anladım. Uyluklarım omuzlarının üzerinden sarkarken, Vazul yüzünü tekrar bacaklarımın arasına gömdü ve beni yalamaya devam etti. Bir koluyla sırtımı tuttu. Serbest eliyle, kalçalarımın vurup sırtımın boyunca derimi tırmaladı. Muhteşem yanma hissi, vücudumu sarsan titreme dalgalarıyla birlikte tüm vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Gözlerimin önündeki tatlı aroma beni cezbediyordu. Şeytanımın dokunuşunun içimde uyandırdığı yoğun hislere rağmen, sertleşmiş penisini

tutmaya karşı koyamadım. Muhteşemdi; gövdesinin yanlarında, kalın bir ipi andıran, kaslı bir şekilde kıvrılmış iki çıkıntı vardı. Üst kısmında ise bir dizi tümsek ve yelpaze gibi dikey çıkıntılar yer alıyordu. Bu çıkıntıların içimde nasıl bir his bırakacağını düşünmek bile iç duvarlarımı heyecanla kasıyordu.

Elimle kavradım. Kahretsin, kocamandı! Ve yine de, onu nasıl kaldırılabileceğimden korkarken bile, alt bölgede bir şehvet patlaması yaşandı. Avucumun içindeki çıkıntıların tuhaf hissinin tadını çıkararak onu okşamaya başladım. Penisinin kıvrımları arasında ateşli bir parıltının titreşmesini ve elimi ısıtmasını hayranlıkla izledim.

Öne eğildim ve insan penisinin şekline çok benzeyen başını tereddütle yaladım. Sıcak şeftalili turta tadı damağımda patladığında gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Açgözlü bir iniltiyle onu ağzıma aldım, alabildiğim kadarını içine çektim. Vücudunun tepki olarak irkilmesi, onayladığını gösteriyordu. Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Hemen önünde hareket etmeye başladım, dilim alışılmadık uzunluğunun etrafında dönüyor, hem harika tadını hem de ağzımda olmasının verdiği hissi zevkle yaşıyordum.

Partnerim beni baş aşağı tutarken ayakta durarak altmış dokuz pozisyonunda sevişeceğimi bana söyleyen birine asla inanmazdım. Bunu bu kadar zahmetsizce yapması, gücünün ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Ama aynı zamanda, tutkunun doruk noktasında beni düşürmeyeceğine ne kadar güvendiğimi de ortaya koyuyordu. Her zaman mantıklı ve akılcı olan ben olduğum için, şu anki davranışlarımın hiçbirinin anlamı yoktu. Ve yine de, mutluluğun eşiğine bir kez daha yaklaşıırken, kendimi hiçbir sevgilimle Liderc'inden daha güvende hissetmemiştim.

Ağzımın onun üzerindeki hareketleri, hızla beni ele geçiren zevkle düzensizleşti. Vazul'un aniden klitorisimi ısırması beni mahvetti. Boşalırken, penisi hala yarıya kadar ağzımın içindeyken çığlık attım. Uzaktan, şeytanımın vahşi bir hırıltı çıkardığını, sanki kendi zevkine teslim olmamak için mücadele ediyormuş gibi beni neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştırdığını belirsizce duydum.

Aynı inanılmaz güç ve kontrolü sergileyen Vazul, hâlâ titreyen, kendinden geçmiş halimdeyken beni tekrar yukarı kaldırdı. Sırtım göğsüne yaslanmış halde, bacaklarımı kendi göğsüne doğru katladı ve beni bir simit gibi bükerek, onun istediği her şeye boyun eğmekten başka bir şey yapamaz

hale getirdi. Hâlâ mutluluk dalgaları üzerinde olduğumu görünce, benden herhangi bir dirençle karşılaşmayacağını biliyordu.

Tıpkı o çılgın altmış dokuz pozisyonunda beni baş aşağı tuttuğu gibi, Vazul beni tek koluyla göğsüne bastırdı. Serbest eliyle klitorisimi ovuşturdu, orgazmımı bir süre daha uzattı, ta ki yavaşça gerçekliğe dönene kadar. Ve sonra, kalın başının açıklığını yokladığını hissettim. Onu kaldıramayacağım korkusu içimden geçti. Gerçekten de, iç duvarlarım onun istilasına direndi. Parmaklarının küçük çıkıntımı masaj yapmasının verdiği yanma hissi, yavaş yavaş sıkı itişlerle kendini içeri sokarken, rahatsızlığımdan dikkatimi dağıttı.

Ve sonra bedenim teslim oldu.

O beni tamamen doldururken boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi. Kalınlığına alışmam için birkaç saniye hareketsiz kaldı. Klitorisimde parmakları, ensemdede dudakları ve derisinin altındaki ateşli çizgiler bana dalgalar gibi sıcak okşamalar vererek beni en keyifli duygu girdabına sürükledi.

Kısa süre sonra, iç duvarlarım kendi iradeleriyle onun penisinin etrafında kasılmaya başladı ve şeytan sevgilime onay verdi. Bu mesaj, Vazul'un hemen içime girmeye başlamasıyla yüksek sesle ve net bir şekilde iletilmiş gibi görünüyordu. Gözlerim anında geriye doğru döndü. Beynim, iç duvarlarımı okşayan ve her hareketinde -ister içeri ister dışarı girsin- G noktamı ölümcül bir hassasiyetle vuran çıkıntıların ezici hissini işleyemiyordu.

Vazul kısa sürede beni sertçe becermeye başladı, dayanılmaz derecede yoğun bir zevkle beni mahvetti. Klitorisime dokunan parmakları beni rekor hızda zirveye ulaştırdı. Orgazmım o kadar şiddetli geldi ki, tek bir ses bile çıkmadı. Ağzım sessiz bir O şeklinde açıldı, vücudum kasılıp gevşedi.

"Sen benimsin, Hanımım. Tamamen benimsin!" diye tısladı Vazul tehditkar bir şekilde.

Bilincim bilinç ve unutkanlık arasında belirsiz bir yerde gidip gelirken, şeytanın kalın cinsel organı beni yok etmeye devam ederken cevap veremedim. Görüş alanımın kenarında parlayan bir ışık, boynumun ve omzumun ateşli derisini öpüp ısıtırken bile benden taşan coşku tsunamisinden beslendiğini gösteriyordu.

Fransızcada orgazma 'la petite mort' derlerdi, bu da o uçma hissi ve o nihai mutluluğa eşlik eden neredeyse bilinç kaybı nedeniyle 'küçük ölüm'

anlamına geliyordu. Ve şu anda, şeytani sevgilim beni alt üst ederken, gerçekten de en enfes ölümün eşiğinde olduğumu hissettim.

Vazul aniden kükredi. Penisini derine sapladı ve menisinin yakıcı sıcaklığı içime fışkırarak beni küle çevirdi. Keskin bir acı boynumu delerken gözlerimin önünde parlak bir ışık patladı, ardından sıvı bir mutluluk geldi. Beynim Liderc'in dişlerini bana sapladığını fark etti, ama nihai doruk noktam beni ele geçirdi. Karanlık bir perde beni unutulmaya sürüklerken çığlık attım ve kendimi ecstasy'ye teslim ettim.

Hayatımın en sıra dışı sevişmesinden bir saat sonra bile, kızlık organlarım hâlâ şarkı söylüyordu. Vazul'un bir tavus kuşu gibi kendini süslemesi, kafasının arkasına vurmak istememe neden oldu. Yine de, bu kadar küstah ve kibirli hissetmeye hakkı vardı. Seks şeytanım nasıl sevişileceğini biliyordu.

Peki, her zaman bu kadar akrobatik mi?

Her zaman daha sıra dışı pozisyonlar denemeyi istemiştim ama hiç kimseyle kendimi yeterince güvende hissetmemiştim. Liderc ise bu konuda sınırları zorladı. Ve ben de şikayetçi olamadım. Geleneksel şeyleri, özellikle de sonrasında sarılmayı da istesem de, onun benim için daha neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Ancak, garaj sonunda arayıp arabamın hazır olduğunu bildirdi. şoförlü servisleri de beni almaya ve arabayı geri almaya geliyordu. Vazul'u burada tek başına bırakmak tuhaf geldi, gerçi kötü bir şey yapacağından da endişelenmiyordum.

"Bu kadar endişelenmeyi bırakın, Hanımım. Siz yokken minyatürleriniz üzerinde çalışacağım," dedi ve beni kucakladı.

Benden farklı olarak, Vazul o küçük boğuşmamızdan sonra çıplak kaldı. Cinsel organının tekrar sertleştiğini hissetmek kesinlikle yardımcı olmadı. Sırtımaları, vücudunun benimkine ne kadar temas etmesinin beni etkilediğini bildiğini gösteriyordu.

Pislik.

"Bana 'Hanımım' diye hitap etmenize gerek yok. Kölem değilsiniz. Coral yeterli," diye homurdandım.

Gözlerinde tuhaf bir parıltı ve isyan havası taşıyan bir ifadeyle bana baktı. Gülümsediğinde ama cevap vermediğinde ona dik dik baktım. Sanırım bu konuda fikrini değiştirmem biraz zaman alabilirdi.

"Bir süre yok olacağım," diye uyardım onu, dikkatimi toplamaya çalışarak. "Sana birkaç kıyafet almak için alışveriş merkezine uğramam gerekiyor."

Başını salladı. "Pekâlâ. Yokluğunuzda beni meşgul edecek birçok işim var burada."

"Kendini fazla yorma," dedim, onun benim için bütün o işleri yaptığını düşündüğüm her seferinde sistematik olarak ortaya çıkan suçluluk duygusuna karşı koyamıyordum.

Onun etkilenmemiş bakışı beni tekrar yüzümü buruşturmaya itti. Birinin gerçekten ev işi yapmayı veya herhangi bir tür fiziksel emeği arzuladığı fikriyle asla tam olarak barışık olamayacağımı düşünüyordum.

"Pekala. Şunu da bil diye söylüyorum, bugün çok fazla şey almayacağım. Sadece temel ihtiyaçlarını alacağım. Yarın birlikte geri dönebiliriz, böylece gardırobunu tamamlamak için daha çok hoşuna giden şeyleri seçebilirsin."

"Pekâlâ," dedi gülümseyerek.

Kapı zili beni irkiltti.

"O burada! En iyisi ben gideyim."

Kollarından sıyrıldım, çantamı kaptım ve atölyeden aceleyle çıktım. Girişe doğru ana koridora girdiğimde, garip bir déjà vu hissiyle tanıdık bir ateş topu yanımdan hızla geçti. Vazul kapının önünde durdu ve tekrar iblis formuna dönüştü. Elini beline koymuş, cinsel organı hâlâ dik bir halde, bana onaylamayan bir bakışla baktı.

"Elveda öpücüğüm nerede?" diye sordu.

Burun kıvırdım. "Bunlardan yeterince görmedin mi zaten?"

"Senden mi? Asla," dedi gayet doğal bir şekilde.

Yumurtalıklarım adeta patladı. Evet, ihtiyaç duyulduğumu ve istendiğimi hissetmeye bayılıyordum. Cinsel bir şeytan olmamın onun için otomatik bir davranış biçimi olup olmadığını ya da bana karşı sevgi dolu davranmak zorunda hissetmesinin nedenini bilmiyordum. Ama şu anda umurumda değildi. Bana verdiği tepkiler samimi görünüyordu ve bana hissettirdiği duyguları çok seviyordum.

"Pekala, seni kabadayı," dedim aramızdaki mesafeyi kapatırken şakayla karışık.

Beni kendine doğru çekti ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına, kızlık organlarımın dikleşmesine neden olan sahiplenici bir tavırla ağzımı ele geçirdi. Kahretsin, beni bu kadar çabuk nasıl bu kadar azdırabilirdi? Vajinam, daha önce hiç yaşamadığı en vahşi ilişkiden dolayı hala tahriş olmuştu. Ve yine de, şeytani dili ağzımı yağmalarken daha fazlasını istiyordum.

Eli kalçamın üzerinden kaydı, beni pelvisine doğru bastırırken sağ kalçamı sıkıca sıktı. İçimdeki şeytan kalçalarımın bayılıyordu. Onu suçlayamazdım. Tüm fiziksel özelliklerim arasında, kalçalarımın inanılmaz derecede güzel olduğunu inkar edemezdim.

Zil tekrar çalınca dudaklarına doğru çılgılık attım. O alaycı bir şekilde kıkırdarken ondan uzaklaştım. Ona öfkeyle baktım ve cezalandırmak için penisini hafifçe vurdum. Nefesi kesildi ve şok, öfke ve eğlence arasında bir yerde duran tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Görüşürüz. Ben yokken uslu dur," dedim neşeli bir ses tonuyla, seksi kahkahası peşinden gelirken aceleyle evden çıktım.

Arabamı aldım ve doğruca alışveriş merkezine gittim. Yol boyunca her şeyi tekrar sorgulamaya başladım. Ne yapıyordum ben? Eski oda arkadaşımın ortak olan eşyalarını toplamaktan, bir iblis tarafından vajinamın acımasızca becerilmesine kadar, hepsi bir günde nasıl olmuştu?

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bana doğru yazılışı gösterdikten sonra internette okuduğum her şey Sophia'nın söyledikleriyle örtüşüyordu. Açıkçası, onu elde tutmamamın delilik olacağını söylemesi, savunma mekanizmamı kırmada büyük rol oynadı. Ama yine de bu hiç bana benzemiyordu.

Seks muhteşem ötesiydi. Ondan sonra başka biriyle yetinmeyi asla düşünemezdim. Hiçbir kıyaslama mümkün olmazdı. Ama beni sömürüyor muydu? Yemin etti ki yapmazdı ve ben de öyle bir şey hissetmedim. Ancak, gerçekten hissedilebilen bir şey miydi bu?

Bu, gelecek için ne anlama geliyordu? Eğer sonunda evlenmek istediğim bir adamla tanışırsam, bir iblis sevgilim olmasını asla kabul etmezdi – zaten partnerimi aldatmak da istemezdim. Ve Vazul'un da beni paylaşmaya istekli olmayacağından şüpheleniyordum. Bunun onu neden üzeceğini gerçekten anlamıyordum. Sonuçta, bir seks iblisi olarak, hareket eden her şeyle sevişmeye hazır olurdu muhtemelen. Yine de, içgüdüsel

olarak, bana yaklaşan herhangi bir erkeği yakıp kül edeceğine gerçekten inanıyordum.

Onun bana ait olduğumu söyleme şekliydi bu.

Bu düşünce beni duraksattı. İçime girmeden hemen önce, beni yoruma yer bırakmayan bir sahiplenme duygusuyla sahiplenmişti. Bana sadık bir hizmetkar olarak ait olduğunu söylese de, içgüdülerim bana onun aynı zamanda benim üzerimde de sahiplik iddiasında bulunduğunu söylüyordu.

Bu durumdan zevk almam beni nasıl bir ucube yapıyor?

Evet, içimdeki şeytan varken başka bir erkek arkadaşım olmazdı. Neyse, okuduklarıma göre -ve o da doğruladı- ayrılmamızın tek yolu ikimizden birinin ölmesiydi. Yani ben onunla, o da benimle baş başa kalmıştım. Bundan daha kötü durumlar da düşünebilirdim.

Ama bu aynı zamanda onun için yasal evraklar hazırlamam gerektiği anlamına da geliyordu. Gizemli dünya gizlice gelişmeye devam ederken, evrak işlerini halletmek için Cadılar Konseyi'nden yardım istemem gerekecekti.

İlk defa olmasa da, bu işi daha ciddiye almadığım için kendimi azarladım. Çağrılan iblisler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Güç hırsım hiç olmadığı için, sadece bu sabah kullandığım güç büyüğü gibi daha kolay olan, önemsiz büyülerle uğraşmıştım. Resmi olarak hiçbir cadı topluluğuna ait değildim, bu da beni oldukça savunmasız bir konumda bırakmış ve daha ciddi şekilde ilgilenenlerin yararlandığı bazı kaynaklardan mahrum bırakmıştı.

Vazul'un hayatıma girmesi, bir dizi değişiklik yapmamı gerektirecekti. Daha da önemlisi, onunla oturup gelecekteki ilişkimizi gerçekten netleştirmem gerekecekti. Bir iblis erkek arkadaşım olmasına razıydım, ama bir köle istemiyordum. Bana birkaç kez "Hanımım" dedi ve bu beni rahatsız etti. Onun görevlerini yerine getirme ihtiyacını, onu bir hizmetçi gibi göstermeyecek şekilde karşılamamın bir yolunu bulacaktık.

Her şey hâlâ istikrarlı bir şekilde iyiye gidiyormuş gibi, hızla girişe yakın bir park yeri buldum ve aceleyle içeri girdim. Hangi duraklara uğrayacağımı önceden planladığım için, ana erkek giyim mağazasına doğru yöneldim ve gerekli eşyaları aldım. Ona özel tercihleri olup olmadığını sormalıydım. Doğrusu, sadece birkaç iç çamaşırı, çorap, birkaç pantolon ve gömlek alıyordum, ama renk tercihi olup olmadığını bile bilmiyordum. İnsan formu da iblis formundan önemli ölçüde daha iri olduğu için, insan

formu için eşyalar almaya odaklandım. Vazul'un doğal formundayken çok fazla kat giymeye gerek duymayacağından şüpheleniyordum.

Bir çift ayakkabı aldıktan sonra, yine doğru ölçü almadığım için kendimi azarlayarak kasalara doğru yöneldim. Kredi kartımı kasiyerden geri almıştım ve cüzdanıma geri koyuyordum ki arkamdan tanıdık bir ses yankılandı.

"Seni burada görmek ne güzel!" dedi Angelique, her zaman kullandığı o sinir bozucu, baştan çıkarıcı ses tonuyla, bunun onu daha çekici gösterdiğini düşünerek.

Ona doğru dönerken içimden bir ah çektim. Kendi içimdeki şeytanla ilgili duygularımı hâlâ çözmeye çalışırken bu kadar çabuk böyle bir yüzleşmeye hazır değildim. Kasiyer son gömleği soldaki çantaya koyarken, o da iki ağır çantaya baktı. Gözlerinde beliren şüpheli parıltı ve gözlerinin hafifçe kısılması, bir sorun olduğunu gösteriyordu.

Angelique, yapmacık bir coşkuyla, "Birileri resmen alışveriş çılgınlığına kapılmış," dedi. "Hem de erkek giyim! Neler oluyor? Paylaşmak istediğin bir haber var mı?"

Utanma isteğimi bastırmaya çalıştım, ne kadar az ya da çok şey bildiğini merak ettim. Sophia'nın iznim olmadan her şeyi ifşa ettiğinden şüphe ediyordum. Başka kimse bilmeyeceği için, onun da hiçbir şeyden habersiz olmasını ve yumurtasını dairede bıraktığını hatırlamamasını ummaktan başka çarem yoktu.

"Merhaba Angelique," dedim kibarca. "Şehir dışında olduğunu sanıyordum."

Elini savurarak geçiştirdi. "Öyleydin. Ama büyük bir siparişi halletmek için daha erken dönmem gerekti. Zengin müşterilerin ne kadar sabırsız olabildiklerini biliyorsunuz."

"Peki, neden eşyalarını almak için daireye uğramadın?" diye sordum, şu an için kaçınmak istediğim konuyu açtığım için içten içe irkildim.

O zavallı ağzım benim felaketim olacaktı. Ama gerçekten de onun saçmalıklarını yüzüne vurmak istiyordum.

Bana en samimiyetsiz şaşkınlık ifadesini takındıktan sonra avucunu göğsüne bastırdı ve özür dilercesine bana baktı.

"Ah, aman Tanrım! Çok özür dilerim. Tamamen aklımdan çıkmış. Çok yoğun bir dönemden geçiyordum."

"Tahmin ediyorum. Bayan Hopkins'in bizden temizlik ücreti almasını önlemek için eşyalarınızı dışarı çıkardım."

"Ah, her zaman çok tatlısın!" diye haykırdı, her zaman o güzel yüzünü tırmalamak ve o bebek mavisi gözlerini oymak istememe neden olan o küçümseyici tavrıyla. "Teşekkür ederim. Eğer birkaç günlüğüne sizde tutmanızda sakınca yoksa, evinizden alınmalarını ayarlayabilirim."

"Elbette, sorun yok."

Kasiyerden fişi aldım, poşetlerden birine attım ve poşetleri alıp çıkmaya hazırlandım.

"Yani bana o kıyafetlerin kimin için olduğunu hiç söylemedin," dedi Angelique yapmacık bir dostlukla, ancak gözlerindeki sert parıltıyı fark etmeden edemedim; bu parıltı, sorularını yanıtlamadığım sürece hiçbir yere gidemeyeceğimi ima ediyordu.

"Erkek arkadaşım için," dedim omuz silkerek.

Gözleri gerçek bir şokla açıldı. "Sevgilin mi var?! Senin biriyle çıktığını bilmiyordum. Kim o?"

"Tanıdığınız kimse değil," dedim belirsiz bir şekilde.

"Deneyin bakalım," diye ısrar etti.

"Sizi temin ederim, tanıdığınız biri değil," diye yanıtladım, meydan okurcasına çenemi hafifçe yukarı kaldırarak.

Çekici yüzünde öfke o kadar hızlı belirdi ki çoğu insan fark etmezdi. Ama onunla bir yıldır aynı daireyi paylaşmak bana sorun çıkmadan önceki tüm belirtileri tanımayı öğretmişti. Bana açgözlü ve sorgulayıcı bir bakış atarken uzun, platin sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

Angie başkalarının erkek arkadaşlarını çalmayı çok severdi. 'Arkadaş' çevremizdeki bir kadın bir erkeğe ilgi duyduğunu belirttiğinde, Angie her zaman önce devreye girer ve onu baştan çıkarırdı. Hiçbiriyle uzun süreli bir ilişki kurmakla ilgilenmiyordu. Sadece diğerlerinin onun artıklarıyla yetindiğini övünmekten hoşlanıyordu.

"Öyleyse bu başarısızlık düzeltilmeli. O ele avuçtan kaçan küçük Coral'ın kalbini sonunda kazanmayı başaran adamla tanışmalıyım!" dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "İki gün sonraki partime onu da getirmeyi unutmayın."

"Sizin partiniz mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ah! Size söylemeyi mi unuttum?" diye sordu, tüylerimi diken diken eden o sahte masumiyetle. "Perşembe günü çatı katımdaki dairede fuar öncesi bir parti veriyorum."

"Vay canına! O zaman evet, beni davet etmeyi tamamen unutmuşsun," dedim hiç şaşırmadan, tarafsız bir tonda.

Ahmakça bir şekilde, davet edilmediğim için üzüldüm, oysa aslında ondan ve yakın çevresindeki çoğu kişiden hoşlanmıyorum. Muhtemelen katılmamak için bir bahane bulurdum. Ama mesele prensipti. Dışlanmış veya istenmemiş hissetmekten nefret ediyordum, onun gibi biri tarafından bile olsa. Ciddi anlamda insanları memnun etme ve beni seçme eğilimlerimden kurtulmam gerekiyordu.

“Ah, kusura bakmayın! Ama mutlaka gelmelisiniz. Özür dilemek ve iyi niyet göstergesi olarak en sevdiğiniz kokteyli hazır bulunduracağım.”

Senin hatanmış, yalan!

"Söz veremem," dedim aynı yapmacık özür dileyen tonla. "Fuar için hâlâ yapmam gereken birçok son hazırlık var."

"Israr ediyorum," diye karşılık verdi, itiraza yer bırakmayan bir tonda. "Katılmayan tek kişi sen olman yakışık almaz. Bana davetiye göndermeyi yanlışlıkla unuttuğum için beni cezalandırdığını düşünebilirim," diye ekledi, çoğu insanın karşı konulmaz derecede sevimli bulacağı sinir bozucu bir surat ifadesiyle.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

"Öyle yaptığından emin ol," diye yanıtladı, talebinin kabalığını yumuşatmak için kocaman bir sırıtışla. "Tata!"

Kadının, tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çekmek için abartılı bir şekilde kalçalarını sallayarak uzaklaşmasını izlerken içimden küfrettim; ki bunda da muhteşem bir şekilde başarılı oldu. Ama nasıl olmasın ki?

Ne kadar itici bir kişiliğe sahip olsa da, Doğa Ana ona çok cömert davranmıştı. Uzun boylu ve heybetliydi. Uzun, platin sarısı saçları sırtına kadar uzanıyordu. Doğal rengi değildi ama bunu anlamak mümkün değildi – zaten bunu asla itiraf etmezdi. Kum saati şeklindeki vücudu herkesi kıskandıracak cinstendi. Dolgun göğüsleri kusursuzdu; dikkat çekecek kadar büyük, ama vücut hatlarını bozacak veya aşırıya kaçacak kadar da büyük değildi. Bu sonucu elde etmek için bir iki neşterin yardımcı olduğunu tahmin ediyordum. Kalçaları benimkinden daha iyi olmasa da, bacakları oldukça etkileyiciydi.

1.78 boyunda olduğunu düşünürsek, neden bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giymeyi sevdiğini hep anlamış olurdum. Kabul ediyorum, uzun bacaklarını daha da sonsuz ve seksi gösteriyordu. Ama bunun sadece başkalarına hükmetmenin başka bir yolu olduğundan şüpheleniyordum.

İçimden bir ah çekerek arkamı döndüm ve arabaya doğru yürüdüm. Keşke on dakika daha erken ya da daha geç burada olsaydım, cadıdan kurtulabilirdim. Beni davet etmesinin tek sebebi, erkek arkadaşımı test etmek ve onu baştan çıkarıp çıkaramayacağını görmektir, sonra da onu bir kenara atacaktı.

Kesinlikle gitmeyeceğim.

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez hemen bastırdım. Ondan sonsuza dek kaçınamazdım. Vazul'un uzun süre ortalıkta kalacağı düşünülürse, karşılaşmaları kaçınılmazdı. Soru şuydu: Karşılaştıklarında ne kadarını ifşa edecektim?

Her neyse, onu çözmek için iki günüm vardı.

BÖLÜM 5

GÖRÜNÜŞ

Coral'ın çalışmalarına hayranlıkla bakmasına sevindim. Son iki gündür, tasarımlarındaki birçok hatayı özenle düzeltiyordum. Çoğu oldukça küçük hatalardı, ama takıntılı-kompulsif yanım buna izin vermeme izin vermiyordu. Neyse, nihai sonuç buna fazlasıyla değmişti.

Beni asıl yıpratın şey, beni çok fazla çalıştırdığı için duyduğu sürekli suçluluk duygusu ve beni ödüllendirmenin ve bana teşekkür etmenin yollarını arama isteğiydi. Önceki patronlarım her zaman sunduğum her şeyi sömürmüşlerdi. Coral'ın hak iddia etmemesi kafamı karıştırdı. En sinir bozucu yanı ise beni dinlenmeye ikna etmeye çalışmasıydı. Dinlenmenin beni ölümüne sıktığını, bir ödöl değil, bir ceza olduğunu anlamakta hala zorlanıyordu. Yine de, bana olan ilgisi hem ferahlatıcı hem de sevimliydi.

Onu yormayacağım.

Bir gün gerçekten kalıcı olarak yanımda tutmak isteyeceğim bir efendiyle tanışacağımı kim tahmin edebilirdi ki? Ve onu gerçekten yanımda tutmak istiyordum. Onu sömürmeyeceğime söz vermiş olsam da, bunu yapmanın birçok yolundan birini kullanabilirdim. Aslında, ilk gün bunu düşündüm ve eğer kötü bir Hanımefendi olsaydı muhtemelen yapardım da.

Sınırları aşmak ve boşluklar bulmak söz konusu olduğunda, benim gibi yeraltı dünyasının yaratıkları çatlakları bulmakta ve onlardan sıyrılmakta ustaydı. Bu olayda, Coral benden yakınlaşıırken onu sömürmeyeceğime dair söz vermeme istedi. Başka hiçbir anıdan bahsetmedi. Bu da onları hedef haline getirdi.

Ama küçük insanımı gerçekten çok sevdim. Duygularının tadı ilahiydi. Bana nasıl düşün olduğunu, isteklerimi ve ihtiyaçlarımı nasıl dikkate aldığını ve ne kadar tatlı ve masum bir ruha sahip olduğunu çok sevdim. En şaşırtıcı yanı ise onunla olan seksin ne kadar muhteşem olduğuydu. Bir Lider olarak, partnerlerime her zaman akıllara durgunluk veren bir deneyim yaşatırdım. Bu benim görevimdi. Nadiren karşılık beklerdim ve genellikle de almazdım. Onunla durum farklıydı. Elinden gelenin en iyisini verdi, seks olsun ya da başka bir şey olsun, ihtiyaçlarımın her şekilde karşılandığından emin oldu.

Dünkü alışveriş merkezine yaptığımız gezi oldukça eğlenceliydi. Efendilerimin ne giyeceğime ve nasıl davranmam gerektiğine karar vermelerine alışmıştım. Çoğu zaman, manzaradan zevk alabilmek veya beni arkadaşlarına gösterebilmek için gösterişli kıyafetler giymemi isterlerdi. Şimdiye kadar bu beni hiç rahatsız etmemişti çünkü bu normaldi. Ama onunla birlikte yeni bir şey keşfediyordum.

Duygularım önemliydi. Ben önemliydim. İsteklerim önemliydi.

Ve her şeyden önemlisi, bana saygı, nezaket ve karşılıksız cömertlikle muamele görmenin nasıl bir şey olduğunu öğretiyordu. Bana o kadar çok para harcadı ki, ona durmasını söylemek zorunda kaldım. Bunu bu kadar şaşırtıcı kılan şey, bunu benim sadakatimi veya takdirimi satın almak için yapmıyor olmasıydı. Coral benim mutlu olmamı istiyordu. Duyguları, tek amacının tüm ihtiyaçlarımın karşılanmasını sağlamak olduğunu ve benim de ona para harcatmışım için yersiz bir utangaçlık veya suçluluk duygusuyla geri durmadığımı açıkça gösteriyordu.

Ne kadar para harcadığı umurumda değildi. Lideri olarak, tüm parasını geri kazanmasını ve hizmetlerim sayesinde servetini önemli ölçüde artırmasını sağlamak benim görevimdi.

Alışveriş merkezinde yürürken, birçok insan bana dönüp insan suretine bürünmüş halimi hayranlıkla izledi. Son derece yakışıklı ve kaslı bir adamdı, bu yüzden insanların tepkileri şaşırtıcı değildi. Ondan yayılan gurur bana çok garip geldi. İlk başta, bu kadar çok insanın onun adamına hayranlıkla bakmasından rahatsız olup olmayacağını merak ettim. Ama kısa sürede anladım ki, bu kadar çok gözü üzerime çekmemden ve özellikle de hepsini görmezden gelip dikkatimi ona vermemden hoşlanıyordu.

O aptal kadın, istesem bile kimsenin beni ondan alamayacağını anlamadı; ki ben kesinlikle istemiyordum.

Kadınımın bana değil de o insana ait olduğuna tüm dünyanın inanmasından nefret etmem aptalca mıydı? Şeytan formunda dolaşıp, onun benim, benim de onun olduğumu çatılardan haykırmak istiyordum. En azından Coral, evde gerçek formunda kalmama memnuniyetle izin veriyordu. Daha da önemlisi, özel anlarımızda bir kez bile insan görünümüne bürünmemi veya kendimden farklı bir yüz takınmamı istememişti, hatta arzu etmemişti bile.

Çoğu zaman, efendilerim benden seçtikleri insan formunda kalmamı talep ederlerdi. Sonuçta, beni, Vazul'u istemiyorlardı. Sadece zihinlerindeki fantezinin vücut bulmuş halini istiyorlardı. Eğer Mercanım aniden o şekilde davranmaya başlasaydı, bu beni derinden incitirdi.

Açıkçası, bunu atlatmam gerekiyordu. Ölümlü Diyar'da yaşadığımız sürece, belki de Cadılar Bayramı hariç, onun yanında gerçek yüzümü asla gösteremeyecektim. Beni rahatsız eden soru, bunun ne kadar süreceğiydi. Onun mutlu duygularını ve bana verdiği tepkileri çok seviyordum. Benden sıkılıp yoluna devam etmek isteyebileceği düşüncesi yıkıcıydı. Daha yeni tanışmıştık ama ben çoktan ona kapılmıştım.

Bu gece ise gerçek bir sınav olacaktı.

Angie'nin partisiyle ilgili kötü bir hissim vardı. Davetiyeyi aldıktan sonraki iki gün boyunca kadınımın huzursuzlanıp strese girmesini izlemek beni hem eğlendirdi hem de sinirlendirdi. Elbette Angelique beni isteyecekti—kim istemezdi ki? Ama bu onun için çok kötüydü. Aptal metresim, sadece sihirli bağımızla değil, aynı zamanda onun kalmayı seçtiğim için de bana tamamen sahip olduğunu hâlâ anlamakta zorlanıyordu.

Önemli değil. Her şey yakında netleşecek.

Arabasına yerleştikten sonra—ben yolcu koltuğundaydım—somurtkan bir şekilde emniyet kemerimi taktım. Kollarımı göğsümde kavuşturup ileriye doğru baktığımda Coral bana şaşkın bir bakış attı. Saçma davranıyordum ama sinirlenmeden edemiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Coral dikkatlice.

"Ben senin Liderc'inim. Manzaranın tadını çıkarırken seni gideceğin yere ben götürmeliyim, senin beni şoför olarak kullanman değil. Kendimi işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum," diye homurdandım.

Bir an bana şaşkınlıkla baktıktan sonra kıkırdadı. Tepkimi aptalca bulması -yanıtı haklı olsa da- beni biraz daha sinirlendirdi. Yine de, ondan yayılan eğlenceli ve hafif şefkatli duygular beni yatıştırdı. Onun bu tatlı duygularına bayılıyordum.

“Vazul, çok tatlısın,” dedi usulca. “İşe yaramaz değilsin. Bana arkadaşlık ediyorsun ve gerçekten katılmak istemediğim bir akşamda bana moral desteği veriyorsun. Neyse, evraklarını halledene kadar araba kullanamazsın. Ama merak etme, yakında sen de ne kadar çok araba kullandığımdan şikayet edeceksin.”

"Asla çok fazla olmayacak," diye karşılık verdim kibirli bir şekilde burnumu çekerek.

Tekrar kıkırdadı ve yola koyuldu. Varış noktamıza, şehir merkezinin kalbine yakın lüks bir konut kompleksine, yirmi dakikalık bir araba yolculuğu vardı. Yolculuk sırasında Coral, orada olacak kişiler ve dikkat etmem gereken şeyler hakkında bana kısa bir bilgi verdi. Angelique söz konusu olduğunda duyduğu gerginlik neredeyse elle tutulur derecedeydi. Beni kaybetme korkusunun beni çok eğlendirdiğini itiraf etmek beni utandırdı.

Binaya girdik ve asansörlere doğru ilerledik. Asansör hızla çatı katlarından birine çıktı. Hedefimize yaklaştıkça, Hanımım daha da huzursuzlaştı. Bu beni son derece rahatsız etti. İlk başta, bencilce bunun tamamen Angie'nin bana vereceği tepkiden kaynaklandığını düşündüm. Ama sonunda anladım ki, onu huzursuz eden şey tüm bu çevreydi. Bu insanlarla birlikte olmak istemiyordu.

Peki neden buradaydık?

Neredeyse ayrılmayı önerecektim ama sessiz kaldım. Sonuçta, Angie ile olan durumun çözüme kavuşturulması gerekiyordu. İşleri ertelemek bize hiçbir fayda sağlamayacaktı. Ve Coral'ımın enfes duygularının bu tür bir stresle lekelenmesine izin vermeyecektim.

Kapı önümüzde açıldığı anda, inanılmaz bir déjà vu hissi beni adeta tokatladı. Daha önce, çok daha eski zamanlarda, bu tür toplantılara defalarca katılmıştım. Her zaman aynı şeydi. Konukların çoğu farklı seviyelerde sihir yeteneğine sahipti, sadece bir avuç kadarı sıradan, alelade veya sihir kullanmayanlara genellikle verilen ad olan "normal" insanlardı.

Bu insanların neden bir araya geldiğini hep merak etmişimdir. Yarısı birbirlerinden nefret ediyordu, hatta düpedüz tiksiniyordu ve öne geçmek için birbirlerinin üzerine basarlardı. Çoğu, yapmacık gülümsemelerin ve dolaylı iltifatların ardında bir tür kıskançlık veya haset besliyordu. Bu sahte dostlukların altında, birbirlerini ya güçlerini artırmak için basamak taşı olarak ya da kendilerini üstün hissetmek için kum torbası olarak

kullandıklarının tamamen farkındaydılar. Coral'ın bunun bir parçası olmak istememesi şaşırtıcı değil. Onun ruhu bu çakallar için fazla tatlı ve saftı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hepsi kötü değildi. Aslında Sophia oldukça hoş bir insan çıktı. Diğerleri gibi, o da gücünü artırmak için bu grupla kaynaşmıştı. Ama bunu başkalarının sırtından geçinmeye çalışmak yerine, her şeyi kendi emeğiyle kazanarak yapmıştı. Bu alanda, tıpkı Hanımefendim gibi, kendini izole ederek gelişemeyeceğini anlamıştı. Sophia, köpekbalığı dolu bir denizde güvenli bir şekilde yol almakta gerçekten başarılıydı.

Elbette, Coral'ın büyüünün oldukça basit olduğunu biliyordum. Ama şimdi, akranlarının arasında dururken, onun neredeyse bir acemi, güçlü cadılar arasında bir bebek olduğunu fark ettim. Bu, tüm koruma içgüdülerimi çılgına çevirdi. Bu cadılar ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbiri benimle kıyaslanamazdı. Hanımefendime bulaşmaya kalkışan herkes bunun bedelini ağır bir şekilde ödeyecekti.

"Coral, işte buradasın!" dedi, kalabalığın arasından sıyrılıp bize doğru gelen, çekici bir kadın aşırı bir coşkuyla.

Tek bir bakışla bunun Angelique olduğunu anladım. Uzun, gümüş beyazı saçları bile onu ele veriyordu. Ayak bileğine kadar uzanan, vücuduna ikinci bir ten gibi oturan siyah elbisesi hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Dekoltesi en dayanıklı insanı bile baş döndürecek kadar derindi. Yine de, bunu bayağı değil, zarif göstermeyi başarmıştı. O gökyüksekliğindeki topuklu ayakkabılarla nasıl yürüdüğü yerçekimine meydan okuyordu. Dolgun dudaklarındaki kan kırmızısı ruj, yüzüne dikkat çekme amacına kesinlikle hizmet ediyordu.

Orada bulunan her erkek, ona imrenerek bakmaktan kendini alamadı; hatta duyguları onu kışkandırdığını ve ondan nefret ettiğini söylese bile.

Angie, elini göğsüne bastırarak, "Bu gece bize ne kadar da mükemmel bir erkeklik örneği sundun," diye devam etti.

Bakımlı tırnaklarındaki aynı kan kırmızısı renk, dudaklarındaki gibi benzer bir etki yaratıyordu, ancak bu sefer bakışları dolgun göğüslerine çekiyordu.

"Onu bizden saklamanıza şaşmamalı. Sizin yerinizde olsam kesinlikle aynısını yapardım."

Bu son cümleyi, beni pek de gizli olmayan bir şekilde süzerek ekledi.

"Merhaba Angelique," diye yanıtladı Coral, uygun bir samimiyetle, ancak tüm duyguları ona küfretmek istediğini gösteriyordu. "Davet için

teşekkür ederim. Bu benim erkek arkadaşım Vazul Droog. Vazul, lütfen ev sahibimiz Angelique Delaney ile tanışın.”

Droog benim soyadım değildi. Liderler ve çoğu yeraltı varlığı da soyadına sahip değildi. Ancak Ölümlü Diyar'da, genellikle geldiğimiz çevreyi, ırkımızı veya sınıflandırmamızı temsil eden bir soyadı alırdık. Benim durumumda, Macarca'da "şeytan" anlamına gelen Ördög kelimesinin bir anagramıydı.

Onun beni bu şekilde tanıtmayı amaçladığını bilmeme rağmen, Coral'ın beni hizmetçisi yerine erkek arkadaşı olarak ilan etmesi beni çok şaşırttı. İlişkimizin doğasını vurgulama biçimindeki incelikli olmayan tavır neredeyse beni tahrik etti. Onun tarafından alenen sahiplenilmek hoşuma gitti. Göğsümü yumruklayıp çatılardan bağırmak istedim. Bunun yerine, kadınıma sahiplenici bir kolla sarıldım, onu sıkıca kendime çektim ve avucumu o nefis kalçasının yanına yerleştirdim.

Kahretsin, şimdi tekrar iyice ısırmak istiyorum!

"Merhaba, Bayan Delaney," dedim son derece kibar bir ses tonuyla.

Hiç tanışmamış olmamıza rağmen, duygularının tatsızlığını hemen anladım. Beni yumurtadan çıkarmak için harcadığı zamanı çok iyi hatırlıyordum. Açgözlülük, sabırsızlık, öfke ve kin çok yoğunlu. Yumurtamı çok özel amaçlarla almıştı. Onun belirlediği zaman diliminde yumurtadan çıkamamam, başlattığı karlı planları alt üst ettiği için onu çok kızdırmıştı. Kim olduğumu anladığında ise çıldıracaktı.

Ve ben de bunun için buradaydım.

“Lütfen, bana Angelique deyin, ya da daha iyisi, sadece Angie deyin!” diye neredeyse gücenmiş bir ifadeyle haykırdı. “Bayan Delaney benim annem. Çok genç ve bekarım, bu şekilde samimi bir ortamda, özellikle de arkadaşlarım arasında, bana böyle hitap edilmemeli. Bu yüzden size Vazul dememe izin verirseniz sevinirim. Çok güzel ve alışılmadık bir isim.”

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim ve boyun eğerek başımı eğdim. Cevabımda bir kusur bulamasa da, zeki kadın hemen cazibesinin bende işe yaramadığını anladı. İçinde aniden uyanan öfke beni son derece memnun etti.

Ve daha yeni başlıyoruz.

"Ama lütfen içeri buyurun," diye devam etti, etkileyici derecede büyük çatı katının içini işaret ederek.

Son derece sinir bozucu bir şekilde, çıplak üst koluma dokunma fırsatını yakaladı ve beni öne doğru itiyormuş gibi yaparak utanmazca okşadı.

Dokunuşundan kaba olmayan ama aynı zamanda bu temastan hoşlanmadığımı da açıkça belli eden bir şekilde uzaklaştım.

Dudaklarını yaladı, beni nasıl ikna edeceğini kafasında kurcalıyordu. Tepkim onu gücendirmek şöyle dursun, kendi istediğini elde etme konusunda daha da kararlı hale getirdi. Angelique'e göre, direnişim samimi değildi. Bu zavallı kadın, sadece nazlanıp, kendisinin hak ettiğini düşündüğü şeye doğrudan meydan okuduğumu sanıyordu.

Onun her saygısız girişimiyle moralini biraz daha bozmak için sabırsızlanıyordum.

"Herkes merhaba, çok yakışıklı Vazul, aramızda bulunmaktan onur duyuyor. Lütfen ona çok iyi bir karşılama gösterin," diye seslendi Angelique tüm katılımcılara.

Tıpkı iyi eğitilmiş evcil hayvanlar gibi, çoğu bize yaklaştı, Coral'a kibarca selam verdikten sonra aşırı derecede bana ilgi göstermeye başladı. Her birinin kafasını kırmak istediğimi söylemek, durumu hafife almak olurdu.

Bunu katlanılabilir kılan tek şey, metresimin üzerindeki ilginin azalmasından duyduğu rahatlamaydı. Tüm o karşılıksız ilginin yükünü benim çekmemden duyduğu suçluluk duygusu sorun yaratabilirdi. Ama kısa süre sonra, diğer misafirlerin bana yaptığı her aşırı flörtöz girişimi geri püskürtmemi izlerken neredeyse kötü niyetli bir zevke dönüştü. Bunun ne olduğunu anlamak yeterince açıktı, ama aynı zamanda onları açıkça suçlayacak kadar da bariz değildi.

Tüm katılımcılarla tanıştırdıktan sadece birkaç dakika sonra Angie, herkesi koleksiyonunun özel bir ön gösterimi için atölyesine davet etti. Coral'ın anında gerildiğini görünce kaşlarımı çattım. Neden bu kadar endişeliydi? Angie'nin ne planladığını bilmiyordum ama Hanımefendimin koleksiyonu kesinlikle muhteşemdi. Onun zaten bir araya getirdiği şeyleri cilalamayı bitirdiğimde, ona rakip olmak çok zor olacaktı.

Ev sahibimiz, tiyatral bir hareketle çatı katının diğer ucunda bulunan çift kanatlı kapıları ardına kadar açtı. Kalabalık hep birlikte öne doğru ilerlemeye başladı. Biz de onları takip ettik, etrafı incelerken biraz geride kaldık.

Mekan, son derece klinik ve hesaplı bir şekilde kusursuzdu. Her şey koyu mavi, siyah, derin bordo ve hafif gümüş tonlarındaydı. Bu son renk beni şaşırttı; altın rengi beklerdim. Birçok koyu rengin beyaz tavanlar ve çok daha açık renkli mobilyalarla zekice dengelenmesi, mekanın kasvetli

olmasını engelliyordu. Sayısız devasa pencere de mekanı daha aydınlık hale getiriyordu. Gündüzleri harika olmalıydı. Akşamları da küçümsenecek bir yer değildi; gece aydınlatılmış şehrin nefes kesen manzarasını sunuyordu.

Ancak buranın hiç ruhu yoktu. Keskin hatlara ve cilalı yüzeylere sahip modern mobilyalar, sizi oturup rahatlamaya davet etmiyordu. Sürekli olarak bir showroom'da olduğu gibi bir şeyleri kırmamak için kendinizi kontrol etmeniz gerekiyordu. Sanki iç dekorasyon dergilerinden birine ışınlanmış gibiydik. Büyük ihtimalle bu tasarımın tamamı oradan geliyordu.

Bunun tam aksine, Coral'ın evi sıcak, toprak tonlarında, bolca bej, krem ve davetkar küçük renk patlamalarıyla doluydu. Ama her şeyden önemlisi, dekorasyonunun kendine özgü bir kişiliği vardı ve onun hakkında bir şeyler anlatıyordu. Duvardaki ilginç bir maske, rafındaki egzotik bir heykel veya abartılı komedilerden çok ciddi ansiklopedilere, arada sırada polisiye romanlara ve hatta çizgi romanlara kadar çeşitli kitaplar, onun büyüleyici yönlerinden birini ortaya koyuyordu.

Atölyeye girer girmez, cin büyüünün kokusu burnuma çarptı. Oldukça etkileyici koleksiyona yaklaşırken kendimi tutamayıp kıkırdadım. Coral, merak ve o anlamsız güvensizlikle bana baktı. Bu aptal kadın, tepkimin rakibinin koleksiyonundan çok etkilenmiş olmamdan kaynaklanmış olabileceğini düşündü - gerçi Angeliqe'in onunla hiçbir rekabeti yoktu.

Ona, biraz da kendini beğenmişlikle karışık, güven verici bir gülümseme verdim; bu da gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu. Aklımdan ne geçtiğini bilmiyordu ama omuzlarının gevşemesi, en azından onun adına olumlu düşünceler beslediğimi anladığını gösteriyordu. Arabaya geri dönüp neden kendini tebrik etmesi gerektiğini anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Koleksiyon, ne kadar iyi tasarlanmışsa o kadar da hayal gücünden yoksundu. Benim Coral'ım Viktorya dönemi şehrinde kaos yaratan bir hayaletin kendi hikayesini yaratmışken, Angie güvenli bir klasiğe geri dönmüştü. Koleksiyonu Dracula'nın hikayesi etrafında dönüyordu. Her bina ve dış mekan sahnesi, hikayenin önemli anlarını içeriyordu. Ayrıca bağımsız olarak çeşitli minyatür eşyaları da vardı, ancak içine minyatür parçalar yerleştirilmiş mobilyaları yoktu.

Kitap köşeleri dışında başka kimsenin bunu yapacağından çok şüphe duyuyordum.

Angie'nin benim kadınının sahip olduğu hikaye anlatma yeteneğine sahip olmamasından dolayı onu suçlayamazdım, ancak beni rahatsız eden

şey, işi kendisinin yapmamış olmasıydı. Acaba hiç el becerisi var mıydı? Çünkü bu işin hiçbirini yapmadığı açıktı. Bu nesnelerin varoluşuna dokunan o kalıcı büyüü neredeyse görebiliyordum. Benim Coral'ım tüm işi kendisi yapmıştı ve ben sadece cilalamak için devreye girmiştim. Elbette, sergileyenlerin tüm el emeğini kendilerinin yapmasını gerektiren bir kural yoktu, ancak bu, benim kadınının ne kadar üstün bir minyatür sanatçısı olduğunu vurguladı.

Angelique'in gösteriş yapıp, insanların ona yağdırdığı övgüler altında kendini beğenmiş tavırlarını izlerken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Biz de kibarca koleksiyonunu övdük. Hatta koleksiyonun gerçekten de iyi olduğu konusunda yalan söylemedik. Sadece benim kadınının çalışmalarına yetişemedi - ki bu hiçbir şekilde taraflı olduğum anlamına gelmiyor.

Ancak oturma odasına geri döndüğümüzde, diğer misafirler sürekli olarak Coral'ı özel olarak bir şeyler konuşmak üzere yanımıza çekmeye çalışıyor gibiydiler. Tamamen tesadüf eseri, Angie her zaman uygun bir şekilde yakınlarda dolaşüyor ve benimle sohbet başlatmak için yanıma geliyordu. Ondan kaçınmak son derece sinir bozucu bir hal almıştı.

Bir ara, Angelique'in cadı topluluğunun Baş Rahibesi Myrtil, benim kadınımla konuşmak istediğinde neredeyse çıldıracaktım. Bu sefer, onu sadece birkaç adım öteye, duyma mesafesinin dışına götürmekle kalmadı. Myrtil, Coral'ı düpedüz sürükleyerek devasa terasa çıkardı ve cam kapıları arkalarından kapattı.

Bakmama bile gerek kalmadan, ev sahibesinin arkamdan hızla üzerime geldiğini hissettim. Ondan yayılan neşeli, yırtıcı duygular niyetini yüksek ve net bir şekilde haykırıyordu. Yaklaştığının farkında değilmiş gibi yaparak, kendime bir içki ve metresim için de bir içki almak üzere içeceklerin bulunduğu bara yöneldim. Daha bardağı bile alamadan, Angie ayağı kaymış gibi davranarak bana çarptı.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim!" diye haykırdı, sanki canı pahasına bana sarılarak. "Bu topuklu ayakkabılarla yürürken daha az sakar olacağımı düşünürdünüz. Sonuçta, bunlardan daha yüksek topuklu ayakkabılarla birçok podyumda yürüdüm."

Son kısmı eklerken bacağını doğrultup bana göstermek için kaldırdı. Doğal olarak, eteğinin inanılmaz derecede yüksek yırtmacının olduğu taraftaki bacağıydı. Siyah elbisesinin ipeksi kumaşı yana kayarak incecik uyluğunun kusursuz tenini ayaklarına kadar ortaya çıkardı.

"Belki de daha az zorlayıcı bir şey giymelisin o zaman," dedim tarafsız bir ses tonuyla, ellerini nazıkçe ama kararlı bir şekilde benden uzaklaştırırken.

"Kıyafetimi mahvettin mi?" diye sordu, sahte bir masumiyet ve şaşkınlıkla gözleri kocaman açılmıştı. "İmkansız. Bu ayakkabılar bu kıyafetle mükemmel uyum sağlıyor," diye ekledi, ellerini vücudunun kıvrımlarını vurgulayan bir şekilde yanlarından aşağı doğru gezdirerek.

"Öyleyse daha dikkatli olun. Önemli bir sergiden hemen önce ayak bileğinizi burkmak hiç de hoş olmaz," dedim soğuk bir gülümsemeyle.

"Gerçekten de talihsizlik," dedi, mesafeli davranışım karşısında duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışarak. "Sizi daha önce nasıl hiç görmedim? Bu şehirdeki her önemli ve etkili kişiyi tanıdığımı sanıyorum. Ama size daha önce nasıl rastlamadım? Böylesine yakışıklı bir adam, kadınlar arasında çok konuşulurdu. Coral sizi nasıl oldu da burnumuzun dibinden kaptı?"

"Coral beni yakalamadı. Ben onu yakaladım. Onu fark ettiğim an, onun benim olması gerektiğini ve benim de onun olmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden ona geldim ve beni sahiplenerek onurlandırana kadar hayır cevabını kabul etmedim," dedim gülümseyerek, gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti.

Sanki ekşi bir şey ısırılmış gibi yüzünü buruşturdu, ama hemen kendini topladı.

"Vay canına. Bu hiç beklenmedik bir şey."

"Öyle mi?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle kaşımı kaldırarak.

"Evet, doğru. Coral çok tatlı ve çekici bir genç kadın. Ama o kadar sessiz ve evine bağlı ki, senin gibi bir adamın daha vahşi ve güçlü kadınlardan hoşlanacağını, hayatın sunduğu tüm heyecanlara karşı büyük bir iştahı olacağını düşünmüştüm," dedi, avucunu masanın üzerine koyup hafifçe öne eğilerek, göğsünün daha iyi bir kısmını görmemi sağladı.

Onun hayal kırıklığına uğramasına rağmen, göğüs dekoltesine bakmadım, gözlerimi onun gözlerine kilitledim.

"Öncelikle, sessiz olmak ve sevdiğiniz bir evde huzur bulmak sizi sıkıcı veya zayıf yapmaz. Sessiz gücü hiç duydunuz mu? Güçlü olmak için gürültülü olmanıza gerek yok. Aslında, her zaman dikkat etmeniz gerekenler sessiz olanlardır. Ne tür sırlar sakladıklarını ve ellerindeki gücün ne kadar büyük olduğunu, sonunda kartlarını açmayı seçene kadar asla bilemezsiniz. Kadınımı hafife almayın."

Omuz silkti. “İfadenize prensipte katılıyorum ama Coral ile bir yıl boyunca aynı dairede yaşadığımı bilmiyor olabilirsiniz. O tatlı, tahmin edilebilir ve tamamen açık bir kız. Ortada büyük bir sır yok. Eğer olsaydı bilirdik...”

“Yirmi yıl boyunca biriyle evli kalabilirsiniz, ama aslında onu hiç tanımadığınızı fark edebilirsiniz. Coral’ı tanıdığınızı varsaymayın,” diye karşılık verdim küçümseyerek. “Bu da beni ikinci noktaya getiriyor. Daha yeni tanıştık ve sen benim nasıl bir adam olduğumu bildiğini sanıyorsun. Tam olarak ne demek istiyorsun?”

Bu soru karşısında birden canlanması, saldırısını başlatmak için tam da bu fırsatı aradığını gösteriyordu.

“Seni uzun süre tanımama gerek yok, zirvedeki bir alfa olduğunu anlamak için,” dedi Angelique mırıldanır gibi bir ses tonuyla. “Güçlüsün, erkeklerin liderisin. Sadece varlığın bile dikkat çekiyor. O etkileyici vücudun disiplin ve özveriye haykırıyor. Sağlıklı ve istikrarlı bir rutin olmadan bu kadar fit ve kaslı olamazsın. Giysilerinden, saçından, kolonyanın incelikli ama cezbedici kokusuna kadar kendini sunma şeklin zarafeti, inceliği ve kusursuz zevki yansıtıyor. Ve o lezzetli paketin altında, avını yutmaya hazır bir aslan gizleniyor. Ve seni temin ederim ki, gözünü diktiğin her av, gönüllü bir kurban olacaktır.”

Son cümleyi söylerken öne eğildi, dudakları sanki beni öpmeye davet edercesine aralanmıştı.

Bir an ona baktım, saçma beklentileriyle birlikte gerilimin de artmasına izin verdim. Sonra homurdandım ve inanmaz bir ifadeyle ona bakarken başımı salladım. Cevabımdan şok olmuş ve gücenmiş bir şekilde kaskatı kesildi.

“Bu çok ilginç bir bakış açısı. İnsanların beni gerçekten bir lider olarak göreceğine inanmak istiyorum, gerçi kimsenin onayını özellikle umursamıyorum veya aramıyorum. Vücuduma gelince, fitness antrenmanı söz konusu olduğunda aslında tembel biriyim. Sadece olağanüstü bir metabolizmam var. Moda anlayışına gelince, bunların hepsini benim için o seçtiği için onu tebrik etmelisiniz,” dedim vücuduma alaycı bir şekilde el sallayarak. “Her şeydeki zevki her zaman kusursuzdur.”

"Ah, nazlanmayı bırak artık," diye çıkıştı, sesi biraz sinirliydi. "Çok daha fazlasına sahip olabileceken neden yetinmek zorundasın? Senin gibi bir adam her şeye ve herkese sahip olabilir."

Bu sefer bakışlarım sertleşti. "Numara yapmıyorum. Ve açıkçası, şu anda kadınıma karşı bu kadar saygısız davranmasaydınız, sözleriniz gurur verici olurdu."

"Ona 'kadınım' demeyi bırak!" diye tısladı. "O korkak kıزدan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sana akli başına getirmeni sağlayayım."

Şaşkınlıkla, elini salladı ve öyle alçak bir sesle bir büyü fısıldadı ki, çoğu insan bunu duymazdı ya da sadece bir iç çekiş gibi gelirdi. Ama bu zavallı kadın bana bir aşk büyüğü yapmıştı. Direnemeyeceğime emin olan Angie, giydiğim kısa kollu tişörtün açıkta bıraktığı pazılarımı okşarken öne eğildi. Belli ki göğsünü benimkine bastırmayı ve belki de beni kucaklamayı amaçlıyordu, ama bu aptal kadın yanlış kişiyle uğraşıyordu.

Tek bir düşünceyle, üst kolumun derisinin altına ateş yaktım. Şimşek şeklindeki ateşli uzantılar, normalde savaşta savunma için kullandığım yoğun ısı seviyelerinden birinde alevlendi. Angie hemen çığlık attı ve birkaç adım geriye sendelerken elini benden hızla çekti. Yaralı elinin bileğini tutarak, dehşet içinde ona baktı. Avucunun ortasında kızgın, kırmızı bir şişlik çoktan kabarmıştı. Angie bana baktı, yüzünde şok, kafa karışıklığı ve bir tutam korku art arda belirdi.

"Lütfen, ahmak kadın. Senin zavallı şehvet büyülerin benim gibiler üzerinde işe yaramaz. Arkadaşın olduğunu iddia ettiğin birinin partnerini çalmaya çalıştığın için sana yazıklar olsun. Ve birini rızası olmadan cinsel ilişkiye zorlamaya çalıştığın için daha da yazıklar olsun. Cadılar Konseyi'nin bunu onaylayacağından şüpheliyim."

Yüzü bembeyaz oldu ve yaralı elini göğsüne bastırarak bir adım geri çekildi.

"Sen nesin?" diye fısıldadı, sesinde korku ve şaşkınlık açıkça duyuluyordu.

Bir an sessizce ona baktım, sonra ilk başta elime aldığım bardağı doldurmadan yere bıraktım ve uzaklaşmaya başladım. Hemen bir büyü sözü söyledi. Bu benim için bir tehdit oluşturmuyordu. Ama aynı zamanda oyunun bittiği anlamına da geliyordu.

"Aman Tanrım! Sen bir Lidersin!" diye haykırdı.

Birkaç kişi bize dik dik baktı. Ortam müziğinin sağladığı gizlilik hissi ve ev sahibesi beni köşeye sıkıştırdığı anda herkesin duyma mesafesinin dışında kalması sayesinde ne dediğini anlamamışlardı. Angie'nin tek bir öfkeli bakışı, gözlerini kaçırmaları için yeterli oldu.

Durdum ve ona doğru döndüm. İnanmazlıkla bana baktı, zihni bu imkansız gerçeği kabullenmekte zorlanıyordu.

"Coral, bunca insan arasında bunu nasıl başardı acaba...?"

Angelique'in sesi, sonunda aklı başına gelince kısıldı. O anda, yumurtamı eski dairesinde öylece bırakıp gittiğini gerçekten unuttuğunu anladım.

"Aman Tanrım! Sen benimsin! O kaltak seni benden çaldı!" diye tısladı, öfke yüzünü oldukça itici bir şekilde buruşturmuştu.

"Kadınım nasıl hitap ettiğine dikkat et," diye uyardım, tehditkar bir adım öne atarak. "Coral senden hiçbir şey çalmadı."

"Sen benim yumurtamdan çıktın," diye hırladı, sağlam eliyle göğsüne vurarak. "Seni elde etmek için bir servet ödedim!"

"Ve sonra yumurtayı attınız. Eski dairenizde terk ettiniz ve eğer eşim onu almasaydı çöpe atılacaktı. Bu nedenle, hiçbir hakkınız yok. Yumurtaya sahip olmak hiçbir şey ifade etmez. Tüm hak, onu kuluçkaya yatıranın elindedir."

"Ve o bendim!" diye öfkeyle bağırdı, bir adım daha ilerleyerek. "Üç ay boyunca seni ben taşıdım. Bütün işi ben yaptım."

Omuz silktim. "Açıkçası, yanlış yaptınız. Bizden birinin yumurtadan çıkması o kadar uzun sürmez."

"Doğru ya da yanlış, yine de benimsin," dedi umursamaz bir hareketle, ardından şaşkın bir bakışla bana baktı. "Neden onu istiyorsun ki zaten? Tanıdığım en güçsüz cadı o – hatta cadı denilebilir mi bilmiyorum. Sıkıcı ve muhtemelen yatakta da inanılmaz derecede sıradan. Sert, resmi ve düzgün tavırlarıyla tarzını bozacak. Hafta bitmeden ondan kurtulmak için yalvaracaksın."

Yüzümdeki ifade, hanımefendime karşı saygısızlığına devam etmesine tahammül etmeyeceğimi ve dikkatli olması gerektiğini açıkça göstermiş olmalıydı. Taktik değiştirerek, öfkeli veya saldırgan tavrından sıyrıldı ve beni ilk karşıladığı baştan çıkarıcı kadın haline geri döndü.

"Sana sonsuz şehvet dolu bir hayat verebilirim, tam da arzuladığın gibi. Benimle hiçbir sapkınlık, hiçbir ahlaksızlık türü sınır dışı olmayacak. Eminim Coral'ın sana dayattığı beslenme kısıtlamaları da olmayacak. İkimiz de biliyoruz ki o, senin duyusallığını başkalarıyla keşfetmeni engelleyecek. Oysa ben, senin sunabileceğin her şeyi başkalarıyla seve seve paylaşacağım. Arkadaşlarım, en güçlü seks ritüellerinin bir parçası olarak seni beslemek ve desteklemek için yaşam enerjilerinin bir kısmını seve seve

verecekler. Bir seks iblisi daha ne isteyebilir ki? Ne istersen, senin olsun. Tek yapman gereken, gerçek sahibine geri dönmek.”

Sıkılmış bir ifadeyle başımı salladım. "Bütün bunlar başkası için cazip olabilir, ama bana hiçbir şekilde çekici gelmiyor. Benimle tartışarak vaktinizi, özellikle de benim vaktimi boşa harcamayın. Ne teklif ederseniz edin, önemsiz. Ben sonsuza dek Coral'a aitim. Şimdi, izninizle, bu akşamı sevgilimle geçirmek istiyorum."

Arkamı dönüp gittim.

"Bunu göreceğiz," diye tısladı Angelique arkamdan öfkeli bir fısıltıyla.

Ondan yayılan öldürücü öfke, her kelimesinin arkasında olduğunu açıkça gösteriyordu. Bu kadın hayatlarımızı perişan etmeye çalışacaktı. Ama çok geçmeden benimle oyun oynanacak biri olmadığını anlayacaktı. Bize ne planlamış olursa olsun, hazır olacaktım. Ve sonra, Hanımefendime karşı gelmeye kalkıştığı güne pişman olmasını sağlayacaktım.

BÖLÜM 6

MERCAN

Myrtıl beni neredeyse yarım saat oyaladıktan sonra, Vazul'un konuşmamıza dalıp gitme isteğini dile getirmesiyle rahatlamadan ağlayacak gibi oldum. Sebebini bile sormadım ve oradan bir an önce uzaklaşmak için fırsatı değerlendirdim.

İtiraf etmek beni utandırdı ama tüm bu süre boyunca bu gece onu kaybedeceğimden korktum. Herkes beni ondan uzaklaştırmak için çeşitli yollar denerken, Angie'ye çöpçatanlık yaptıklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Özellikle de birçoğunun ondan hoşlanmadığı düşünülürken, bu kör sadakati anlamadım.

Sophia aslında birkaç kez araya girdi, özellikle yapışkan bir şekilde beni erkeğimden uzak tutan birinden kurtarmak için konuşmaya dahil oldu. Bu yüzden ona minnettardım. Daha fazlasını yapabilmesini dilesem de, arkadaşım ince bir buz üzerinde yürüyordu. Angeliqne'in cadı topluluğunun bir üyesi olarak Sophia, kendisi de dışlanma korkusuyla bana yardım etme çabalarında çok açık olmamak için dikkatli davranmak zorundaydı. Çok iyi anlaşıyorduk ve birbirimizi gerçekten takdir ediyorduk, ancak beni korumak için çok çalıştığı geleceği tehlikeye atacak kadar yakın değildik. Zaten ben de onun için bunu istemiyordum. Alabileceğim her türlü yardıma minnettardım.

Ancak en büyük şok Myrtıl'den geldi. Cadı topluluğunun Baş Rahibesi olarak, bir cadısının diğerine zarar vermeye veya sıkıntı vermeye çalışmasına göz yummak yerine örnek teşkil etmeliydi. Kabul ediyorum,

resmi olarak onların topluluğunun üyesi değildim. Ama yine de hepsiyle 'arkadaş'tım. Sonuçta, aralarına katılmamamın tek nedeni eğitime yeterince özen göstermememdi. Temel gereksinim seviyelerine ulaşırsam kapı bana açılacaktı. Ama buna rağmen, sadece etik nedenlerle bile, Myrtil'in suç ortağı olmasına izin vermemesi gerekirdi.

En sinir bozucu yanı, onu Angie ile bana karşı komplo kurmakla açıkça suçlayamamamdı. Konuşma, geçmişte onunla benim sihir eğitimine yeterince önem vermememle ilgili yaptığımız konuşmalara benziyordu. Ona göre, büyük bir potansiyele sahiptim ve bunu boşa harcıyordum.

Ve haklıydı. Sihir bana kolay geliyordu. Biraz odaklanma ve düzenli eğitimle, Angelique'i geçebileceğime gerçekten inanıyordum. Ancak, bu grupla düzenli olarak etkileşimde bulunabileceğimi hayal edemiyordum. Hiçbirine güvenmiyordum. Bu yüzden onları akıl hocası olarak edinmek bana biraz intihar gibi geliyordu. Birkaçının, şaka veya aşağılama bahanesiyle kıskançlıktan dolayı gerçek zarar verebileceğinden şüphe duymuyordum.

Arabayla eve dönerken, Vazul'a tedirgin tedirgin bakışlar attım. Sessizce oturmuş, dümdüz ileriye bakıyordu; alnındaki zar zor görünen kırışıklık, bir şey üzerinde yoğun bir şekilde düşündüğünü gösteriyordu. Sessizliğe daha fazla dayanamayarak derin bir nefes aldım ve harekete geçtim.

"Arkadaşlarımdan sana yaşattıkları için üzgünüm," dedim özür dileyen bir ses tonuyla.

Bana yan gözle baktı, yüz ifadesi sanki saçma bir şey söylemişim gibiydi.

"Üzülme. Onların yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Ve onları arkadaşın diye çağırma. Sophia hariç hiçbiri arkadaşın değil," dedi gayet gerçekçi bir şekilde.

İrkilerek geri çekildim. Vazul'un bazen istemeden acımasız ve duyarsız bir şekilde konuştuğunu artık anlıyordum. Bu, insanın ara sıra söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırıp hemen ardından kendini suçlamasına benziyordu. Ancak, benim iblisim söz konusu olduğunda kendini suçlama yoktu, çünkü sözlerinin zararlı olduğunu görmüyordu. Sadece dürüst davranıyor ve gerçekleri dile getiriyordu, görüşlerini değil.

Bu durum beni derinden yaraladı çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Ama içimdeki insanları memnun etme isteği, bir şekilde, bir biçimde, sonunda benim bir insan ve bir arkadaş olarak değerimi anlayacaklarına dair umudumu korumaya devam etti.

"Neden bu insanlarla vakit geçiriyorsunuz?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla, samimi bir merak ve şaşkınlıkla.

Sürücü koltuğunda huzursuzca kıpırdandım ve cevabımı düşünmek için bir an durdum.

"Artık Sophia dışında hiçbiriyle pek görüşmüyorum. Angie ile üniversitede aynı Güzel Sanatlar programına gittik. Ben heykel ve ahşap işçiliğine odaklanırken o resme odaklandı. Ama ikimiz de minyatür sanat atölyelerine katıldık. Konuşmaya da böyle başladık."

İlk başta beni şaşırtan, etkilenmemiş bir ifadeyle başını salladı.

"Doğru. Tahmin edeyim, bu konuşmaların çoğu onun sizden fikir edinmesi etrafında dönüyordu, değil mi?"

Soru gibi dile getirse de, aslında bir ifadeydi. Sezgisine hayran kalarak homurdandım. Yoksa insanları okuma yeteneği miydi?

"Onun gerçekten de sahiplenebileceği fikirler aradığını anlamam çok uzun sürdü. Ne yazık ki, hayatım boyunca oldukça acınası bir başkalarını memnun etme eğilimiyle mücadele ettim," diye kendimi alaya alarak itiraf ettim. "Ama popüler kızın bana yaklaşması egomu okşadı. Meğerse o ve oda arkadaşı, yeni ayrılan kişinin yerine üçüncü bir kişi arıyorlarmış. Bir daireyi paylaşmak, evim için peşinat biriktirmeme ve kendi işimi kurmama daha fazla para kazandıracaktı. Bu yüzden, evet, fırsatı hemen değerlendirdim."

"Ne kadar uygun," diye yanıtladı.

"Daha çok ne kadar şaşırtıcı olmadığı gibi. Onunla yaşamamanın ne kadar dayanılmaz olduğunu ancak taşındıktan sonra fark ettim. Ama Sophia ile de böyle tanıştım. Onunla hemen kaynaştık. Çok farklı kişiliklere sahip olsak da. O Teflon gibi, ben ise paspas gibiyim. O içeri girer, durum ne kadar zehirli ve tatsız olursa olsun yapması gerekeni yapar, sonra da hiçbir şey olmamış gibi çıkar. Ben ise herkesin pisliğiyle boğuşmak zorunda kalıyorum, varlığımın her zerresine işliyor."

"Sen paspas değilsin," dedi sert bir şekilde. "Sen empati yeteneğine sahip birisin. Ve insanlar bundan faydalaniyor. Sadece sınırlarını belirlemen ve uygulaman üzerinde çalışmamız gerekecek. Ama korkma. Artık sana hatırlatmak ve içindeki gücü açıkça gördüğüm şekilde sahiplenene kadar araya girmek için ben varım."

Göğsüm şeytanıma karşı ısınıyordu. Şu anda araba kullanmıyor olsaydım, ona kemiklerini kıracak kadar sıkı sarılırdım.

"Başım döndü," diye mırıldandım utancımı gizlemek için.

"Boyun zedelenmesi mi?" diye sordu Vazul, biraz şaşkın bir şekilde.

"Bazen o kadar kaba ve acımasız olabiliyorsun ki. Sonra da dönüp inanılmaz derecede tatlı bir şey söylüyorsun."

Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra omuz silkti. "Her durumda, sadece gördüğüm gerçeği söylüyorum. Niyetimi yanlış yorumlayıp kaba davrandığınızı sanıyorsunuz. Hareketlerim veya sözlerim ne olursa olsun, sizinle ilgili olarak asla kötü niyet veya acımasızlıkla beslenmeyeceklerini bilin. Ben sizin hayatınızı iyileştirmek ve başarılı olmanızı sağlamak için varım."

"Dediğim gibi, ani bir şok..." diye tekrarladım, içten içe erirken.

Burunundan bir ses çıkardı.

"Neyse, beni sihirle tanıştıran Sophia oldu. Bunun gerçek bir şey olduğunu bile bilmiyordum," diye devam ettim. "Angie beni dairelerine davet etti çünkü içimdeki gizli yeteneği hissedebiliyordu. Bu aynı zamanda fikirlerime sınırsız erişimini ve onları kendi amaçları için kullanmasını kolaylaştırdı."

"Elbette," diye yanıtladı, sesi alaycı bir tonda. "Ama oldukça varlıklı görünüyor. Neden oda arkadaşına ihtiyacı vardı ki?"

"Çünkü kampüste şık bir dairemiz vardı. Ne yazık ki, o daire üç kişilikti. Eski oda arkadaşları ayrılınca, yerlerine birini bulmaları gerekiyordu, yoksa daireyi bırakıp daha küçük bir yere taşınmak zorunda kalacaklardı. Her gün o korkunç trafikle uğraşmaktansa kampüste yaşamak çok daha rahat."

"O zaman, beni yumurtadan çıkarmak için yeterince uzun süre bununla uğraşmak zorunda kaldığın için sevineceğim," dedi alaycı bir şekilde.

Burnumu çektim ve şakayla karışık dirseğimle dürttüm. Yine de, ne zaman böyle konuşsa içimi bir sıcaklık kaplıyordu.

"Sanırım, ne kadar sinir bozucu bir deneyim olsa da, sonuçta o kadar da kötü bir şey değildi," diye onayladım.

"Peki neden onların cadı topluluğunun bir parçası değilsin?" diye sordu, gerçekten meraklanmış bir şekilde.

"Dürüst olmak gerekirse, düşündüm. Aslında, onunla yapabileceğim her şeyi keşfetmekten gerçekten keyif aldım. Büyü gerçekten harika. Bir cadılar meclisinin arkadaşlığı da beni cezbetti çünkü kendimi çoğu zaman hiçbir gruba gerçekten uymayan, dışlanmış kız gibi hissediyordum. Baş Rahibe Myrtil bile büyük bir potansiyelim olduğunu söyledi. Ama o kalabalığın tamamı beni rahatsız ediyor."

“Elbette,” diye yanıtladı gayet doğal bir şekilde. “Onların değerleri, ahlak anlayışları ve hırsları çok farklı. Onların yanında sen kurtlar arasında bir koyunsun.”

Bu canımı acıttı. Bunu aşağılayıcı bir şekilde söylemediğini anlasam da, yine de kendimi değersiz hissetmeme ve sık sık olduğum gibi kolayca kandırılabilen biri gibi hissetmeme neden oldu.

"Bana kıyasla sıkıcı olduğumu kabul etmelisiniz," dedim ve hemen içimden kendimi bu kadar acınası ve muhtaç bir halde konuştuğum için azarladım.

“Saçmalama,” dedi kaşlarını çatarak. “Şu anda bizi sen sürmüyor olsaydın –ki ben sürmeliydim– seni dizlerimin üstüne yatırıp güzelce bir dayak atardım. Hem de eğlenceli bir dayak değil. Senin her şeyin o köpekbalıklarından daha lezzetli ve daha iyi hissettiriyor. Kendini her açıdan senden aşağı olan insanlarla kıyaslamayı bırak. Onların büyüğü hiçbir şey ifade etmiyor. Doğru eğitimle onlarınkini çok aşacaksın. Ama ne kadar çabalarsan çabala, hatta terapiyle bile, duygusal olarak senin kadar harika olamazlar. Onun yerine beni dünyaya getirdiğin için çok mutluyum. Sana aitken, onlardan hiçbirine ait olmak istemezdim.”

Evet, yumurtalıklarım yine patladı. Onun tatlı sözlerinin etkisiyle kendimden geçmiş haldeydim, bir duvara çarpmamış veya kırmızı ışıktaki geçmemiş olmam mucizeydi.

"Bak! Şu an hissettiğin duyguların tadı muhteşem. Mantıksız ve temelsiz duygularınla atıştırmalıklarımı mahvetmeyi bırak," diye homurdandı.

Ona gülümserken dudaklarımda aptalca bir sırıtış belirdi.

"Öyleyse bana karşı böyle tatlı davranmaya devam et, ben de senin hoşuna giden duyguları hissetmeye devam edeceğim," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

"Meydan okumayı kabul ediyorum," dedi hafifçe tehditkar bir tonda, bu da içimde doğru yerlerde ürpertiler yarattı.

Eve gelir gelmez, elbette ki, ona en yaramaz şekilde teşekkür ettim.

Ertesi sabah, standart boyutlardaki gösterişli sehpaı inceliyordum. İçini boş bırakarak içine bir simya laboratuvarı yerleştirebilmek için, incelikle

oyulmuş ahşap sehpayı inşa etmek için inanılmaz derecede zaman harcamıştım. Ancak, insanların sonsuz özelleştirme seçeneklerini görebilmesi için alternatif bir minyatür parça da yapmıştım. Ve bunun yerine perili Viktorya dönemi sokağı seçeneğine delicesine aşık oldum.

Sonuç tüm beklentilerimi aştı, özellikle de Vazul'un sihirli dokunuşlarıyla, benim kusursuz bir şekilde yapamadığım unsurları cilalaması veya gerçekçiliği artırmak için bazı malzemeleri değiştirmesi sayesinde.

Minik modelin elektrik aksamını kurmayı yeni bitirmiştım. Pencerelelerin geceleri otomatik olarak aydınlanmasını sağlıyordu. Zamanlayıcı ayrıca rastgeleleştirici içeriyordu, böylece tüm pencerelerin aynı anda açılıp kapanması önleniyor ve bu da sokakta farklı zaman çizelgelerine sahip gerçek insanların yaşadığı yanılsamasını yaratıyordu. Bu, sokak boyunca sıralanmış 'gaz' lambalarının aydınlatılması gibi mükemmel çalışıyordu. Ancak, orada alt dudağımı ısırırken, bir veya ikisine ara sıra titreme eklemeyi düşündüm. Fakat bu, özellikle son teslim tarihine bu kadar yakinken, zahmete ve riske değmeyeceğini düşündüğüm ek elektrik işleri gerektirecekti.

"Ağzını ısırmayı bırak. Bu benim işim," diye homurdandı Vazul, alt dudağımı çekiştirmeden önce.

Burnumu çektim ve ona suratımı astım.

"Düşünüyorum," dedim.

"Ağzınla düşün, ağzınla değil. Bu sefer kendini ne için bu kadar yıpratıyorsun?" diye sordu.

"Bazı lamba direklerine titrek ışık eklemek mi yoksa yere sis püskürtmek için zaman ayırmak mı daha mantıklı diye düşünüyorum," dedim düşünceli bir şekilde. "Titrek ışık çok karmaşık olmazdı ama her elektrikli bileşen, en kötü zamanda rastgele bir arıza riskini artırır. Sis konusuna gelince, sahibinin istediği zaman tetikleyebilmesi için içine bir nemlendirici koymam gerekirdi. Ama bu, özellikle ışıkların elektrikli bileşenleriyle birlikte, uzun vadede küf veya başka sorunlara yol açabilir."

"Öyleyse sihir kullanın," diye karşılık verdi Vazul, gayet açık bir şekilde. "Bu illüzyonları yaratabilecek birçok düşük seviyeli büyü var. Sadece basit güç sözcükleriyle etkinleştirilen görünmez rünler yerleştirin. İnsanların bunları çalıştırmak için sihire bile ihtiyaçları olmayacak. Onlar için, sahip oldukları diğer sesle etkinleştirilen ekipmanlardan hiçbir farkı

olmayacak. Hatta gece çöktüğünde sokaktan geçen veya rastgele yerlerde beliren hayalet figürler bile görebilirsiniz.”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve tam da eklemek istediğim ama gerçekçi başarı listemden çıkardığım şeyi tarif etmesine şok içinde baktım.

Gülümseyerek, "Bu kadar şaşırma. Ne istediğini anlıyorum. Eserlerini tam olarak senin vizyonuna göre nasıl cilaladığımı sanıyorsun? Sadece ekle. Başyapıtın tamamlanmış olacak." dedi.

"Ama ben o büyülerden anlamıyorum," dedim mahcup bir şekilde.

"Öyleyse onları öğren," diye homurdandı, hiç etkilenmemiş bir şekilde. "Birkaç saat içinde ustalaşabileceğin çok temel büyüler var."

"Bu etik mi?" diye sordum, ayaklarımın üzerinde huzursuzca kıpırdanarak.

Adam homurdandı. "Angelique'in koleksiyonu tamamen sihir kullanılarak oluşturulmuş ve hatta kendi sihri bile değil. Eğer bu bir sorun olsaydı, çoktan eleştirilirdi. Sonuçta tek kural, koleksiyonunuzun tüm haklarına sahip olmanız, temel kalite standartlarını karşılamanız ve halk için güvenli olmanızdır. Siz tüm bu şartları karşılıyorsunuz. Öyleyse devam edin."

Alt dudağımı tekrar ısırmaya başladım, sinirlerim beni ele geçirmişti ve sırtım gerilmişti. Haklıydı. Zihnimi buna adarsam kolayca ustalaşabileceğim türden düşük seviyeli büyülerdi bunlar. Ama zaman daralırken yapmak istediğim her şeyi düşünmek beni bunaltıyordu.

Vazul aniden göğsünü sırtıma bastırıp eteğimin bel kısmının altına elini sokunca çığlık attım. Parmakları hemen klitorisime yöneldi ve ovmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdım, bir yandan da midemde şehvet patlaması yaşıyordu.

"Önemsiz şeylere çok fazla geriliyorsun. Rahatlamana yardımcı oluyorum," dedi umursamaz bir tavırla.

"Bunu yapamazsın!"

"Elbette yapabilirim," dedi ifadesiz bir şekilde, iki parmağını içime sokarken başparmağı da klitorisimi okşamaya devam ediyordu. Sol elini tişörtümün altına sokup göğsümü kavradı. "Ve açıkçası, yapıyorum da."

"Anlaşıldı. Ama nasıl odaklanacağım şimdi?" dedim, onaylamayan bir tonla; bacaklarım ise ona daha iyi erişim sağlamak için kendi kendine açılıyordu.

"Sen çözersin. Düşünmek senin işin. Benim işim ise yapmak. Ve şu anda, seninle yapmak istiyorum," diye mırıldandı, ardından dişlerini boynumun yan tarafına sürttü.

"Vazul!" diye en güçsüz ve acınası şekilde itiraz ettim, iç duvarlarım heyecanla titriyordu.

Kapı zilinin sesi neredeyse yerimden sıçratacaktı. Şeytanımın ağzından dökülen küfürler, zihnimde yankılanan küfürlerle aynıydı. Cinsel şeytanı tarafından parmaklanırken ve kısa süre sonra da unutulana kadar sikişirken, kim rastgele bir ziyaretçi tarafından rahatsız edilmek isterdi ki?

Büyük bir isteksizlikle sevgilimin yaramaz dokunuşundan kurtuldum, kıyafetlerimi düzelttim ve odadan çıktım. Birdenbire son dakikada sipariş ettiğim ek malzemelerin teslimatı olduğunu fark ettim. Vazul'un beni hakkıyla mahvetmesi için aceleyle eve dönmeden önce onları hızlıca eve getirecektim.

Hayatıma girdiğinden beri böylesine seks düşkününü bir manyağa dönmüş olmam utançtan yanaklarım kızarmak istedi. Ama insan sadece bir kere yaşıyor. Liderc'imin tadını sonuna kadar çıkarmamak sadece insanlığa karşı bir suç olmakla kalmaz, aynı zamanda beni korkunç bir metres yapardı. Sonuçta, o daha yeni yumurtadan çıkmıştı ve düzgün bir şekilde beslenmesi gerekiyordu. Ona bu temel ihtiyaçlardan mahrum bırakmak bana mı düşerdi?

Uzun zamandır aptalca bastırduğım içimdeki serseriye kucaklamayı haklı çıkarmaya çalışırken gösterdiğim utanmazlığa hafifçe kıkırdadım.

Hayır, bastırılmış değildi. Özgür kalabilmek için doğru partneri bulamamıştı.

Bu ani farkındalık beni derinden etkiledi. Sadece hayatıma tuhaf bir yeraltı varlığı girdiği için böyle davranmıyordum. Sonunda gardımı indiriyor ve daha önce başkalarına asla göstermeyeceğim yanımla keşfediyordum. Bunun yanlış bir yanı olduğu için değil, şeytanım dışında hiç kimseyle kendimi bu kadar güvende hissetmeyeceğim için. Duyguları onun gibi okuyamıyordum, ama yine de onun beni asla yargılamadığını veya sahip olabileceğim herhangi bir düşünce veya arzuyu kınamadığını şüphesiz biliyordum.

Beni olduğum gibi kabul etti. Eksikliklerim üzerinde çalışmam için beni teşvik etmesi, benim hakkımda olumsuz bir yargı değildi. Kendi de söylediği gibi, Vazul benim tam potansiyelime ulaşmamı istiyordu ve bu da biraz çalışma gerektiriyordu.

Onunla birlikte, sanki gökyüzü bile sınır değilmiş gibi hissediyordum. Kalbimi ortaya koyduğum sürece, hedeflerime ulaşabileceğimi ve onun her zaman yanımda olup, yolda tökezlediğimde beni yakalamaya hazır olduğunu hissediyordum.

Yüzümde buruk bir gülümsemeyle yavaşça ön kapıya doğru yürüdüm, ancak kapıyı açtığım anda o gülümseme silindi.

"Angie?! Burada ne işin var?" diye sordum, o tatsız kadını görünce dehşete kapılmışım.

"Bana ait olanı almaya geldim," dedi buyurgan bir ses tonuyla, ardından beni iterek evin içine daldı.

Şok oldum, bu küstahlık ve kabalığa hayretle nefesimi tuttum. Ona haddini bildirmek için ağzımı açıyordum ki, bakışlarım giriş holündeki konsolun yanında hâlâ yığılı duran çantalarına takıldı. Orada bulunmasının gerçek nedenini bilmeme rağmen, oyunu oynamaya ve nereye varacağımızı görmeye karar verdim.

"Elbette, çantalarınız burada," dedim, onları işaret ederek.

Onlara alaycı bir şekilde baktıktan sonra tekrar bana dönüp öfkeyle baktı.

"Aptal numarası yapma," diye çıkıştı. "Kimse o çöple ilgilenmiyor. Ben Liderc'imi istiyorum, hırsız!"

Çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım. "İkimiz de biliyoruz ki ben hiçbir şey çalmadım. O senin değil. Onu sen yumurtadan çıkarmadın, ben çıkardım. Bu nedenle, onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin."

"Benim malımı çaldın!" diye hırladı.

"Yumurtayı attınız. O artık avlanabilir bir şey haline geldi."

Angelique, "Diğer eşyalarımınla birlikte daha sonra alınmak üzere bıraktım," diye karşılık verdi. "Kendin de eşyalarımı ne zaman istersen gelip alabileceğimi söylemiştin. İşte o zaman tam da şimdi."

"Evet," diye kabul ettim. "Ve eşyalarınızın hepsi orada duruyor. Ama kendi sözlerinize göre, kimsenin umursamadığı çöpler bunlar."

"Yumurta—"

"Yumurta artık yok," diye sert bir tonla sözünü kestim. "Çatladı ve kabuğu parçalandı. Şimdi, tam anlamıyla bilinçli bir insan var. Sahip çıkabileceğiniz hiçbir nesne veya mülk yok."

"Vazul bir insan değil. O bir iblis, bir hizmetkar. BENİM hizmetkarım," diye tısladı Angelique. "Onun ihtiyaçlarını benim gibi karşılayamazsın. Eminim ki, senin yaşam enerjinden bir zerresini bile tüketmesine izin

vermeyecek kadar aciz olduğun için onu doğru dürüst besleyemiyorsun bile.”

Bu yorum beni çok etkiledi. Vazul, benden enerji emmeden duygularımla beslenmenin onu ayakta tutmaya yeteceğini söylese de, acaba bunu sadece beni memnun etmek için mi söylüyordu yoksa gerçekten de yeterli beslenmeden yoksun kaldığı için her geçen gün daha da mı zayıflıyordu diye merak etmeden edemedim. Yüzümdeki bir ifade, doğru tahmin ettiğini ele vermiş olmalı ki, mavi gözlerinde kötü niyetli bir zafer ifadesi belirdi.

“Biliyordum. Çok güçsüzsün, bir de onun gibi birini alt edebileceğini mi sanıyorsun?” diye alaycı bir şekilde bana doğru bir adım attı. “Seni mahvedebilirim, küçük kız. Param, bağlantılarım ve kanun benim tarafımda. Şu anda bana ciddi maddi zarar veriyorsun.”

Bu akıl almaz suçlama karşısında şaşkına döndüm ve geri çekildim.

“Maddi zarar mı?! Sana nasıl zarar verebilirim ki?”

Angelique kibirli bir şekilde, “Yumurta bir servete mal oldu,” dedi. “Fiyatı, büyük hırsızlık sayılacak kadar yüksek, bu da cezai bir suç. Üstelik Liderc’in emeği sadece bu ilk yatırımı karşılamakla kalmayacak, aynı zamanda bana uzun vadede önemli bir gelir de sağlayacak. Beni bundan mahrum bırakıyorsunuz. Aylardır, onun hizmetlerinden faydalanacak birçok müşterim sıraya girmiş durumda.”

Ağzım açık kaldı. “Yani onu fuhuşa mı zorlayacaksın?!”

Bu sefer de o, meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırarak hem hakkını hem de yaklaşımının doğruluğunu sorgulamama cesaretini gösterdi.

Gözlerinde açgözlülük parıldayarak, “Bir iblisle güvenli bir şekilde cinsel ilişkiye girme ayrıcalığı için servet ödemeye razı olmayacak kaç erkek ve kadın tanıyorsunuz?” diye sordu.

“Aman Tanrım! Yani onu sadece emeği için değil, cinsel olarak da fuhuşa mı sürükleyeceksin?” diye haykırdım, içimde öfke kabarırken tamamen şaşkına dönmüştüm. “Bu kesinlikle söz konusu bile olamaz. Vazul senin sömüreceğın bir fahişe değil!”

“O bir seks iblisi, aptal orospu! Onun yaptığı şey sevişmek. Emin ol ki, muhtemelen ona verdiğın o sıkıcı ev işlerinden çok daha fazlasını istiyor. Ona istediğini veya ihtiyacı olanı veremezsin. Dünyada seni, senin gibi birinin onun gibi öteki dünyadan bir yaratığı elinde tutabileceğini düşünmeye iten neydi?”

Sözlerinin her biri kalbime saplanan yakıcı bir hançer gibiydi, kafamın içinde dönüp duran tüm korkularımı ortaya çıkarıyordu. O bir seks iblisiydi. İsteddiği herkesle birlikte olabilecekken ve benim asla ilgimi çekmeyecek daha uç noktadaki sapkınlıklara düşkünlük gösterebilecekken neden benimle yetinsin ki?

Angelique'in öfkesi aniden dindi ve yerine acıma ve iyilik karışımı bir ifade geldi ki bu daha da acı vericiydi.

"Anlıyorum. Eminim vajinan hiç bu kadar iyi hissetmemiştir. Sonuçta, en iyi erkekler kapını çalmıyordu. Bu yüzden hoşgörülü olabilirim. Eşyalarımı geri verdikten sonra, haftada bir kez onunla ücretsiz olarak sevişmene izin vereceğim. Bu, oda arkadaşı olduğumuz tüm yıl boyunca yaşadığından çok daha fazla ve birinci sınıf bir aksiyon olacak. Açıkçası, tüm fare gibi hayatında yaşadığından daha fazla aksiyon olsa bile şaşırmam."

Gözlerim öfke ve utanç gözyaşlarıyla doldu. Ancak, ne kadar yenilmiş ve aşağılanmış hissetsem de, onun beni ne kadar sinirlendirdiğini görmesine izin vermeyecektim. Ve her şeyden önemlisi, Vazul'a onun için planladığı şeyi yapmasına izin vermeyecektim. Uzun vadede onu kaybetsem bile, asla onun gibi bir cadıya kaptırmayacaktım.

"Hoşgörünüz için teşekkürler," dedim olabildiğince alaycı ve küçümseyici bir tonla. "Ama cevabım hayır. Onu istismar etmenize izin vermeyeceğim. Burada durup beni onu size teslim etmeye ikna etmeye çalışmanız bile, onun üzerinde hiçbir hakkınız olmadığını doğruluyor. Eğer sizin olsaydı, onu alıp giderdiniz. Burada beni istediğinizi vermeye zorlamak için boş tehditler savurmazdınız."

"Seni cehenneme çevirebilirim, aptal inek," diye tısladı Angelique, öfkeli parmağını bana doğru uzatarak.

"Deneyebilirsin," dedim buz gibi bir ifadeyle. "Ama Cadılar Konseyi'nin başka bir cadının yardımcı ruhunu çalmaya kalkışmanı hoş karşılayacağından şüpheliyim."

"Sen cadı değilsin, aptal. Ne bir cadı topluluğun var, ne de bir koruman. Sence Konsey kimin tarafını tutacak? Benim, çevremizdeki güçlü ve saygın bir cadının mı? Yoksa senin, zayıf, hiçbir topluluğa bağlı olmayan, temel eğitimini bile tamamlamaya zahmet etmemiş küçük bir hiç kimsenin mi?"

Bu sefer gerçekten yenildiğimi hissettim.

BÖLÜM 7

GÖRÜNÜŞ

Konuşmalarını dinledikçe, öfkem giderek daha da kaynadı. Angie'ye duyduğum öfke yakında doruk noktasına ulaşacaktı. Coral'ın özgüvensizliği de beni sinirlendiriyordu. Ona kaç farklı şekilde onun olduğumu söylemem gerekiyordu? Yine de, bu saçmalıkları dinlemek, aslında Hanımefendimin hassas noktalarını belirlememe yardımcı oldu.

O ahmak kadın, benim bir seks iblisi olmamın, sürekli olarak mümkün olan en sapkın ahlaksızlık biçimlerine özlem duyduğum anlamına geldiğine ciddi ciddi inanıyordu. Öyle değildi. Bu sadece her şeye açık olduğum ve partnerime ölçülemez bir zevk verebildiğim anlamına geliyordu. Katılmam gereken herhangi bir sapkınlıktan kişisel olarak zevk almak zorunda değildim. Sonuçta, benim için önemli olan tek şey, partnerimin ihtiyaç duyduğu şeye sahip olduğundan emin olmak ve böylece kendimi besleyebilmektir.

Ama benim de tercihlerim ve kendi sapkınlıklarım vardı. Şimdilik bunu kabul etmekte zorlansa da, ona ihtiyaçlarımı fazlasıyla karşıladığını kanıtlamak için hayatımın geri kalanını harcayacaktım. Onun sapkınlıkları benim de sapkınlıklarımды, görev icabı değil, çünkü onun sevdiği her şeyden gerçekten hoşlanıyordum. Onunla seks yapmak bir angarya değil, karşılıklı zevk için yapılan bir şeydi. Onun enfes duygularından beslenmek ise sadece ek bir bonusdu.

Yine de, konuşma ilerledikçe kadının omurgasının giderek güçlenmesini izlemek hoşuma gitti. Angie'nin beni fuhuşa sürükleyeceği imasına duyduğu

derin öfke bana çok komik geldi. Coral'ın öfkesini tetikleyen kıskançlık değil, beni aşırı sömürü ve aşağılanma olarak algıladığı şeyden koruma ihtiyacıydı. Bana bir insan olarak, sadece bir mal olarak değil, gerçekten değer verdiğinin bir kez daha teyidini almak kafamı karıştırdı.

Önceki sahiplerim, benim ne olduğum ve nasıl kullanılmam gerektiği konusunda Angie'nin bakış açısını paylaşıyorlardı. Eğer ben onlara ait olsaydım, o partideki diğerleri de utanmadan benzer bir yaklaşım sergilerlerdi. Ama benim güzel Coral'ım öyle yapmadı.

Angelique'in iğrenç sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Sen cadı değilsin, aptal. Ne bir cadı topluluğun var, ne de bir koruman. Sence Konsey kimin tarafını tutacak? Benim, çevremizdeki güçlü ve saygın bir cadının mı? Yoksa senin, zayıf, hiçbir topluluğa bağlı olmayan, temel eğitimini bile tamamlamaya zahmet etmemiş küçük bir hiç kimsenin mi?"

Artık dayanamıyordum, odadan öfkeyle çıktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Onun bir koruması var. Benim," diye homurdandım, yumruğumu göğsüme vurarak. "Sana Coral'ımdan uzak durmanı ve onu tehdit etmeyi veya rahatsız etmeyi bırakmanı söylemiştim."

Coral bana şaşkınlıkla baktı, hem rahatlamış hem de durumu nasıl idare edeceğinden emin değildi. Bu yüzden kontrolü ele aldım. İki kadının yanına yürüyerek, zavallı cadının benimle yüzleşmekten başka seçeneği kalmayacak şekilde, Hanımımı nazikçe kenara çektim.

İçinde beliren ufak bir korkuya rağmen, Angelique farklı koşullar altında saygı uyandırabilecek meydan okuyucu bir tavır sergiledi.

"Pfft! O kadar güçsüz ki, hizmetçisine kendini savunmasını mı emretti?" diye sordu Angelique, sesi küçümsemeyle doluydu.

"Benim Mercanım öyle bir şey yapmadı," diye yanıtladım, elimden gelen tüm küçümsemeyle. "Onu koruyorum çünkü istiyorum. Ben senin değilim, asla olmadım ve asla olmayacağım. Aylarca beni yumurtadan çıkarmaya çalıştın ve feci şekilde başarısız oldun. Hiç nedenini merak ettin mi?"

"Görünüşe göre, kusurlu olduğunuz için," dedi, içten içe yeşeren belirsizliği gizlemeye çalışarak.

"Hayır, aptal cadı. Senin için yumurtlamayı reddettiğim için yumurtadan çıkmadım. Senin her şeyin iğrenç. Yumurtadan çıkmamayı seçtim çünkü senin gibi kendini beğenmiş ve bencil bir cadıya asla hizmet etmezdim. Benim gibi birinin hayatını zenginleştirebileceği tüm yolları hak

etmiyorsun. Ama Coral'ı hissettiğim an, onun doğru kişi olduğunu anladım.”

Angelique'in içinde kabaran şok ve öfke kelimenin tam anlamıyla orgazmikti. O iğrenç kadınla ilgili herhangi bir şeyin beni heyecanlandırabileceğini kim düşünürdü ki? Elbette, onunla herhangi bir şekilde cinsel ilişkiye girmek anlamında değil. Ama onu mutsuz etmenin bana verdiği zevki inkar edemezdim. Bu zevk, Coral'ın sözlerimden derinden etkilenmesiyle daha da arttı.

“Coral’ın yeraltı dünyasının derinliklerinden yükselip ona koşmam için sadece iki saate ihtiyacı vardı. O, her zaman hizmet etmeyi hayal ettiğim Hanımefendi. Duyguları en saf ambrosya gibi. Dokunuşu, asla kurtulmak istemediğim bağımlılık yapan bir uyuşturucu. Onunla ilgili her şeye, varlığına, sesine, hatta düşünceli sessizliğine bile özlem duyuyorum. Ama seninle ilgili her şey iğrenç. Etkinliğinde o pis ellerini üzerime her koyduğunda tüylerim diken diken oldu.”

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Angelique, utançtan gözyaşlarını tutmaya çalışırken ellerini yumruk yapmıştı.

“Yalan söylemiyorum. Ve sözlerimin doğru olduğunu bilmek şu anda sizi çok kızdırıyor,” dedim kötü niyetli bir sevinçle. “Bu saçmalıkları yaymayı bırakabilirsiniz. Coral'ın benden ev işleri yapmamı istemesine gerek yok. Onları yapmaktan zevk alıyorum çünkü onu memnun etmenin ne kadar harika bir his olduğunu biliyorum. Eğer beni bir gün terk ederse, sizin gibilere hizmet etmektense yeraltı dünyasına geri dönerim.”

Birkaç adım daha ileri gittim, o dayanılmaz cadının üzerinde adeta yükseliyordum. O ise öfkeli, korkmuş ve işlerin istediği gibi gitmediğini hâlâ kabullenememiş bir halde birkaç adım geri çekildi.

“Kadınımın dediği gibi, yumurtayı dairenizde bıraktığınızda üzerindeki mülkiyeti kaybettiniz. Yumurta artık yok. Kuluçkadan çıktı ve yakıldı. Burada hiçbir hakkınız yok. Şimdi gidin ve geri dönmeyin. Hanımımı bir daha tehdit ederseniz veya rahatsız ederseniz, gazabımı hissedeceksiniz. Ve iyi unutmayın, ben ölümlü kanunlara bağlı değilim,” diye tehditkar bir şekilde homurdandım.

"Cadılar Konseyi bunu duyacak!" diye çıkıştı Angelique, bakışları adeta kin dolu bir şekilde hem bana hem de kadınıma bakarken.

"Elbette, gidip onlara ağlayın ve tanıdık bir varlığı çalmaya kalkıştığınız için ne tür bir tepki alacağınızı görün," diye alaycı bir şekilde yanıtladım.

Öfkeyle homurdanarak Angelique arkasını döndü ve evden fırlayarak çıktı. Ben de sakince kapıya doğru yürüdüm, arkasından kapıyı düzgünce kapatıp kilitledikten sonra kadınım la yüzleştım.

Coral'ın bana yönelttiğı hayranlık ve yoğun duygu beni altüst etti.

"Benim hakkımda ne kadar da güzel şeyler söylediniz," dedi sesi hafifçe titreyerek.

İçimden bir ah çektim. "Bu kibar bir şey değildi, doğruydı."

Gözlerini kırıştırdı ve güzel açık kahverengi gözlerinde belirsiz bir ifadeyle bana baktı.

"Gerçekten mi? Kimin için yumurtadan çıkacağını seçebiliyorsun?" diye sordu Coral tereddütle.

"Evet, aptal kadın. Sana yalan söylemediğimi söylemişim. Sana ait olmak istediğim için senin için yumurtadan çıktım."

Dudakları titredi ve üzerime yağdırdığı duygu dalgası beni neredeyse altüst etti. Bin yıllık varoluşumda hiç kimse bana bu tür bir duyguyu ifade etmemişti.

Coral koşarak kollarımın arasına atıldı. Onu yakaladım ve o da kollarını boynuma, bacaklarını da belime doladıktan sonra dudaklarımı acımasız bir öpüşle ezdi. Çok geçmeden öpüşü bitirdi ve bana hayranlıkla baktı.

"Gerçekten de en iyisisin," dedi sesi duygudan titreyerek.

"Biliyorum," dedim kibirli bir şekilde ona sırtarak. "Bunun için bana hakkıyla teşekkür etmekten çekinme."

Kahkaha atmaya başladı, sonra parmaklarını saçlarıımın arasına daldırdı ve burnunu benim burnuma sürttü.

"Bence bunu hak ediyorsun," diye fısıldadı dudaklarıımın arasından.

Bunu iki kere söylemesine gerek kalmadı.

Onu kucağıma alıp yatak odasına götürdüm, dudaklarımız tutkulu bir öpüşmeyle birbirine kenetlenmişti. Giderek artan cinsel uyarılması en güçlü afrodisyak etkisi yaratmıştı. Bir seks iblisi olarak, istediğim zaman sertleşebiliyordum. Ama onunla, penisimi harekete geçirmek için çaba sarf etmeme bile gerek yoktu. Sadece varlığı, en ufak duyguları bile kasıklarıma kan hücum etmesine yetiyordu. Şimdi bile, kendimi sonuna kadar içine gömüp, altımda kıvrılırken ve adım haykırırken, tatlı mı tatlı vajinasını paramparça edene kadar becermek için can atıyordum.

Ve çok geçmeden, bunu tekrar tekrar yapacaktı.

Merdiven sahanlığına ulaştığımda penisim heyecanla zonkladı ve doğruca yatak odasına yöneldim. Kapıyı gerekenden biraz daha sertçe

tekmeleyerek açtım, ama kanım sabırsızlıktan kaynıyordu. Sanki ilk kez penisini ıslatacak bir gençmişim gibi davranıyordum, oysa bin yıldan fazla süredir var olan yaşlı bir iblisdim.

Dudaklarım hâlâ onunkileri öperken, onu yatağın yanına, ayaklarının üzerine geri bıraktım. Ellerim ateşli bir şekilde vücudunda dolaşırken o da karşılık veriyordu. Elbisesinin arkasındaki fermuarı açtım, avucum kumaşın altına kayarak sırtının yumuşak tenini okşadı. Bana doğru titredi, avucumun sıcaklığı tüm vücudunda tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu ve özellikle de sıcaklık değişimleriyle oynamama ne kadar hassas olduğunu çok sevdim.

Güzel metresimin bugün onun için neler hazırladığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Pençelerimi yavaşça sırtında yukarı doğru bir yol izleyerek gezdirdim, sonra da uzun elbisesinin askılarının altına geçirdim. Askıları omuzlarından aşağı kaydırıp ve kumaş hafif bir hışırtıyla düşerek çıplak bedeninin mükemmelliğini açgözlü ellerime sergiledi.

Sanki niyetimi okumuş gibi, Coral öpüşmeyi ilk kesen oldu. Ama ben onun başını geriye doğru eğip boynunu öpmeye fırsat bulamadan, kadını benden önce yaptı. Protesto etmek için hırlamak istedim. Yatak odasında kontrolü ele geçirmeyi severdim. Ancak duyguları, şu anda liderliği ele geçirme arzusunu yüksek sesle haykırıyordu. Bencil tarafım bunu görmezden gelmek istedi, ama onu memnun etme ihtiyacım ağır bastı ve isteksizce boyun eğdim.

Birinin bana gönüllü olarak hizmet etmesine izin vermekte zorlanmam ne kadar garip, oysa bunun için rica etmem veya yalvarmam gerekirdi.

Coral boynumu öptü ve yaladı, küt tırnakları sırtımı tam da sevdiğim gibi çizdi. Deriyi delecek kadar sert değildi ama hoş bir yanma hissi verecek kadar da güçlüydü. Sivri kulaklarımı ısırarak için parmak uçlarına yükseldi. Yüzyıllarca süren varoluştan sonra, kulaklarımın biraz hırpalanmasından, özellikle de uçlarının ısırılmasından hoşlandığımı keşfetmek benim için bir şok olmuştu.

Birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç seferde, beni memnun etme yeteneği konusunda çok tereddütlü ve güvensizdi. Aptal kadın. Onun her şeyine ne kadar bağımlı olduğumu anlamıyordu. Ama onun giderek daha özgüvenli, cesur ve iddialı hale geldiğini görmek en büyük heyecan verici şeydi. Coral, çekingenliklerini bir kenara bırakıyor, onu geride tutan şüpheleri atıyor ve sonunda kendi benliğini buluyordu. Yüzeyin altında her zaman gizlenmiş,

tüm ihtişamıyla ortaya çıkmayı bekleyen o güçlü kadını kucakladığını görmek çok hoşuma gitti.

Kulağımın memesini sertçe ısırdı, acının sınırında tuttu. Benden kopardığı şehvetli inleme, onu kibirli bir şekilde kıkırdattı ve bu da penisimin daha da sertleşmesine neden oldu. Coral dudaklarını boynuma doğru kaydırды, oradaki atan damarı emdikten sonra yolculuğuna güneye doğru devam etti. Göğüs uçlarımda oyalandı, sertçe çimdikledi ve ardından dilini kullanarak acıyı dindirdi. Dili, areolanın etrafında şehvetli bir şekilde dönerek midemde kaynayan lavı daha da alevlendirdi.

Eskiden yavaş yavaş ve tereddütle alt bölgeme doğru ilerlerdi, ama artık kadını böyle bir tereddüt duymuyordu. Öte yandan, kontrolü ele geçirmeye çalıştığı her seferinde, benim ele geçirme arzumu beni ele geçirmeden önce hızlıca işe koyulması gerektiğini de anlamıştı. Şimdi bile, çok uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Onu yutma ihtimali ağzımı sulandırıyor. Bu, on ömür bile doyuramayacağım bir açlıktı.

O önümde çömeldiğinde midem titredi, dili karın kaslarımdan aşağı, göbeğimin üzerinden ve doğrudan kasıklarına doğru yakıcı bir iz bıraktı. Coral elini penisimin dibine doladığında hıçkırarak nefes aldım. Birkaç kez okşadıktan sonra, beni neredeyse orada ve o anda boşalmaya itecek kadar aç bir bakışla dudaklarını yaladı.

Ona göre, tadım şeftalili turta gibiydi. Ve her ağzını bana değdirdiğinde ondan yayılan duygulardan, gerçekten de bundan zevk aldığını anladım. Daha da kötüsü, bu zavallı kadın birkaç kez atölyeye bir tabak şeftalili turta ile geldi ve onu en müstehcen şekilde yiyormuş gibi yaptı, kaşığını yalamak için uzun uzun zaman harcadı ve hayal gücüne pek yer bırakmadı. Doğal olarak, bunu tam da üzerinde çalıştığım parçayı mahvetmeden durduramayacağım bir işi yaparken yapıyordu.

Elbette daha sonra bunun hesabını ondan verdim.

Ağızına aldığı ve önümde hızla hareket etmeye başladığında göğsümde vahşi bir hırıltı yankılandı. Coral her hareketinde bileğini tam doğru şekilde büküyor, bu sırada da penisimin dibini sıkıca kavriyordu. Ama beni zevkten deliliğe sürükleyen şey, penisimin başını emme şekli, diliyle okşaması ve dişlerini penisimin kıvrımlarına sürmesiydi.

İki elimin parmaklarını sıkı buklelerinin arasına iyice gömmüş, ağzının içinde ileri geri sallanmamak için dişlerimi sıkıyordum. Zevk çok yoğun. Eğer teslim olsaydım, ona zarar verme riskim vardı. Sonra, sağ eliyle tırnaklarını kasıklarımın arasına batırmaya, sol eliyle de testislerimi

sıkmaya başladı. Bu iki hareketin bana ne kadar zevk verdiğini anladığı anda, bunu yapma fırsatını asla kaçırmamaya özen gösterdi.

Coral'ın her zaman cevaplarına ne kadar dikkatli davrandığı, sunduklarımı olduğu gibi kabul etmek yerine beni memnun etmenin yeni yollarını araması beni hayrete düşürdü. Aptalca bir suçluluk duygusu yine ortaya çıkmaya çalıştı ama onu bastırdım. Onu mutlu etmenin tek yolunun onun bana neşe getirmesine izin vermek olması çok garip bir ikilemdi.

Ama o beni ağzının derinliklerine alıp mırıldanmaya başladığı anda tüm bu iyi niyetli düşünceler bir anda uçup gitti. Titreşim beni çok kısa sürede orgazma ulaştırıyordu ki bu kesinlikle kabul edilemezdi. Ben boşalmadan önce kadını defalarca adımı haykırıyordu.

Hiç düşünmeden, ateşimi çağırdım ve alevli bir dokunaç çıkarıp boynuna doladım. O kadar sert sıktı ki, nefesi kesildi, durdu ve şok ile öfkenin karışımıyla bana baktı. Elbette, alevin ısını kontrol ettim, böylece gerçekten yakmadı, sadece bir ip gibi davrandı. Ama bununla biraz daha oynamayı planlıyordum.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti, alevli tasmaını çekiştirerek onu tekrar ayağa kalkmaya zorladım. Yüzünü aydınlatan parlak ışık, duygularından beslenirken gözlerimin parladığını gösteriyordu. En ufak bir şikayette bulunamadan, ağzını kendi ağzımla ezdim, dilim azgın bir ordu gibi onunkine saldırdı. Eli hemen tekrar penisime gitse de, bana yaslandı.

Öpüşmeyi kesmeden önce birkaç kez daha beni okşamasına izin verdim ve daha önce bana gösterdiği ilgiyi taklit ettim. Göğüs uçlarını yaladım, okşadım, tıpkı onun hoşuna gittiği gibi sıkıştırdım ve ısırdım. Ancak, kadını göğüslerinin okşanmasından ne kadar hoşlansa da, asıl istediği klitorisine ilgi gösterilmesiydi. Ve ben de bu konuda ona tam olarak karşılık vermeye kararlıydım.

Öpüşerek karnına kadar indim, dışarı doğru çıkık göbeğini okşadım ve sonra ödülüne bakmak için önünde diz çöktüm.

"Seni memnun etmeyi henüz bitirmemiştim," diye mırıldandı Coral, hafifçe onaylamaz bir tonda, öne eğilip şişmiş küçük lokmasını yalamak istediğimde.

Parmaklarım, zaten tahrik olmuş bir halde parıldayan kasık bölgesine dokunurken, ona pişmanlık duymayan bir bakışla baktım.

"Sonra devam edebilirsin. Bu kadar lezzetli olmasının sebebi senin suçun. Ve ben açım. Ziyafet çekmeliyim," dedim utanmadan.

Sol bacağını omzuma kaldırdım ve yüzümü uyluklarının arasına gömdüm. Coral'ın elleri hemen boynuzlarıma yapıştı. Bunu yaptığında çok hoşuma gidiyordu. Klitorisini yaladım ve emdim, onun keyifli inlemeleri kulaklarımı doldurdu ve zevki üzerime sürekli bir akış halinde yayıldı, ben de açgözlülükle ona doydum.

Bir insan nasıl bu kadar lezzetli olabilir ki? Sadece duygular, birinin yaşam enerjisini tüketmekten bile daha çok beni nasıl tatmin edebilir? Ve yine de, kadınım la geçirdiğim her samimi anla birlikte, onun tadı daha da ilahi hale geliyordu.

Onu amansız bir açlıkla yuttum, parmaklarım içine girip çıkarken doruk noktasına yaklaştı. Aniden sağ bacağını kaldırıp diğer omzuma koydum. Coral iki inilti arasında nefes nefese kaldı, panik içinde boynuzlarımı daha sıkı kavradı. Ayağa kalktığımda çığlık attı, dilim parmaklarımın yerini aldı ve çılgıncasına içine girip çıkmaya başladım.

O, doruk noktasına yaklaştıkça bacakları yüzümün iki yanında titreyerek kıvrınmaya başladı. Ateşli uzantımı tekrar uzattım ve bu sefer onu onun o nefis kalçalarına vurmak için kullandım. Hoş bir yanma hissetmesi için yeterince sertti, ama kusursuz teninde iz bırakacak veya herhangi bir acı verecek kadar değil.

Coral, BDSM'nin birçok yönünü seviyordu, ancak kesinlikle acı veya aşağılanmadan hoşlanmıyordu. Daha hafif bir şekilde deneyimlemeyi tercih ediyordu. Kendini bana emanet etme biçimindeki güven, benim için en harika şeyi yaptı. Bu aynı zamanda ona karşı daha da koruyucu hissetmeme neden oldu. Hanımımın, kendini güvende ve saygı duyulmuş hissederek tüm fantezilerini gerçekleştirmesini istedim.

Ondan yayılan duygular ve boğazından dökülen şehvetli seslerden, kadınım benim yaptıklarımı fazlasıyla kabul ediyordu. Ve çok geçmeden, mutluluğa kapılarak çığlık attı. Gerçekliğe dönmeye başlayana kadar bir süre daha onunla ziyafet çekmeye devam ettim. Sonra, dilimi ondan çıkardım ve onu aniden yatağa fırlattım.

Havada uçarken yatağın yumuşak minderine düşmeden önce çıkardığı şaşkın çığlık, doğrudan cinsel organımda yankılandı. İçimde gizlenen avcıyı harekete geçirdi. Dişi tarafım biraz tehlikeye özlem duyuyordu, bu da benim avcı eğilimlerimi besliyordu. İki ateşli dokunaçımı ona doğru savurdum, ayak bileklerinden yakalayıp yatağın kenarına doğru çektim. Korku ve heyecanın karışımıyla tekrar çığlık attı.

Savaşırken kullandığım o korkunç, şeytani görünümümü bilerek aldım. Vücudumun çeşitli yerlerinden ölümcül dikenler fırladı, ağzım genişledi, dişlerim vahşi hançerlere dönüştü, boynuzlarımın her biri de dikenlerle kaplı iki mızrağa ayrıldı. Gözlerim, aklı başında herhangi bir ölümlünün canını kurtarmak için kaçmasına neden olacak kadar korkunç bir kırmızı sisle parlıyordu.

Kadınımın vücudundan bir ürperti geçti. Cinsel organından sızan özünün aç gözlerimin önünde belirmesi kanımı çılgınca kaydattı. Savaşçı görünümüm onu ne kadar korkutsa da, ona yapacaklarımı düşündükçe o kadar çok tahrik oldu ki, gözle görülür şekilde ıslanmaya başladı.

O, kusursuzdu.

"Kendine dokun," diye emrettim, sesim iki katına çıkmış ve uhrevi bir tonda çıkıyordu.

İtaat ederken bile vücudundan şiddetli bir titreme daha geçti. Az önce onunla epey vakit geçirmiş olmama rağmen, narin parmaklarının bacaklarının arasına kaymasını izlerken ağzım sulandı ve penisim zonkladı. Ojeli tırnaklarının klitorisini ovuşturmasını izlemek, tutkumu serbest bırakmadan önce kendimi onun üzerine atmaya ramak kala olmama neden oldu.

Tekrar hırladım ve elimi penisimin etrafına sararak, o benim için kendini tatmin ederken neredeyse vahşice okşadım. Diğer eliyle göğsünü okşarken dudaklarını yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde yaladı.

Alevli dokunaçlarım ayak bileklerini sıkıca kavradı ve üçüncü bir dokunaç daha çağırdım; bu dokunaç, yakıcı bir okşamayla bacaklarının boyunca kaydıktan sonra açıklığına doğru ilerledi. Onu içine sokmaya başladığımda Coral'ın nefesi kesildi.

"Durma sakın," diye tehditkar bir şekilde çıktım, parmaklarının klitorisini ovma hareketi aksayınca.

Vücudu şaşkınlıkla irkildi. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde itaat etti, parmaklarının hareketi, dokunaçlarımın içine girip çıkmasıyla eş zamanlı olarak hızlandı. Ondan fişkırان zevk dalgaları, daha fazlasını istemeye başladıkça sürekli bir akışla bana çarptı. İçindeki gölgeli dokunaç şişip indi, her vuruşta elde ettiği hissi en üst düzeye çıkardı ve tam da gerektiği gibi G noktasını ovuşturdu.

Gözleri kapalı, nefesi zorlukla akıyordu, kadınım neredeyse bayılacak gibiydi. O kadar güzeldi ki, dudakları aralık, teni zevkten kızarmış,

muhteşem yüzü saf bir mutluluk havasında kaybolmuştu. Ve sonra aklına geldi.

Coral, ikinci bir orgazmın etkisiyle keskin bir çığlıkla başını geriye attı. Bir eli cinsel organını neredeyse vahşi bir şekilde kavradı, diğer eli ise battaniyeyi sıkıca tuttu. Vücudu birkaç saniye kasıldıktan sonra gevşedi. Ancak, kendinden geçme dalgalarına kapılmışken başı yatakta bir o yana bir bu yana sallanıyordu; benim dokunaçlarımın onunla sevişmesi, onun coşkusunu biraz daha uzatıyordu.

Yavaş yavaş tekrar bana odaklanmaya başladığında, dokunaçları ondan çıkardım ve her tarafını sarmaya başladım.

"Ne... ne yapıyorsun?!" diye kekeledi Coral, onu sıkıca bağladığımda.

"Seni bağlayacağım, tatlım, seninle istediğimi yapmadan önce."

Alevli ipler vücudunun her yerini sarıp, tıpkı bir ip koşum takımı gibi karmaşık bir ağ oluştururken, içinde eşit ölçüde korku ve heyecan yükseldi. Ancak bileklerini arkadan bağlamadılar. Bunun yerine, ikisi kollarından çekerek onu önce oturma pozisyonuna, sonra da öne doğru eğilmeye zorladı.

Ahtapotun dokunaçları sağ bileğini ve ayak bileğini, sağ dirseğini ve dizini birbirine bağladığında Coral nefes nefese kaldı. Aynı şey sol bacağı ve kolu için de geçerli olunca, Hanımefendi kendini yengeç bağıyla kapana kısılmış buldu.

Yerden iki alevli sütun fırladı - etkileyici bir ışık parlamasıyla, tiyatral bir gösteri için - ve bu da kadınının tekrar korkuyla çığlık atmasına neden oldu. Her sütunun tepesinden alev alev yanan bir ip fırladı, bağlı ellerine ve ayak bileklerine dolandıktan sonra onu yukarı çekti. Kadınının kendini yatay bir şekilde, yüzüstü asılı bulunduğu andaki duyguları o kadar yoğundu ki neredeyse boşalacaktım.

"Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın? Bağlı, savunmasız ve çaresizsin, sana salacağım her şeye katlanmaktan başka çaren yok," dedim o tehditkar, uhrevi sesimle.

Kısa ve sığ nefesler almaya başladı. Kalbi gümbür gümbür atarken, göz bebekleri büyümüş ve dudakları aralık olan Coral, korkulu bir beklentiyle bana yaklaşmamı izledi. İki elimle uyluklarına uzanırken, vajinasında daha fazla özü parıldadı. Uzun, canavarca pençelerim derisini yırtmadan hassas etine hafifçe saplandığında nefesi kesildi.

"Seni mahvedeceğim," diye fısıldadım yarı kısık bir sesle, odanın etrafında alevler saçan bir yangın başlattım.

Hâlâ savaş halindeyken, penisimi onun açıklığına ittim. Mükemmel bir dünyada, dizginsiz bir vahşetle kendimi sonuna kadar sokardım, ama bu ona zarar verirdi. Yine de, normalde yaptığım kadar dikkatli ve nazik bir şekilde kendimi sokmadım. Duygularını yakından izleyerek, bir iblis tarafından tecavüze uğrama fantezisine hangi rahatsızlık seviyesinin uyduğunu ölçebildim.

Kısa süre içinde tamamen içine girmiştim. İç duvarlarının beni içine çekip sonra da penisimin etrafında açgözlülikle kasılması, boğazımda hayvani hırıltılar yükselmesine ve boşalma ihtiyacı duymama neden oldu. Hemen acımasız bir tempoya geçtim, onu hızla ve giderek daha sert bir şekilde içine aldım, ta ki pervasızca içine girip çıkana kadar. Her vuruş, penisimin etrafındaki sıkı kılıfının her okşayışı, damarlarımda sıvı alevler gibi akıyordu.

Çevremizdeki görsel cehennemi oda sıcaklığında tutarken, içimde alev alev yanan ateş beni neredeyse yakıp kül ediyordu. Coral, onu paramparça ederken zevkle bağılıyor, anlaşılmaz sesler çıkarıyordu. Çaresizce, ateş sütunlarıma bağılı halde asılı dururken, penisimin içine girip çıkmasını izlemek, hayatımda yaşadığım en erotik şeydi.

Kadınım daha fazla dayanamayacaktı. Ben de öyle. Vücudunun etrafına karmaşık bir ağ gibi örölmüş ateşli uzantılarımın ısı seviyesini yavaş yavaş yükselttim. Pençelerimi derisine sürttüm, böylece onlar da güzel bir yanık hissi verdi, aynı zamanda penisim de içinde alev alev yanıyordu. Mercanım hiçbir zarar görmeyecekti, ama gerçekten de cehennemin en derin çukurlarında ateşli bir iblis tarafından kirletilmenin güvenli simölasyonunu yaşıyordu.

Onun doruk noktası, yer yerinden oynatan bir şiddetle onu vurdu. Dizlerim, dayanılmaz derecede güçlü bir zevk dalgasının altında neredeyse bükölüyordu. Kadınımın iç duvarlarının penisimi sıkması beni mahvetti.

Yıkıcı bir orgazm beni ele geçirirken kükredim ve başımı geriye attım. İçgüdüsel olarak, tek bir acımasız hamleyle kendimi Coral'ın içine gömdüm. Sıvı mutluluk, patlayan bir volkan gibi içimden fışkırdı ve metresimi ağızına kadar doldurdum. Her fıřkıрма, ruhumun parçalarının kelimenin tam anlamıyla koparılıp, beni daha önce kimsenin sahip olmadığı ve asla sahip olmayacağı şekilde sahiplenene kadına kurban olarak sunulması gibiydi.

Bayılacak gibi hissederek, etrafımızda alev alev yanan ateşi söndürdüm. Yarı baygın halimde, sıcaklığı kontrol edemez ve tüm yeri yakabilirdim.

Alevli iplerim de söndü ve Coral'ı esaretinden kurtardı. Bağları çözülürken onu dikkatlice kollarıma aldım ve yatağa indirdim.

O da, benimki gibi, tutkunun yıpratıcı etkilerinden hala titreyen bedeniyle bana sokuldu. İçimde neredeyse kuduz bir sahiplenme duygusu kabarıırken, ona daha da sıkıca sarıldım. Yüzyıllar boyunca, yalnızca kısa ömürlü insan efendilerimin yanında olmak için ara sıra ölümlü dünyaya adım atmak üzere yeraltı dünyasının derinliklerinde dolaştım; bu efendilerden nefret etmemiştim ama onlara karşı da özel bir sevgi beslememişim.

Ama Coral benim biricik aşkımdı. Arayışım sonunda sona ermişti. Evimdeydim.

"Seni asla bırakmayacağım," diye fısıldadım.

Hanımım cevap vermedi. Ama vermesine de gerek yoktu. Bana daha da sokuldu ve içinden bir gökkuşağı dolusu neşe fışkırdı, sözlerime mümkün olan en güçlü şekilde karşılık verdi.

Gülümsedim.

BÖLÜM 8

GÖRÜNÜŞ

Fuardan önceki sabah, Coral'ı Cadılar Konseyi'nin karargahına götürmek için insan formuma geri döndüm. Bugün, resmi evraklarımı alacaktı, böylece sonunda onu arabayla gezdirebilecek ve kendi banka hesabım ve kartımla işlerini halledebilecektim. Ayrıca, ateş perisi formumda ayrı uçmak zorunda kalmadan, birlikte her yere seyahat edebilecektik, çünkü aksi takdirde uygun bir kimlik gösteremezdim.

Coral'ın, hizmetçisi olmak yerine düzenli maaşlı resmi bir çalışan olmam konusunda ısrar etmesi beni hâlâ rahatsız ediyordu. Aslında ilk başta ortağı olmamı önermişti, ama ben bunu reddettim. O da sonunda pes etti, ancak duygularını açıkça belli ederek, rutinimize daha çok alıştıktan sonra bu konuyu tekrar gündeme getireceğini söyledi. Kimin önce pes edeceğini merak ediyordum.

Yine de, bana sadece itaat etmemi emredebilirdi. Ama bir kez daha, isteklerime saygı duymayı ve kendi iradesini dayatmamayı seçti. Bir mal gibi değil de bir insan gibi muamele görmek tuhaftı. Ve buna bayıldım.

Hanımına baktığımda içimde bir sahiplenme dalgası yükseldi. Hassas duyguların hayatımda bir yeri olacağını asla hayal etmemiştim. Ve işte, oradaydı.

Evrak işlerim hallolduktan sonra, Coral'ın kayıt işlemlerini halletmesi, rozetlerimizi alması ve kurulum yerimizi belirlemesi için mekana doğru yola çıkacaktık. Bu konuda ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Kadınının parlamasını istiyordum. Ve özellikle de sehpa üstü gösterişli

dekorasyonun perili sokak temalı bölümü için büyüleri hallettiğine göre, bunu başaracağından hiç şüphem yoktu.

Ancak araba hareket ettikten kısa bir süre sonra içimi bir huzursuzluk kapladı. Bunun, bana doğru yavaşça ilerleyen kötü niyetli ve zafer kazanmış duyguların bir dalgası olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Koltuğumda doğruldum ve etrafımdaki insanları taramak için duyularımı sonuna kadar açtım.

"Bir şeyler ters gidiyor," dedim, sırtım tutulmuştu.

"Ne?" diye sordu Coral, sesi endişeyle doluydu. Bana kısa bir bakış attıktan sonra sola dönmek üzere olduğu için tekrar yola bakmak zorunda kaldı. "Neler oluyor?"

"Eve geri dönmeliyim," dedim sesim gergin bir şekilde.

"Pekala, bir sonraki noktada U dönüşü yapayım—"

"Hayır," dedim sert bir şekilde, onu şaşırtarak. "Devam et. Beni bir sonraki kavşakta bırak. Tehdidin kaynağını biliyorum. Evin boş olduğunu düşünmeye devam etmeli."

"O mu? Angie mi?" diye sordu Coral, sesine öfke karışmıştı.

Konuşmama gerek kalmadan anladı. Yüzümdeki ifade, ihtiyacı olan tüm onayı verdi. Öfkesi kabardı.

"O sürtüğün ağzını burnunu dağıtacağım!" diye çıkıştı Coral.

Kıkırdadım. "Kızginken çok seksi oluyorsun. Ama onu cezalandırmak için daha sonra zamanın olacak. Korkma, benim Coral'ım. Her şey yolunda olacak. Ben izin vermeden eve yaklaşma."

Kadınım bundan açıkça rahatsız olsa da, isteğimi yerine getirdi. Beni bırakacağı yeri, iki büyük bina arasında kalan dar bir çıkmaz sokağın hemen yanına işaret ettim. Beni bıraktığı anda, en karanlık gölgeye doğru koştum ve ardından bir hayalet şekline dönüştüm. Hanımımı gururlandırmak için oldukça şık giyindiğim için kıyafetlerimi geride bırakmak zorunda kalmam beni çok sinirlendirdi. Umarım, o zavallı kadınla işim bittiğinde kıyafetlerim hala burada olur ve onları geri alabilirim.

Gün ışığında, alevli formumla gökyüzünde süzülme çok fazla gözün dikkatini çekecekti. Günümüz dünyası, mevcut tüm gözetleme teknolojileriyle oldukça sıkıntılı bir hale gelmişti. Günümüzde, sizi takip eden bir kamera olmadan herhangi bir yere gitmek neredeyse imkansızdı. Bunun yerine, bir drone veya metalik bir uçan cisimle daha kolay karıştırılabileceği için mavi bir aleve dönüştüm.

Eve doğru hızla geri dönerken, fark edilmemi daha da zorlaştırmak için gökyüzünde yükseldim. İnişe başlarken Angelique'in aracını gördüm. Evimizden kısa bir mesafede duruyordu. Eve doğru koştum ve o aracını park etmekle meşgulken içeri girdiğimi görmeden bacadan aşağı uçtum.

Onun Coral'ın koleksiyonunu yok etmek için buraya geldiğinden şüphelendiğim için, hemen metresimin sosyal medya videolarını kaydetmek için kullandığı kamerayı kurdum. Umarım gerek kalmazdı. Ama vandalizm girişimine dair inkar edilemez kanıtlar, Coral'a o zavallı kadını ezmek için gereken tüm cephaneyi sağlayacaktı.

Şahsen, ondan çok daha şeytani yöntemlerle kurtulmak istiyordum, ama karımın bunu onaylayacağından şüphe ediyordum. Dahası, Angelique kaybolmadan önce eve girerken görülmüş olsaydı, bu Coral'ı zor durumda bırakırdı. Onun çöküşünün sebebi ben olmak istemezdim.

Kamerayı odanın mümkün olduğunca büyük bir bölümünü kapsayacak şekilde yerleştirdim ve yanına minyatür bir çalı koydum ki, aktif olduğunu gösteren ışığı gizlesin. Raftaki diğer tüm nesnelerle birlikte, Angelique'in özellikle neye bakması gerektiğini bilmediği sürece onu fark etmesi neredeyse imkansız olurdu.

Saniyeler dakikalara dönüşürken, dışarıyı görebilmek için dikkatlice girişe yaklaştım. Angie hâlâ arabasının içinde oturmuş, harekete geçmeden önce zaman kolluyordu; muhtemelen unuttuğumuz bir şeyi almak için geri dönmeyeceğimizden emin olmak istiyordu.

Ne yazık ki, sonunda arabadan indi. Ama inen Angelique değil, Coral'dı. Bu iğrenç kadının benim kadın kılığıma bürünmeye cüret etmesine duyduğum öfke içimde kabardı. Çok iyi bir büyüydü. Yanından geçen herkes aldanırdı. Hatta Coral'ın yürürken kalçalarının zarifçe sallanışını bile mükemmel bir şekilde taklit etmişti.

Atölyeye hızla geri döndüm ve şöminenin başına, yavaş yavaş yanan bir ateşin yanına yerleştim.

Aklıma, buraya bir tür lanet okumak veya Coral'a zarar verecek suçlayıcı bir şey yerleştirmek için gelmiş olabileceği ihtimali geldi. Ama hemen bu ihtimali bir kenara bıraktım. Angie, lanetin yapıldığı odaya girer girmez bunu fark edeceğimi bilirdi.

Birkaç dakika sonra, ön kapının açılma sesi bana ulaştı. Sakin kalmak için tüm irademi topladım. Eğer öfkelenirsem, alevlerim parlayacak ve varlığımı ele verecekti. Şöminedeki ateşi sorgulayacak olsa da, Coral ile birlikte ayrıldığımı görmüştü ve bu nedenle geri döndüğümünden

şüphelenmek için bir nedeni yoktu. Ama bunu anlasa bile, burada yasadışı olarak bulunması bile onu baş belasına sokmaya yeterdi.

Ayak seslerinin doğrudan atölyeye gelmesi, daha önce burada bulunduğunu gösteriyordu. Kadınımın daha önce ona gösterdiği misafirperverliği kötüye kullanarak zarar vermeye çalışması beni daha da öfkeliendirdi. Kapı açıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Angie'nin şaşkın yüz ifadesi, kendimi tutmaya bu kadar odaklanmamış olsaydım, paha biçilmez olurdu.

Koleksiyonun her bir parçasını incelerken ağzından son derece hanımefendiliğe yakışmayan bir dizi küfür döküldü. Ama onu gerçekten çileden çıkaran şey, sehpa üzerindeki göz alıcı parçaydı. Minyatür Viktorya dönemi sokağının çeşitli yerlerinde beliren hayaletimsi animasyonlara inanamaz bir şekilde bakakaldı. Titreyen sokak lambası ve rastgele aydınlatılmış pencereler de tam olarak etkisini gösteriyordu.

"Bütün bunlar benim olmalıydı, hırsız!" diye öfkeyle dişlerini sıktı Angelique. "Benimle uğraştığına pişman olacaksın. Benden bir şey alıp da cezasız kalacak kimse yok."

Angelique'den bir nefret dalgası fışkırdı, ardından güçlü bir yıkım dürtüsü geldi. Neredeyse felç edici bir güçle bana çarptı. Müdahale etmek için öne atılmak üzereydim, ama kendimi bir kez daha dizginledim. Tüm kusurlarına rağmen, Angie öfke nöbetiyle bir şeyleri parçalayacak kadar kurnaz değildi. Bu, inkar edilemez bir vandalizm kanıtı bırakırdı.

Kadınımı mahvetmek istediğı kadar, bunun kendisine bağlanmasının da mümkün olmasını istemiyordu. Kaza gibi görünmesi gerekiyordu. Odanın etrafına bakındı, kötü şansa veya ihmalkarlığın ya da dikkatsizliğin talihsiz bir sonucu olarak gösterilebilecek, onarılamaz bir hasara yol açabilecek bir şey aradı.

Bakışları aniden şömineye takıldı. Şöminenin içini dolduran dans eden alevler değil, tam da arzuladığı iblis olduğunu fark etmeden doğrudan bana bakması ürkütücüydü.

"Aptal, aptal kız," diye fısıldadı Angelique şeytani bir sırıtışla. "Evde kimse yokken ateşi açık bırakmaman gerektiğini bilmeliydin. Eğer yıkıcı bir kaza meydana gelirse ne büyük bir kayıp olur."

Sinsi kahrkahası beni bile rahatsız etti. Odadaki çeşitli nesnelere bakarak, aklındaki şeye en uygun olanı seçmeye çalıştı. Sonunda büyük bir rulo hediye paketi kağıdına karar verdi. Onu şöminenin yanına getirdi ve ruloyu yaslamak için doğru açıyı aramaya başladı.

İlk başta kafamı karıştırdı, sonra anladım. Şömine ile sehpa arasında neredeyse kesintisiz bir yol oluşturacak şekilde yerleştirdiği fazladan ambalaj kutuları her şeyi açıklığa kavuşturdu. Yerleştirme şekli, adli bir değerlendirmede bile kasıtlı olarak yapılmış sayılmazdı. Kolayca kötü bir karar veya kolaylık adına farkındalık eksikliği olarak görülebilirdi.

Planladığı her şeyi hesaplı ve şeytani bir şekilde kurgulaması, hedef benim çok değer verdiğim biri olmasaydı etkileyici olurdu. En kötü yanı ise bu nefretin mantıklı bile olmamasıydı. Coral ve Angie'nin uzun süredir devam eden bir rekabeti yoktu. Teknik olarak, Coral onun için bir tehdit değildi. Ama Angelique gibi insanlar, başka birinin kendi alanlarında var olmasına veya başarılı olmasına tahammül edemezlerdi. Kırılğan egolarını ve derinlere kök salmış güvensizliklerini yatıştırmak için ezmeye ve hükmetmeye ihtiyaç duyarlardı.

Kirli işini bitirdikten sonra, büyük ambalaj kağıdı rulosunu devirdi ve parçaları şöminedeki ateşe değdi. Ne yazık ki, o ateş bendim. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bu halimle bile insanlara seslenebilirdim. Telepati gibi değildi. Beni kulaklarıyla duyabilirlerdi. Bir an için, bunu yaparak onun kafasını karıştırmayı düşündüm. Ama kendimi ifşa etmeden önce biraz daha görüntü kaydetmek istedim.

Oyuna ayak uydurarak, ambalaj kağıdının üzerinde kayarak, yakındaki kutuların ve diğer yanıcı nesnelerin etrafına hızla yayıldım. Yayıdığım ısıyı kontrol edebildiğim için –tıpkı sevgilimle geçirdiğim yaramaz zamanlardaki gibi– dokunduğum çoğu şeyi yakmadım. Ancak duman veya kararan kağıt olmadan Angie bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Bu yüzden ambalaj kağıdının üst katmanları ve kutulardan biri gibi birkaç yanıcı şeyi yaktım.

Alevlerin ne kadar hızlı yayıldığını görünce nefesi kesildi. Açıkçası, değerli hiçbir şeyi gerçekten yok etmediğimi anlamaması için uyguladığım bir taktikti bu. Isıyı ona doğru yönlendirirken, koleksiyonu korumak için altta serin bir balon oluşturdum.

Keyifle kıkırdadı. "Benimle uğraşmamanı söylemiştim, zavallı küçük orospu. Fırsat varken teklifimi kabul etmeliydin. Liderc'in sikinin üzerinde otururken gözyaşlarını şampanya kadehinde içeceğim."

Bu sefer öfkemi tutamadım ve bu da devasa bir alev patlamasına dönüştü. Tekrar nefesi kesildi, daha fazla burada kalmanın akıllıca olmayacağını anladı. Arkasını dönerek atölyeden çıkmak için kapıya doğru koştu. Onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermek istemediğim için, alevlerimi ateşli bir yumruğa dönüştürdüm ve kapıyı sertçe kapattım.

Angelique ıgık attı ve birkaç adım geriye sendeledi. Zihni az önce olanları işlerken şok hızla yerini korkuya bıraktı.

şeytan formuma geri dönerken, alevleri o iğrenç kadının etrafını ateşli bir halkayla çevreleyecek şekilde yönlendirdim. Kadın döndü ve gözlerimiz buluştuğunda yüzü bembeyaz oldu. şu anda ne kadar korkunç göründüğümü anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu. Savaşa girerken, boynuzlarımın her biri ikiye ayrılıyor ve vahşi dikenlerle kaplanıyordu. Daha lmcl dikenler kollarımda ve vücudumun çeşitli yerlerinde yayılıyor. Ağzım genişliyor ve metal ve kemikleri delebilecek sayısız kabus gibi dişle doluyordu. Ama kadınla olan seksi senaryonun aksine, bu sefer vücudumu çok daha fazla diken kaplamıştı ve yüzüm daha da kabus gibiydi.

"Sana ne dedim aptal kadın?" diye tehditkar bir ses tonuyla homurdandım.

"Sen... sen burada olamazsın!" diye kekeledi Angelique, başını olumsuz anlamda sallayarak bir adım geri çekildi. "Gittin! Onunla birlikte gittiğini gördüm!"

"Yakınlarda senin pis kokunu hissettiğim anda geri döndüm," diye hırladım ona doğru yavaş ilerlerken. "Hanımı bir daha kızdırırsan neler olacağı konusunda seni uyarmamış mıydım?"

"zr dilerim! Aptallık ettim. Sadece incinmiştim. Yumurtanı almak için aylarca, seni kuluçkaya yatırmak için de aylarca uğraştım. Seni ne kadar çok istediğimi görmüyor musun? Sonunda burada, başkasına ait olduğunu görmek aklımı başımdan aldı. Sadece sana sahip olmak istedim. Özür dilerim," dedi yalvarır bir şekilde, arkasındaki alevlerin izin verdiğı kadar geriye çekilirken.

"Ne istediğin umurumda değıl. Bir daha böyle bir şey denersen başına neler geleceğini sana söylemiştim. şimdi ektiğini biçme zamanı."

"HAYIR!" diye bağırdı, sesi korkudan titriyordu. "Beslenmek dışında insanlara zarar vermeniz yasaktır!"

Elimi savurarak, "Hanımı ona zarar vermek isteyenlerden koruma hakkım var. Siz kasten onun geçim kaynağını tehdit ettiniz. Sadece evine, güvenli sığınacağına kötü niyetle izinsiz girmekle kalmadınız, aynı zamanda cazibenizle onun suretini kirletmeye de cüret ettiniz. O cazibeyi kaldır, seni iğrenç kadın!" diye bağırdım.

"zr dilerim!" diye bağırdı Angie, büyüyü bozmak için aceleyle bir şeyler yapmaya çalışırken. "Lütfen, beni bırakın. Bir daha asla zarar

vermeyeceğime söz veriyorum. Hayatlarınıza bir daha asla karışmayacağıma kan yemini edeceğim."

"Hayır, kesinlikle olmayacak. Bunun için gerekli önlemleri alıyorum. Kalıcı olarak."

"Hayır! Merhamet!"

Derimin altında alevlenen ateş izlerini gördüğünde yüzüne gerçek bir dehşet çöktü ve ellerim, serbest bırakılmaya hazır bir güç biriktikçe öfkeli bir kırmızıya döndü. Angelique, Coral'ın görünümünü giyerek eve girerek, onu gazabımdan koruyabilecek tek şeyi kaybetti. Hiç kimse, hiçbir kayıt onun bu yere girdiğini göstermeyecekti. Kaybolduktan sonra, onu Hanımım ile ilişkilendirmenin hiçbir yolu kalmayacaktı.

O ahmak kadın bir koruma büyüsi yapmaya kalkıştı; gerçi bana karşı hiçbir işe yaramazdı. Ben ona karşılık verince ellerinde ve ağzında anında kabarcıklar oluşunca çılgılık attı.

Boğazımdan şeytani bir kıkırdama döküldü.

"Kötü cadılara ne yaptıklarını biliyor musun, küçük Angelique?" diye sordum yapmacık bir tatlılıkla. "Onları kazığa bağlayıp yakıyorlar. Ama senin durumunda, belki de seni tamamen kurutup o fazladan enerjiyi Hanımımı daha da yüceltmek için kullanmalıyım. Bu, şiirsel bir adalet olmaz mıydı, sence?"

Angelique ağlayarak, kabarmış dudaklarından ve dilinden zar zor anlaşılabilen, bitmek bilmeyen bir kelime silsilesiyle yalvarıp yakardı.

Onu tamamen boşaltmak bana Coral'ım için kullanabileceğim ekstra güç sağlasa da, Angie'nin hiçbir şekilde içimde olmasını istemiyordum.

"Seni kimse özlemeyecek," dedim, açık avuçlarımda üzerinde iki alev demeti dönmeye başlarken.

Tam o zavallı kadının üzerine onları salmak üzereyken, atölyenin kapısı aniden açıldı ve ikimizi de ürküttü.

"Liderc, dur!"

Şaşkınlıkla, kapının yanındaki alevlerin ardında duran zarif, yaşlı kadına bakakaldım.

Onun yaklaşmasını nasıl hissetmedim ki?

"Bayan Hopkins!" diye haykırdı Angie, sesinde şaşkınlık ve umut vardı.

BÖLÜM 9

MERCAN

Arabamda oturmuş, tamamen travma geçirmiş bir halde, Vazul'un sokağa doğru koştuğunu izledim, birkaç saniye sonra gökyüzüne doğru mavi bir alev yükseldi. O kadar hızlı geçti ki, o yöne bakmasaydım kesinlikle kaçırırdım. Eve doğru uçarken onu net bir şekilde bile göremiyordunuz. En iyi ihtimalle, bulanık bir görüntüye benziyordu.

Devam etmemi söylese de, oradan uzaklaşmak istemedim. Ortalık karışmak üzereydi ve ben de işlerin geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmesini engellemek için orada olmak istedim.

İçgüdüsel olarak arabadan atladım ve attığı kıyafetleri almaya gittim. Arabama geri döndüm ve çok dikkat çekmeden park edebileceğim en yakın markete doğru sürdüm. Tam otoparka girerken telefonumdan gelen bir bildirim sesi duyuldu. Merakla boş bir yere koştum, arabayı park ettim ve telefonumu çıkardım.

Kapı kameramdan birinin kapıya doğru yürüdüğünü fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Hemen telefonumdaki kamera kaydını açtım. Kendi evime girerken kendimi görmek beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkuttu. Elbette bunun birisi olduğunu -büyük olasılıkla Angelique- ve benim suretimi taklit etmek için bir büyü kullandığını anladım. Ama bu kadar cüretkar olup da bu pis işi kendisi mi yapacaktı? Yalancılarından birini kandırıp, tatlı dille ikna edip, zorlayarak bu işi onun yerine yaptırmış olabilir miydi?

İlk tepkim 911'i aramak oldu. Ama üç rakamı bile yazmayı bitirmeden durdum ve yeniden düşündüm. Vazul'un evde belgesiz olması, Angelique'in muhtemelen hâlâ beni taklit etmek için büyü altında olması ve güvenlik kamerasındaki görüntüler arasında verilecek çok fazla açıklama olacaktı.

Bize bu zanaatla tanıştırıldığımız anda, içinde evrimleştiğimiz gizli dünyayı ifşa edersek başımıza büyük bela geleceği konusunda kesin bir dille uyarıldık. Telefonu kapatmadan Cadılar Konseyi'nin acil durum numarasını aradım. Neyse ki, gerçekten muhteşem bir sese sahip olan resepsiyonist, daha ilk zil çalmadan cevap verdi.

"Konsey'e ulaştınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Büyü kullanan biri evime girdi. Korkarım ki bu davetsiz misafirle tanıdığım kişi arasında işler kötüye gidebilir," diye yanıtladım.

"Bu numara kişisel hattınız mı?" diye sordu adam.

"Evet."

"Pekâlâ, Coral. Şu anda evde misin?"

Toplumun, telefon numaranız gibi basit bir bilgiyle bile benim ve herkes hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olması beni her zaman rahatsız etmiştir. Ama şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değildi.

"Hayır. Yakındaki bir marketin otoparkındayım," diye yanıtladım ve ardından durumu kısaca özetledim.

"Eve git ve yanındakini sakınleştir," diye emretti. "Kısa süre sonra birileri gelip meseleyi halledecek. Böyle bir şey bekleniyordu."

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama çoktan telefonu kapatmıştı. Bir an için onu geri aramayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Aniden ortaya çıkmış gibi görünen berbat trafiğe lanetler savurarak eve doğru koştum. Bir an için arabayı kaldırıma bırakıp eve kadar koşmayı düşündüm. Açıkçası bu aptalca bir fikirdi, ama yavaş hareket eden bir sürü arabanın arkasında sıkışıp kalmak beni çaresiz hissettirirken, zengin hayal gücüm de hız kesmeden çalışmaya başladı.

Çağırıcılar ve hizmetkarlarıyla ilgili kurallar hakkında çok az şey biliyordum. Bir hizmetkarın, efendisini korumak için zarar verme hakkı vardı. Ama ne ölçüde? Vazul ne kadar ileri giderdi? Ne aşırı güç olarak kabul edilirdi? Mevcut koşullar altında onun ne yapmasına izin verirdim?

Bunun cevabı aklıma öyle bir kesinlikle geldi ki, şaşkına döndüm. Angelique'in hak ettiği cezayı almasını ne kadar istesem de, fiziksel olarak, hele de ölümcül bir şekilde zarar görmesini istemiyordum.

Sonunda sokağıma vardığımda, kapıma doğru yürüyen iki tanıdık kadın gördüm. Arabamda oturmasaydım, Bayan Hopkins'i önde, ardından Angie'nin cadılar meclisinin baş rahibesi Myrtle'ı görünce yere yığılırdım.

Buraya nasıl bu kadar hızlı geldiler?

Her şeyden önemlisi, Bayan Hopkins burada ne yapıyordu? Kapımı elinin bir hareketiyle açması aklımı daha da karıştırdı. Onun da bir cadı olduğunu nasıl bilmemiştim? Kapıyı bu kadar kolay açması, son derece güçlü olması gerektiğini açıkça gösteriyordu. Bu durumu halletmek için onun gönderilmiş olması da örgüt içinde çok yüksek bir mevkide olduğunu gösteriyordu.

Arabamı garaj yoluna park ettim ve eve koştum. Yangının yaydığı tipik kırmızı ve turuncu titreyen ışığı görünce kalbim sıkıştı. Yanık kokusu gözlerimi yaşarttı, aynı zamanda beynim koyu, yoğun dumanın yokluğuna şaşırdı.

"Bayan Hopkins!" diye seslendi Angie atölyemin içinden, sesinde korku ve rahatlama karışımı vardı.

Koridorda koştum ve Myrtle'ı neredeyse kenara iterek, hayalimdeki kariyerimin başlangıcı ve işimin temeli olması gereken şeye verilen zararın boyutunu değerlendirmeye koyuldum. Yıllarca süren sıkı çalışma ve fedakarlık, bencil, kendini beğenmiş, şımarık bir veletin kıskançlığı yüzünden alevler içinde yok olmuştu.

Vazul'un korkunç bir şekilde Angelique'den kısa bir mesafede durduğunu, etrafını saran alev çemberinin onu kafese hapsettiğini görünce beynim dondu. Ve etraflarında, tüm koleksiyonum hasarsız duruyordu. Görünür hasarın tek izleri, ambalaj kağıdı rulosunun bir kısmında ve kömürleşmiş, boş bir kutudaydı.

Orada öylece dururken, konuşamayacak ya da tepki veremeyecek kadar şaşkındım ve neredeyse rahatlama ağlayacaktım. Beni gören Vazul, içindeki ateşi hemen söndürdü. Açık avuçlarının üzerinde dönen alev topları söndü, derisinin altındaki parlayan çizgiler soldu. Yüzü şeytani görünümünü kaybetti ve aşık olduğum yakışıklı erkeğe geri döndü, boynuzları tek bir çift haline geldi ve vücudundaki vahşi dikenler derisinin içine çekildi.

Bu korkunç görünüm beni korkutmalıydı ama korkutmadı. Sadece Angelique'in kendi başına getirdiği öfkeyi serbest bırakamamasına sevindim. Daha da büyük bir rahatlama ise Vazul'un düşmanımı sınırlayan ateş çemberini dağıtmış olmasıydı.

Angie hemen atölyenin çıkışına doğru koşmaya çalıştı, ancak Bayan Hopkins tek bir el hareketiyle Angie'yi olduğu yerde dondurdu. Aslında "dondurulmuş" kelimesi tam olarak uygun bir tanımlama değildi. Daha çok görünmez bir duvara çarpmış, geriye doğru sendelemiş ve ardından ayakları kilitlenmiş gibiydi. Vücudunun geri kalanını hâlâ kontrol edebiliyor gibiydi.

Yüzüne yerleşen şaşkın balık ifadesi şüphesiz benimkiyle aynıydı—gerçi aptal zihnim daha çok şok olmuş bir Pikachu hayal ediyordu. Myrtil orada sessizce duruyordu, hem öfkeli hem de yenilmiş görünüyordu.

Neler oluyor böyle?!

"Ben Konseyin Yüksek Cadı Denetçisiyim," dedi Bayan Hopkins, bizi Buz Çağı'na geri götürecek kadar soğuk bir sesle. "Sizin hakkınızda ciddi suçlamalar yöneltildi, Angelique Delaney. Ve burada bulunmanız bunların doğruluğunu teyit ediyor gibi görünüyor."

Konseyin Yüksek Cadı Denetçisi mi?!

Farklı şartlar altında, yine şoktan yere yığılırdım. Bizi bunca zamandır nasıl kandırmıştı? Angie ve Sophia, aslında kiminle uğraştığımızı nasıl anlamamışlardı? Ama Angie'nin yine ağzını açması, aklımdaki tüm bu düşünceleri silip süpürdü.

"Beni susturmak için öldürmeye çalıştı!" diye haykırdı Angelique, Vazul'u suçlayıcı bir şekilde işaret ederken, Oscar'a layık bir travma ve korku ifadesi sergiledi.

"Ne? Ne konuda seni susturmak için? Evime zorla girdin!" diye öfkeyle bağırdım.

"Sonra da kıskançlık ve kin yüzünden metreslerimin minyatür koleksiyonunu ateşe vermeye çalıştı," dedi Vazul, sesi öfke ve aşağılamayla dolu bir şekilde.

Bana doğru elini uzattı ve ben de hiç tereddüt etmeden ona gittim. Beni sahiplenici bir şekilde yanına çekti ve içinde bulunduğumuz karmaşık duruma rağmen kendimi güvende ve korunmuş hissederek anında eridim.

"Bu bir yalan!" diye bağırdı Angelique. "Coral beni davet etti ve tuzağa düşürdü. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Dün Liderc'imi çalmasıyla ilgili onu sorguladıktan sonra tartıştık. Böyle bir suçu öylece kabullenmeyeceğimi biliyordu. Ona hırsızlığını Konsey'e bildireceğimi söyledim. Bu yüzden beni durdurmak için şeytani bir tuzak kurdu!"

Ona bakakalmıştım, bu küstahlığa hayretler içindeydim. En şok edici olanı ise bu yalanları ne kadar kolay bir şekilde söyleyebilmesiydi. Bunu o

kadar zahmetsiz ve inandırıcı bir şekilde yaptı ki, eğer ben de böyle bir iftiraya maruz kalmasaydım, ben de inanırdım.

"Bu tamamen yalan!" diye haykırdım, sonunda sesimi bularak. "Ben böyle bir şey yapmadım. Aslında Vazul onu bizden uzak durması konusunda uyardı. Dün buraya gelip onu kendisine teslim etmemi istedi. Ama asla ona ait olmayan bir şeyi geri alma hakkı yok. Angelique sadece yumurtasını atmakla kalmadı, aynı zamanda yumurtadan da çıkmadı."

"Benden önce sen çaldın!" diye araya girdi Angelique, kendini haklı çıkararak. "Eğer öyle olmasaydı—"

"SESSİZ OLUN!" diye bağırdı Bayan Hopkins.

Sesi gök gürültüsü gibi yankılandı. Kendimi küçülmüş hissettim. Hatta içimdeki şeytan bile etkilenmiş, hatta korkmuş görünüyordu. Angelique'e attığı küçümseyici bakış, onu olduğu yerde dondurmuştu. Ondan ne kadar nefret etsem de, neredeyse ona acıdığımı, hatta endişelendiğimi hissetmeden edemedim. O bakış, herkesi olduğu yerde yakıp kül edebilirdi.

Bayan Hopkins buz gibi bir ses tonuyla, "Coral hiçbir şey çalmadı," dedi. "Ona sizin terk ettiğiniz yumurtayı ben verdim. Geride bıraktığınız şeyleri gelip almanız için sizi defalarca uyardım. Eşyalarınızı terk etmeyi seçtiniz, o tarihe kadar geri alınmazlarsa imha edileceklerini biliyordunuz. Ve yine de, o gelip alana kadar hiçbir şey yapmadınız."

"Onları benim için almaya geldi!" diye tısladı Angelique.

Bayan Hopkins, "Temizlik cezası ödememek için onları almaya geldi," diye karşı çıktı. "Bu eşyaları geri almayı tekrar tekrar reddetmeniz, onları, o yumurta da dahil olmak üzere, alınmaya, verilmeye veya başka şekilde elden çıkarılmaya müsait hale getirdi. Coral'ın sizin bu kadar umursamazlığınızdan sonra onlarla ne yaptığı tamamen ona kalmış. Ama yine de Liderc üzerinde hiçbir hakkınız olmazdı. O sizin için yumurtadan çıkmadı."

"Bu haksızlık!" diye bağırdı Angelique. "Ben bunun parasını ödedim!"

"O zaman onu terk etmemeliydiniz. O konu kapanmıştır," dedi Bayan Hopkins umursamaz bir tavırla, ardından odaya göz gezdirdi. "Öncelikle, burada ne yapıyorsunuz? Varlığınızın amacı nedir? Ve neden biz geldiğimizde yangın vardı?"

"Hanımına zarar vermek için onun koleksiyonunu yakmaya çalıştı. Kaza gibi görünmesi için tüm bu yanıcı maddeleri şöminenin yanına attı," dedi Vazul sert bir sesle.

“Bu bir yalan! Bu, Konsey'e hırsızlığını bildirmekle tehdit ettiğim için beni mahvetmek üzere kurulmuş alçakça bir tuzak, bir kumpas! Beni buraya, durumu görüşüp bir tür uzlaşmaya varabileceğimiz bahanesiyle davet etti. Başka neden buraya geleyim ki? Bütün cadı grubum ve diğer arkadaşlarım birkaç gün önce evimdeydi ve sahip olduğum muhteşem koleksiyonu gördüler. Bu benim için bir tehdit değil. O da benim için bir tehdit değil. Bunu yok etmek için hiçbir nedenim yok. Sadece hakkım olanı istiyorum,” diye tutkulu bir tonla savundu Angelique.

Bir kez daha, eğer onun yalanlarının hedefi olmasaydım, oyunculuğuna kanabilirdim.

"Eğer gerçekten sizi davet etmiş olsaydım, neden beni taklit etmek için bir büyüyle evime girdiniz?" diye sordum. "Bekleniyor olsaydınız, normal halinizle içeri girerdiniz."

“Ben öyle bir şey yapmadım!”

“Kesinlikle öyle yaptın!” diye karşılık verdim, telefonumu çıkarırken. “Kapı kameram senin yaklaşırken seni kaydetti. Bu yüzden belediyeyi aradım, çünkü kötü bir şey planladığını biliyordum.”

Vazul, atölyenin köşesindeki rafa doğru işaret etmeden önce, kötü niyetli bir keyifle, "Ve bu senin tek kaydın değil," dedi. "Sen içeri girmeden birkaç dakika önce Coral'ın kamerasını kurdum. Yaptığın ve söylediğin her şey burada, herkesin görebileceği şekilde mevcut."

"Sen tam bir harikası!" diye fısıldadım, içimdeki iblise hayranlıkla bakarak.

Vazul, eğlenmiş bir tonla, "Siz ölümlüler ve teknolojiniz, işleri eski zamanlara göre çok daha ilginç hale getiriyor," dedi.

Yanağından öptüm ve kamera kaydını açmak için dizüstü bilgisayarına koştum. Birkaç saniye içinde Angelique, aslında ne olduğuna dair türlü türlü bahaneler ve yarım yamalak açıklamalar sıraladı. Ama artık kimse onu dinlemiyordu.

Görüntüleri büyük bir şaşkınlıkla izledik. İçimde kabaran öfkenin derinliğini kelimelerle ifade etmek mümkün değildi. O an, Baş Cadı Denetçisinin müdahale ettiğine neredeyse pişman oldum. Sadece birkaç saniye daha geçseydi, Vazul'un o kurnaz kaltakı kül yığınının çevireceğinden hiç şüphem yoktu. Normalde şiddeti savunmazdım. Ama o, her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu.

Bu, çok kısa ve hızlı bir ceza olurdu.

Kesinlikle öyle olurdu. Angie, yaptıklarının sonuçlarına katlanabilmesi için yaşamayı hak ediyordu. Ve Bayan Hopkins'in ona verdiği bakışa bakılırsa, benim tatlı küçük düşmanım kesinlikle kolay kurtulamayacaktı.

Angie kekeleyerek, "Göründüğü gibi değil," dedi. "Bu—"

"Yeter artık, aptal kız," diye sertçe sözünü kesti Bayan Hopkins. "Liderc yumurtadan çıktığı anda, aptalca bir şey yapacağını biliyordum. Onun bu dünyaya geldiğini hissettik. Geri çekilip izledik, açgözlülüğünün ve hak iddia etme duygunun seni kuralları çiğnemeye iteceğini biliyorduk. Sence neden bu kadar çabuk geldik?"

Angelique, Baş Rahibesine ihanete uğramış bir bakış attı. Myrtil gözlerini kaçırdı, yüzünde sayısız çelişkili duygu belirdi. Kanıtlanmamış olsa da, akraba olduklarına dair söylentiler vardı. Bu, Angie'nin normalde onu coven'dan attıracak birçok şeyden sıyrılmasına neden izin verdiğini açıklayabilirdi. Ancak kan bağları öyle değildir, Myrtil akrabasını korumak için Konsey'e karşı gelemezdi. Soruşturmadan haberdar olduğu anda gizlilik yemini ettirilirdi. Angie'yi uyarmış olsaydı, Baş Rahibe şu anda kendi başına büyük bir belayla karşı karşıya olurdu.

Bayan Hopkins acımasızca sözlerine şöyle devam etti: "Bizim görevimiz bizi tehlikeye atacak riskleri önceden tahmin etmektir. Sizin egonuz ve açgözlülüğünüz tam da bunu yapma tehdidinde bulundu. Ayrıca, yetkilerimizi kötüye kullanarak topluluğumuzun diğer üyelerine zarar vermeye karşı çok katı kurallarımız var. Siz bu kuralları çiğnediniz. Bu nedenle, suçlarınızdan dolayı Konsey önünde hesap vereceksiniz."

"O bizim topluluğumuzun bir üyesi değil!" diye çığlık attı Angelique, sesi panik, öfke ve hiddetle doluydu. "Coral hiçbir cadı topluluğuna ait değil. Konseyin koruması altında olduğunu iddia edemez!"

Bayan Hopkins, itiraza yer bırakmayan bir tonda, "Acemi olsa da, o hâlâ bir cadı," diye karşılık verdi. "Daha yaşlı cadı ve onu bu sanata tanıtan iki kişiden biri olarak, onu korumak sizin görevinizdi, onu baltalamak değil. Bir cadı topluluğuna ait olup olmaması önemsiz. Coral bizi tanıyor ve biz de onu tanıyoruz. Aslında, kötü niyetli planlarınız onun programını aksatmasaydı, şu anda karargahımızda Liderliği için evrak işlerini resmileştiriyor olurdu."

Ardından Myrtil'e dönüp baktı ve yanına gelmesi için işaret etti. Baş Rahibe'yi hiç bu kadar alçakgönüllü, bu kadar küçük düşmüş görmemiştim. Angelique'e haksız yere koruma sağlamayarak kurallara uymuş olsa bile, buraya gelmeden önce tüm durum hakkında azarlandığına kesinlikle

inanıyordum. Ve içgüdülerim bana, şüpheleri doğrulandıktan sonra, sonrasında da bolca azar işiteceğini söylüyordu.

Bayan Hopkins ciddi bir tonla, “Angelique Delaney, pervasız ve tehlikeli olduğunu kanıtladın,” dedi. “Bu nedenle, yargılanmana kadar yetkilerinden mahrum bırakılacaksınız.”

Ağzım açık kaldı.

"Ne?!" diye haykırdı Angelique dehşet içinde.

Baş Cadı Denetçisi onu görmezden gelerek Myrtil'e baktı.

"Cadınızı tasmalayın," dedi Bayan Hopkins, başıyla işaret ederek devam etmesini istedi.

“Hayır! Bunu yapamazsın! Benim kim olduğumu biliyor musun?!” diye bağırdı Angie.

“Yeter artık, aptal kız,” diye fısıldadı Myrtil sonunda. “Zaten yeterince başın dertte. İşleri daha da kötüleştirme. Kendini savunmak için mahkemede fırsatın olacak.”

Bu durumun aralarında kan bağı olduğuna dair bir kanıt mı yoksa Myrtil'in sadece zararı sınırlama çabası mı olduğunu anlayamadım. Bu skandal, cadı topluluğunun en üst düzey üyesini ilgilendirdiği için, söylentiler ve ardından gelen sonuç hepsini olumsuz etkileyecekti. Myrtil'in Angie için hafifletici sebepler bulmak için canla başla mücadele edeceğinden şüphem yoktu. Her ne kadar ben mağdur taraf olsam da, suçun niteliği gereği, suçlamaların düşürülmesini tek taraflı olarak talep edemezdim. Bu artık Konseyin davasıydı. Kuralları çiğnenmişti. Ve Bayan Hopkins'in tavrına bakılırsa, Angelique'i örnek göstermek isteyecekti.

Bugün ikinci kez -ki bu çok uzun zamandır olmamıştı- ona acıdım.

Yine de, baş rahibesi boynuna demir bir tasma taktığında direnmeye çalıştı. Şık değildi ama her kıyafetle rahatça takılabilecek, hatta uyurken bile kullanılabilecek kadar zarifti. Büyüyü etkisiz hale getiren runik semboller aslında ona şık bir görünüm kazandırıyordu. Sıradan bir insan için sadece havalı bir aksesuar olarak kabul edilirdi.

İş bittikten sonra Myrtil, Angie'yi atölyeden dışarı çıkardı. Onu tanıdığım bir yıldan fazla bir süre içinde ilk kez Angelique'in gözlerinde gerçek gözyaşlarının biriktiğini ve yanaklarından aşağı süzüldüğünü gördüm. Gücünden mahrum bırakılmanın, tüm değer duygusu büyüüne ve onu diğerlerinden üstün kılan her şeye dayanan Angelique gibi biri için nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. Bu ceza tek başına onun

için yıkıcı bir darbeydi. Bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu bilmek, empati duygumu gerçekten zorladı.

Odadan çıkar çıkmaz Bayan Hopkins bana döndü. O kadın inanılmaz derecede korkutucuydu. Mantıklı tarafım –kendimi koruma içgüdüleriyle– onun karşısında solup, daha fazla talimat verene kadar sessiz kalmak istiyordu. Ama diğer, daha cesur tarafım –şeytanımın destekleyici ve besleyici varlığı altında sürekli gelişen tarafım– ağzını açmaya karar verdi.

"Çantalar fazla dolu değildi, değil mi?" diye sordum sesimde meydan okurcasına. "O yumurtayı bilerek koltuk altına koydun, değil mi?"

O kadının yüzündeki o küstah sırıtış, ihtiyacım olan tüm onayı verdi. Vazul yumurtadan çıktığından beri bu düşünce aklımdan defalarca geçmiş olsa da, bir yıldan fazla bir süredir göremediğim bu gerçeği kabul etmek beni yine de şaşırttı.

"Sen her zaman daha uygundun," dedi Bayan Hopkins omuz silkerek. "Ama daha iyi arkadaşlara ihtiyacın var. O cadılar meclisi yılan yuvasından başka bir şey değil. Orada yerin yok. Sophia yeterince düzgün biri, ama diğerleri akbaba gibi. Sözlerim seni şaşırtmıyor. Onlara katılmak için hiçbir çaba göstermediğin çok açıktı. Akıllıca bir karar, zanaat üzerinde çalışmayı ihmal etmen hariç."

Utançtan yerimde kıpırdandım. Bu kadın beni nasıl bu kadar kolayca yaramaz bir çocuk gibi hissettirebilmişti ki, sanki profesörü tarafından azarlanıyormuşum gibi? Vazul, gözlerini Baş Cadı Sınav Görevlisi'ne dikmişken, sırtımı okşayarak beni rahatlatı.

"Büyünüzü geliştirmeli ve bir cadılar meclisine katılmalısınız. Bu kadar bilgisiz kalamazsınız, hele de eviniz korumasızken," diye devam etti Bayan Hopkins, etkilenmemiş bir ifadeyle ve burnunu kırıştırarak odanın etrafına göz gezdirdi. "Hiçbir yerde tek bir koruma büyüğü bile yok. Temel işleri yapmış olsaydınız, Angie'nin evinize getirmeyi planladığı o yangının hiçbir şansı olmazdı. Aslında, onun cazibesi ve kilitçi büyüğü de hiçbir etki göstermezdi."

"Yeni büyüler öğrenmeye yeniden başladı," diye araya girdi Vazul, sesi biraz savunmacı bir tondaydı ve koruyucu bir şekilde kolunu etrafıma daha sıkı sardı.

Kahretsin, şu an onu öpebilirdim.

"Evet, yaptım," diye mahcup bir şekilde onayladım.

Bayan Hopkins'in Vazul'a doğru attığı eğlenmiş gülümseme, ardından bana tekrar bakması, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir yumuşama

yaratmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Fuar bittikten sonraki gün manastırında seni bekliyorum. Senden mutlaka bir şeyler çıkaracağız," dedi buyurgan bir tonla ve beni değerlendirircesine süzerek.

"Ne?!" diye hayretler içinde nefesimi tuttum.

"Beni duydun genç bayan. Koordinatları kısa süre içinde göndereceğim. Zamanında gel ve beni hayal kırıklığına uğratma," dedi sert bir şekilde.

Orada ağzım açık, aklım karışmış bir halde durdum. Bir cadılar meclisine, hele de Baş Rahibe'nin (ki Bayan Hopkins'in Baş Rahibe olduğunu varsayıyordum) aynı zamanda Cadılar Konseyi'nde çok yüksek rütbeli bir yetkili olduğu bir meclise bu kadar kolay davet edilmezsiniz. Böyle bir pozisyona ancak son derece güçlü biriyseniz sahip olabilirdiniz. Benim gibi birini davet etmesi muazzam bir iltifattı. Normalde, yalvarır, boyun eğer ve aylarca, hatta bazen yıllarca kendinizi kanıtlamaya çalışırdınız, ancak ondan sonra size yüz verirlerdi.

Yüzü tekrar yumuşadı ve neredeyse anaç bir şekilde gülümsedi; bu gülümseme, Vazul'un vahşice dürüstlük ile ilahi tatlılık arasında ani geçişlerinden bile daha büyük bir şok etkisi yarattı bende.

"Yıllarca diğer tüm Liderc'leri reddeden bir Liderc'i yumurtadan çıkarmak sadece birkaç saatinizi aldı. Angie o yumurtanın ilk sahibi değildi," dedi Bayan Hopkins yumuşak bir sesle. "Ve yanınızda geçirdiğiniz kısa süre içinde, onun tam ve sarsılmaz sadakatini kazandınız. Bu, sizi tabi tutabileceğim herhangi bir sınavdan veya denemeden daha çok, değerinizi kanıtıyor. Geç kalmayın."

Bunun üzerine, Baş Cadı Denetçisi -ve görünüşe göre artık benim yepyeni Baş Rahibem- arkasını dönüp odadan çıktı.

"Sana en iyisi olduğunu söylemiştim," dedi Vazul kibirli bir şekilde.

"Hayır, Vazul. Asıl sensin."

"O da doğru," diye onayladı.

Kıkırdadım, şakayla karışık omzuna vurdum ve öpücüğünü almak için yüzümü kaldırdım.

EPILOG

MERCAN

Üç günlük fuar büyük bir başarıydı. Standımın etrafında kuyruk oluşturan insan sayısı beni neredeyse bunalttı. Sadece göz kamaştırıcı ürünlerimden dolayı değil, özellikle Vazul'un vizyonumu hayal edebileceğimden çok daha öteye taşınması nedeniyle de yeterince ilgi göreceğimi bekliyordum. İşçiliğinin kusursuzluğu herkesi hayrete düşürdü. Her şey gerçek dünyada hayal ettiğimden bile daha güzel görünüyordu.

Etkinlik boyunca Vazul, ona hakkını teslim etmeye çalıştığım için beni azarladı. Bu durumun onu ne kadar kızdırdığına şaşırdım, ama ben sadece ona hakkını vermek istiyordum. Onun gözünde, kendi katkımı küçümsüyordum. Bir zamanlar haklı olabilirdi. Ama hayatıma girdiğinden beri -her ne kadar yakın zamanda olsa da- Vazul gerçekten daha girişken olmama ve değerimi anlamama yardımcı oldu. Özellikle daha özgüvenli tarafımı nihayet kucakladığım için, şöhreti ve övgüleri bu kadar kolay paylaşabiliyordum.

Tüm övgüleri kendime saklamama gerek yoktu çünkü kendi katkım zaten kendini gösteriyordu. Bu koleksiyonun tamamı benim vizyonum, benim yaratımım. O devreye girmeden önce %95'inden fazlasını bizzat ben oluşturdum. Vazul, daha az başarılı unsurları düzeltip geliştirmiş olsa da, her şeyi yeniden yapmamıştı. Aslında, her şeyi nicel olarak ifade edecek olursak, projenin tamamının belki de sadece %10'unu rötuşlamış, ince ayar yapmış veya tamamen yeniden yaratmıştı.

Ancak bu düzeltmelerin inanılmaz bir etkisi oldu. Ve bunun kabul edilmesi gerekiyordu.

Birçok açıdan, gelmiş geçmiş en zekice pazarlama kampanyası için mükemmel bir fotoğraf çekimi yapıp, devasa reklam panosunda kocaman bir yazım hatasıyla karşılaşmak gibiydi. Diğer her şey ne kadar harika olursa olsun fark etmezdi. İnsanların göreceği ve konuşacağı tek şey o berbat yazım hatası olurdu.

Şeytanın sihirli dokunuşu olmasaydı, bu kadar olağanüstü bir tepki alamazdım. Hem sevincim hem de hayal kırıklığım şu ki, o kadar hızlı tükendi ki, etkinliğin son gününü neredeyse boş bir stantla, fiziksel ürünleri kaçıranlar için bir katalog ve çalışmalarımın fotoğraflarıyla geçirdim. Neyse ki, sehparamı satın alan kişi, onu ancak fuarın sonunda teslim almayı kabul etti.

Tek başına bu parça bana satışlarımın büyük çoğunluğunu getirdi. Açıkçası, çoğu insan bunu karşılayamazdı. Ama o kadar çok sevdiler ki, en azından 'Perili Sokak Kahve Masası' veya katılımcıların adlandırdığı gibi 'Çılgın Havalı Masa'nın yaratıcısı tarafından yapılmış dekoratif bir eşyaya sahip olduklarını iddia edebilmek istediler.

En şaşırtıcı yanı ise Vazul'un standımızı ziyaret eden insanlara sürekli beni övmesiydi. Beynim, Liderc'im olarak, beni parlatmak için elinden gelen her şeyi yapmaya genetik olarak programlanmış olduğunu anlıyordu. Ama içten içe, bunu sadece görev icabı yapmadığına, söylediği her şeye gerçekten inandığına inanıyordum.

Hayatım boyunca ondan daha çok destek gördüğümü hiç hissetmemiştim. Bana inandı ve içimde var olduğunu hiç düşünmediğim ama kesinlikle tüm kalbimle kucaklamaya başladığım bir güzellik gördü.

İşin en güzel yanı, katılımcıların bana yağdırdığı sayısız özel sipariş ve film projelerinde çalışma teklifiydi. Dükkanımı açtıktan sonraki ilk aylarda beni idare edecek en az birkaç sipariş almayı umuyordum. Bunun yerine, o kadar çok rezervasyon aldım ki, gerçekten yapmak istediklerimi seçebildim ve hatta ilham almadığım veya makul bir zaman çizelgesine uymayanları reddedebildim.

Film projelerinde iş birliği yapmak konusunda karar vermekte en çok zorlandım. Sadece övünme hakkı bile herkesi "evet" diye bağırmaya itebilirdi. Bu projelerin birçoğu oldukça heyecan verici ve oldukça kazançlı görünüyordu. Ancak, daha fazla düşündükten sonra, vazgeçmeye karar verdim. Bu projelerde harikalar yaratabileceğimden şüphem yoktu, ancak

kendi özel veya kişisel projelerim üzerinde çalışma imkanına sahip olmak benim için büyük bir şanstı. Film setlerinde çalışmak, akıl almaz saatler, sürekli sanatsal yönlendirme değişiklikleri ve yaratıcılığımın filmin ihtiyaç ve talepleri tarafından kısıtlanması anlamına geliyordu. Çoğu durumda, pazarlık mümkün değildi. Verilen yönergeye katılmasanız bile, uymaktan başka seçeneğiniz yoktu.

Tamamen şok ve kafa karışıklığı içinde, Angie'nin etkinlikten çekildiğini öğrendim. Bu beni şaşırttı. Koleksiyonu oldukça güzeldi ve muhtemelen de tükenirdi. Yargılanmayı beklerken, işlerine her zamanki gibi devam etmesine izin verildi. Bu fuarın Cadılar Konseyi ile doğrudan bir ilgisi yoktu. Başlangıçta benim katılmamı engellemeye çalışsa da, Konseyin sıradan insanlar tarafından düzenlenen profesyonel bir etkinliğe katılmasını yasaklama yetkisi yoktu. Peki neden çekildi? Utanç mıydı? Hala halka açık yerlere, özellikle de bana yakın yerlere çıkamayacak kadar kızgın mıydı?

Beklenmedik yokluğu, özellikle sunduğu gülünç derecede saçma bahane nedeniyle sayısız spekülasyona yol açtı. Aptal kadın, çok yaşlı olan evcil hayvanının ölmek üzere olduğunu ve son saatlerinde yanında olması gerektiğini iddia etti. Evcil hayvanı olan insanlar şüphesiz onun tarafını tutardı. Ancak topluluk zaten siyah kedisi Merlin'in gayet iyi durumda olduğunu biliyordu ve kadın başka bir kedisi olduğundan hiç bahsetmemişti.

Neyse, evde oturup köşesinde surat asması onun kaybıydı, benim değil.

Kaybetme konusunda ise sevgili Angelique oldukça başarılı bir dönem geçiriyordu. Vazul'u asla elde edememesinin yanı sıra, herkesin korktuğu türden hızlı ve acımasız bir yargıyla karşılaştı. Myrtil onu sadece coven'ından atmakla kalmadı, Konsey de Angie'nin bir yıl boyunca tasmalı kalacağını ve üç yıllık bir deneme süresine tabi tutulacağını ilan etti. Bu süre zarfında tekrar yoldan çıkarsa, güçlerini kullanması kalıcı olarak yasaklanacaktı. O zaman tek umudu ülkeden kaçmak olacaktı. Coven'lar uluslararası olarak iletişim kurduğundan, eğer ona sığınma hakkı verecek bir kaçak coven bulmazsa, onu bulan herkes onu tasmalı bir şekilde cezalandıracaktı.

Her ne kadar mağdur taraf ben olsam da, özellikle herhangi bir gerçek zararın önlenmiş olması nedeniyle, verilen cezayı biraz aşırı buldum. Ancak, onu örnek göstermek için yaptıklarını anladım. Çevremizde çok tanınmış bir figür olduğu için, kuralları çiğneyen hiç kimsenin acımasız disiplinden muaf olmaması insanları daha da derinden etkiledi. Angie'nin

'popüler kız'dan tamamen dışlanmış birine dönüşmesi onun için yıkıcı olmalıydı.

Sonunda, utancının damgasının omuzlarında bu kadar ağır bir yük oluşturmayaacağı bir yerde yeni bir başlangıç yapmak için şehri terk etti. Ne yazık ki, bu haber hızla yayıldı ve yeni bir ev bulmakta zorlandı. Angie hatta yeni bir Liderc yumurtası edinmeye çalıştı, ancak kimse ona satmak istemedi.

Ve bu gerçekten de iyi bir şeydi.

Onun, iblisimi geri almayı başarması halinde ona hazırladığı korkunç planları her hatırladığımda içimde hâlâ öfke yanıyordu. Eğer bir şekilde kendi iblisinin yerine bir Liderc'i geçirmeyi başarırca, bu planı uygulamaya koyacağından, hatta belki de daha da ileri götüreceğinden hiç şüphem yoktu. Aslında, içgüdülerim bana böyle korkunç bir gün gelirse, Angie'nin Vazul'un elinden çektiği aşağılanma ve reddedilmenin intikamını almak için iblisine karşı daha da acımasız davranacağını söylüyordu.

Ama neyse ki artık benim sorunum değildi. Ona gelince, söyleyebileceğim tek şey, kötü bir şeyden kurtulduğumdu.

Bu arada, Bayan Hopkins'in cadılar meclisine katıldım. Onun ne kadar harika ve müthiş bir Baş Rahibe olduğunu keşfetmek beni çok şaşırttı. O katı ve aşırı cilalı dış görünüşünün ardında, doğru yolda yürüdüğünüz sürece, en tatlı kadın saklıydı.

Üzülerek belirtmeliyim ki, arkadaşım Sophia'yı aralarına kabul etmeye istekli olsa da, kibarca reddetti. Angie gibi Sophia da güce susamıştı, ancak bunu etik bir şekilde elde etmek istiyordu. Myrtil'in liderliğindeki gibi bir cadılar meclisi, onun hırslarıyla ve söz konusu gücü elde etme hızıyla daha uyumluydu.

Bayan Hopkins, kaba kuvvet ve saldırgan yetenekler arayanlardan ziyade, pratik ve besleyici büyüye ilgi duyan yeşil cadılara daha çok hitap ediyordu. Bu, benim kendi isteklerimle tamamen örtüşüyordu ve kısa sürede onun cadı topluluğunda kendimi evimde gibi hissettim. Sonunda, daha sonra bir iyilik karşılığında ön ödeme yapmak yerine, dostluk adına destek sunmaktan mutluluk duyan, benimle aynı düşüncelere sahip insanlarla çevriliydim.

Şeytanım Vazul ise, onu iş ortağım yapma çabalarım karşı sızlanmaya ve şikayet etmeye devam etti. Daha önce kendime söz verdiğim gibi, onu zorlamayacaktım, ama utanmadan onu bu yöne doğru itmeye devam

edecektim. En azından, onu resmen maaş bordrosuna almam ve ona oldukça rahat bir maaş vermem konusunda şikayet etmeyi bıraktı.

Beni tüm eğlence mekanlarına götürmek için yeterli paraya sahip olmaktan ne kadar keyif alsa da, maaşını benim ödediğim fikriyle hâlâ mücadele ediyordu. Bu, yersiz bir kadın düşmanlığı duygusundan kaynaklanmıyordu. Sadece kendi paramla beni şımartmak zorunda kalacak olması onu rahatsız ediyordu.

“Öncelikle, bu benim param değil, şirketimin parası, size ödüyor,” dedim alaycı bir şekilde. “Ve eğer ortak olsaydınız, bu şirketimizin parası olurdu. Yani...”

Bana surat astı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“İstedğin kadar homurdan, mırıldan,” dedim alaycı bir ses tonuyla. “Er ya da geç pes edeceğini biliyorsun. Eğer etmezsen de yapacak bir şey yok. Belki de işimi büyütmemeye yardımcı olmaya oldukça istekli görünen o seksi muhasebeci Frederick'ten rica etmem gerekecek.”

Cümlemi bitirmeden önce Vazul, ateşli dokunaçlarından birini çağırdı, belime doladı ve yüzünde öfkeli bir ifadeyle beni kendine çekti. Ona çarptığımda utanmadan kıkırdadım. Bana öyle bir sahiplenicilikle sarıldı ki, bir yandan da bana dik dik bakarken, içimde doğru yerlerde karıncalanma hissi uyandırdı.

"Eğer o alçak sana yaklaşırsa, onu kurutacağım, küle çevireceğim ve küllerini bir sonraki minyatürlerin için dekoratif unsur olarak kullanacağım. Bu, işinin büyümesine yardımcı olma karşılığında yapacağı katkı olacak," diye tısladı.

"Kıskandığın zaman çok seksi oluyorsun," diye mırıldandım, utanmadan ona göz kırparak.

"Bana ait olanı kimseyle paylaşmam," diye homurdandı, dudakları benimkine bir kıl kadar yakındı. "Belki de sana neden benden daha iyi bir partnerin asla olamayacağını hatırlatmalıyım."

"Hım, belki de denemelisin. Son zamanlarda yetiştirmemiz gereken siparişler yüzünden, el işi dışındaki becerilerine dair hafızam biraz bulanıklaşmaya başladı," dedim dudaklarımı büzerek, işaret parmağımla sağ memesinin areolasını okşayarak.

Dudaklarında beliren yırtıcı gülümseme, midemde adeta bir kasılma yarattı. Sağ tarafımda, son rötuşlarını yaptığımız bir şifonyere baktı. İçine minyatür unsurlar yerleştirilmiş tam boyutlu mobilyalar ana işimiz haline

gelmişti. Etkileşimli eklentilere veya sihirle çalışan animasyonlara sahip olanlar çok popülerdi. Ve bu da bir istisna olmayacaktı.

Vazul, ima dolu bir tonda, "Bu şifonyer şimdi yeterince sağlam görünüyor. Belki de emin olmak için test etmeliyiz," dedi.

"Kesinlikle hayır!" diye haykırdım şok içinde. "Ürünlerde hiçbir hile yok!"

Yüzünü buruşturdu ve sanki en büyük keyif kaçırın benmişim gibi bana baktı. "Evin diğer tüm yüzeylerini zaten test ettik," diye sızlandı.

"Öyleyse onları kullanmanın yeni yollarını bulmakta yaratıcı olun," dedim omuz silkerek. "Sonuçta, Liderler İncubilerden daha iyi seks iblisleri değil mi?"

"Öyleyiz!" dedi, biraz kırgın bir ses tonuyla.

"Öyleyse bunu kanıtla!"

"Memnuniyetle!"

"Durun bakalım! Ama bu sefer sıra dışı bir şeyle değil. Bakalım vanilyayı ne kadar iyi yapabileceksiniz," dedim sesimde meydan okuyarak, sinirleneceğini bekliyordum.

Şaşkınlığıma rağmen, gözlerini bana dikti ve dolgun dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Meydan okumayı kabul ediyorum," dedi Vazul gürleyen bir sesle.

Şeytanım beni kucağına alıp, normalde yaptığı gibi kollarım ve bacaklarım onun etrafına sarılı bir şekilde göğüs göğüse durmak yerine, bir gelin gibi taşıdı. Bir yanımda aldatılmış gibi hissetti çünkü genellikle sevişmeye başlamadan önce yol boyunca öpüşürdük. Beni taşırken sertleşen penisinin karnıma değmesi de ön sevişmemizin kıymetli bir parçasıydı. Yine de, beni tutuş biçiminde sahiplenici ve romantik bir şey vardı, neredeyse inine götürdüğü kıymetli bir ödül gibiydi.

Ancak, gideceğimiz yere ulaşmayı bekleyecek kadar bile heyecanlanmamıştım. Ne zaman böyle seks düşkünü bir manyağa dönüştüğümü söyleyemem, ama bu yeni halimi 'adamımla' tüm kalbimle kucakladım.

Öne eğildim ve dudaklarımı boynuna değdirip hafifçe ısırdım, elim ise gergin karın kaslarında gezindi. Göğsü guruldayarak titredi, karnı ise dokunuşumun altında kasıldı.

Bir yanımda o meydan okumayı yaptığıma pişman oldu. Bunun sebebi, beni eğlendirdiği o çılgın ve dizginsiz senaryolardan birini yapmak istemem değildi. Aslında, eğer bu kelime anlamlı geliyorsa, biraz daha geleneksel bir

şey istiyordum. Ama o bunu, kontrolü ele geçirmesini istediğimin işareti olarak algılayacaktı. Doğal olarak baskın olan Vazul, her zaman yuvarlanmalarımızın kontrolünü ele geçirmeye çalışırdı. Ama bu sefer, dizginleri bırakmadan önce onunla biraz oynamak istedim.

Şeytanımın duygularımı okuyarak bu düşüncelerden kaç tanesini çözdüğünü söyleyemezdim. Zihinleri öyle okuyamazdı ama kafamızda canlandırdığımız, gördüğümüz veya odaklandığımız şeylerin durağan resimlerini görebilirdi. Mobilyalarımın veya minyatürlerimden birine dair vizyonumun ne olduğunu her zaman bu şekilde tam olarak bilirdi.

Ona dik dik baktım ve kızıl gözleri, beni çıplak hissettiren bir yoğunlukla bana bakıyordu. Yüzü okunamazdı, sadece cehennemi ve cenneti aynı anda vaat eden gizli bir sırıtış vardı.

Vazul yatak odamıza girdi ve beni dikkatlice yatağa bıraktı. O yatağa çıkıp üzerime doğru sürünürken ben de ayakkabılarımı çıkardım. Tam üzerime uzanacakken sol omzundan iterek onu sırt üstü yatırdım, sonra da üzerine çıktım.

"Sana yaramazlıklar yapmak istiyorum," diye fısıldadım, avuçlarım omuzlarında, onu yatağa doğru bastırıyordum.

"Elbette, Hanımım. Şimdilik, dilediğiniz gibi davranmak sizin emrinizdeyim," diye yanıtladı derin bir sesle, kırmızı gözlerindeki parıltı daha da yoğunlaşıyordu.

Ondan artık bana o şekilde hitap etmemesini rica etmiştim çünkü ilişkimizin efendi-köle ilişkisi çağrışımı taşımasını istemiyordum. Aramızdaki büyülu bağ teknik olarak bizi böyle tanımlasa da, özgür iradeye inanıyordum. Kendi kurallarımızı koyabilirdik ve bizimki bir ortaklıktı. Vazul benim erkek arkadaşım ve açıkçası uzun vadeli bir hayat kurmayı hayal ettiğim kişiydi, kölem değil.

Başlangıçta ona garip gelse de, düzenli etkileşimler söz konusu olduğunda isteğimi yerine getirdi. Ancak yatak odasında, her ne zaman daha baskın rolü üstlensem, itaatkâr bir oğlan çocuğu gibi bana "Hanımefendi" diye seslenirdi. Ve ben buna bayılıyordum! O durumda, bu sadece rol yapma ve karşılıklı rıza ile gerçekleşen bir güç alışverişi idi. Aramızda istediğim dinamik tam olarak buydu.

"Aferin oğlum," diye fısıldadım zafer dolu bir gülümsemeyle.

Dudaklarını yeniden ele geçirdim, ellerim çıplak göğsünde gezindi. Vazul evde hep şort dışında çıplak dolaşırdı. Aslında, İskoç eteklerine ve diz hizasına kadar uzanan Gotik erkek eteklerine düşkünlük geliştirmişti. Tabii

ki, şu anda olduğu gibi, altında iç çamaşırı yoktu. Bu şeytan, hızlı bir ilişki istediğimde ihtiyaçlarımı karşılayanın süreci hızlandırdığını utanmadan itiraf etti.

Bu şekilde suçlanmak yanaklarımı ne kadar kızartmış olsa da, iddiasının doğruluğunu inkar edemezdim. Birkaç kez kendi iç çamaşırımı giymeyi unutmuş ve mutfaktaki adanın üzerine eğilirken istemeden kalçamı sallamış olabilirdim. Eteklerimizin hafifçe kalkması, belli bir tırtıklı yılanın masum bir mağaraya girmesi için yeterli olmuştu. Benim gezinen ellerim de tesadüfen onun eteğinin altına girmiş ve dalgın bir şekilde testisleriyle zil çalmaya başlamış olabilirdi.

Dillerimiz birbirine karışırken, avuçlarımı karnının belirgin kıvrımları üzerinde gezdirdim. Sağ elimin parmakları daha aşağıya, yan tarafına doğru uzanarak onu yerinde tutan iki tokalı kayışı açtı. Kahretsin, pürüzsüz teninin ve dokunuşumun altında sertleşmiş meme uçlarının hissini ne kadar çok seviyordum!

Öpüşmeyi yarıda kestim, tatlı şeftali tadından neredeyse sarhoş olmuştum. Sağ boynuzunu kavrayıp, başını geriye doğru çekmek için sertçe çekiştirdim. Vazul keskin bir nefes aldı ve dudaklarım yüzünü tutkuyla keşfederken bu ses doğrudan bacaklarımın arasında yankılandı. Cildinin dokusu insan cildine tam olarak benzemiyordu. Bazı yerlerde yumuşak, bazı yerlerde ise sanki en ince pullarla kaplıymış gibi biraz daha pürüzlüydü. Bunu kelimelerle ifade edemiyordum, zaten önemli de değildi. Dudaklarıma ve dilimin altına değme hissini çok seviyordum.

Boynunu, kulağının hemen altındaki o birleşim yerini yalamaya başladığımda titredi, sonra da kulak memesini hafifçe ısırdım. Vazul onaylayarak hırladı ve parmakları saçlarımın arasından kayarak enseme yerleşti. Hareketlerimi kontrol etmeye çalışmaması, bedenini istediğim gibi keşfetmeme izin vermesi hoşuma gitti. Elbette bu uzun sürmeyecekti. Sonunda kontrolü ele geçirmekten başka çaresi yoktu. Ama bana ait olanın tadını olabildiğince uzun süre çıkaracaktım.

Dilimi göğsüne doğru indirdim, bir an durup dilimle meme uçlarını okşadım. Vazul tekrar inledi, karın kasları benim dokunuşlarıma karşılık titredi. Zafer kazanmış bir gülümsemeyle dudaklarımı küçük çıkıntısının etrafına kapattım ve yavaşça emmeye başladım. Diğerine baş parmağımla dokundum, sonra neredeyse acıtacak kadar sertçe sıktım. Şeytanım biraz acıdan hoşlanıyordu. Bir kez daha onaylayarak homurdandı. Ama beni cesaretlendiren, derisinin altında beliren ateşli çizgilerdi.

Onları istediği zaman çağırabilse de, çoğu zaman zevk verici duyumlara tepki olarak istemsizce ortaya çıkıyorlardı. Dikkatimi hemen memesinden karnının üzerinden geçen çizgiye çevirdim. Dilim ile o çizgiyi takip ettim ve oradan yayılan ısıya tepki olarak karıncalandım.

Daha güneyde bulunan diğer çizgileri yalarken, daha önce çıkardığım eteğinin kanatlarını araladım ve ödülümü ortaya çıkardım. Vazul'un zaten yarı ereksiyon halinde olduğunu görünce, bacaklarımın arasında hafif bir zonklama hissettim. Karşı koyamadım ve doğrudan ona yöneldim. Elim uzunluğunu kavradığında Vazul tısladı, sırtı kısmen doğruldu. Kahretsin, adamım çok kalındı! Onu alabilmem hala aklımı başımdan alıyordu.

Ve ne kadar muhteşemdi!

Onun penisinin güzelliğine hayran kaldım, içimde hissettiğim o harika kıvrımlı hatlar... Onu okşamaya başladığımda avucumda da aynı derecede muhteşem hissettirdi. Saniyeler içinde, hatların birleşme yerinde kırmızımsı bir parıltı belirdi, bu da içimdeki şeytanın zevkinin açık bir işaretiydi. Öne eğildim ve penisini tabanından ucuna doğru uzun, yavaş bir yalama hareketiyle yaladım. Vazul tekrar tısladı, onu ağzıma derinlemesine aldığımda ses bir hırıltıya dönüştü. Beni yutarken izlemek için dirseklerinin üzerine yaslandı.

Vazul, penisinin ağzımda ya da vajinamda olsun, içime girmesini izlemekten zevk alıyordu. Bunun nedenini tam olarak açıklayamamıştı. Evet, onu tahrik ediyordu, ama bundan daha fazlasıydı. Bir bakıma, her hareketin beni onun malı olarak daha da damgaladığını, aramızdaki bağın görsel bir teyidi gibi hissettirdiğini ve bu durumun bana karşı duyduğu neredeyse kuduzvari sahiplenme duygusunu yatıştırdığını açıklamıştı.

Sebebi ne olursa olsun, umurumda değildi. Onun penisinin içimde olmasını çok seviyordum.

Başımı geriye doğru eğerek, ona yukarıdan bakarken, onu yalamaya oldukça gösterişli bir şekilde yaklaştım. Onu emerken yüzüme en şehvetli ifadeyi yerleştirdim, alabildiğim kadar derine kadar yuttum, sonra tekrar ucuna doğru kayarak başın etrafında dilimi döndürdüm. Arada bir, penisinin dibini sıktım, ağzımın hareketine zıt bir şekilde okşadım ve tam da onun hoşuna gittiği gibi testislerini okşadım.

Benim gibi küçük birinin bin yıldan fazla yaşlı bir seks iblisine bu kadar zevk verebilmesi aklımı karıştırdı. Ve yine de, işte oradaydı. Bakışlarım onunkiyle kilitlendi, üzerinde sahip olduğum gücün tadını

çıkardım. Gözleri kısılmış, Vazul aralık dudaklarıyla bana bakıyordu, nefes alışverişi benim dokunuşlarım altında giderek daha gürültülü ve zorlaşmıştı.

Tırnaklarımı kasıklarının arasına batırdığımda çıkardığı boğuk ses beni o kadar ıslattı ki, iç bacaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Birini memnun etmenin bu kadar çılgınca bir tahrik edici olabileceğini kim düşünürdü ki? Kulaklarımda inlemeleri, kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken ellerinin battaniyeyi kavraması, penisinin girintili çıkıntılı dokusu dilimde ve ağzımdaki bağımlılık yaratan şeftalili turta tadı, iç duvarlarımı ihtiyaçla sıkıştırıyordu.

Üzerine eğildim, bir elimle testislerini neredeyse acı verecek şekilde sıkarken, tırnaklarım da kasıklarının arasındaki son derece erojen bölgeleri uyarmaya devam ediyordu. Coşkulu inlemelerinin ve bacaklarındaki istemsiz kasılmaların sesi, yaklaşan orgazmının habercisiydi. Hızımı artırdım, her yukarı doğru hareketimde dişlerimle penisinin uzunluğuna dokundum ve onu boğazımın derinliklerine alırken dilimle tahrik ettim.

Önceki tüm karşılaşmalarımızda olduğu gibi, bu sefer de adamımı bu şekilde tatmin edebileceğime kendimi ikna etmeye çalıştım. Vazul aniden vahşi bir homurtu çıkardığında, bir an için gerçekten de sonunda önce kendisinin boşalmasına izin verdiğine inandım.

Ama hayır.

O zavallı adam başımı hızla geriye çekti. Şimşek hızıyla, içimdeki şeytan öne eğildi, belimi kavradı ve beni neredeyse yatağa çarptı.

Yüzünde neredeyse vahşi bir ifadeyle üzerime atıldığında midem hem korku hem de heyecandan alt üst oldu. Sersemlemiş bir halde, üzerimdeki atlet ve eteği nasıl çıkardığını zar zor fark ettim. Elleri ve ağzı her yerimdeydi, her sinir ucumu tetikte tutan bir istek ve tutkuyla doluydu. Vücudumun her santimini öperken, okşarken ve emerken neredeyse ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Kendi gözlerimle görmeseydim, bana dokunmak için fazladan uzuvlar çağırdığını düşünürdüm. Ve yine de, bu duyusal aşırı yüklenmeyi sadece tek bir çift el ve şeytani ağzıyla yönetiyordu.

Ve ikincisi beni gerçekten çok etkiledi.

Vazul yüzünü bacaklarımdan arasına gömdüğünde, içimden bitmek bilmeyen şehvetli inlemeler döküldü. Onunla, yavaş bir ön sevişmeye başlayıp beni en enfes işkencelerle tahrik mi edeceğini, yoksa doğrudan zirveye geçip beni hemen arylar söylettireceğini asla bilemezsiniz.

Dudakları küçük çıkıntıma yapışıp çılgınca emmeye başlarken, iki parmağı da içime derinlemesine girince, soru anında cevaplandı.

Zevk dalgaları hızla yükselirken sırtım yataktan kalktı. Şeytanımın uzman dokunuşu, ölümcül bir isabetle içimdeki hassas noktayı okşadı ve vücudumda şimşek çakmaları yarattı. Boynuzlarını iki elimle tutarak kendimi ona teslim ettim. Kalçalarım kendi iradesiyle dönerken, o da beni amansız bir açlıkla yutuyordu. Yaklaşan doruk noktamla titreyen bacaklarımla, onu teşvik etmek için adını haykırdım.

Beklediğim halde orgazmım beni beklenmedik bir şiddetle vurdu. Vazul bir süre daha beni öpmeye devam ederken, vücudum titreyerek çığlık attım. Kendime gelmeye başladığımda, yumuşadı ve vücudumu öperek yukarı doğru ilerledi. Şaşırtıcı bir şekilde, üzerime yatmadı. Bunun yerine, beni yüzüstü çevirdi ve daha önce ön tarafıma yaptığı gibi, vücudumun her santimini öpmeye başladı.

Doğal olarak, özellikle de bayıldığı kalçalarıma ekstra ilgi gösterdi. Ağzını kocaman açıp, sanki bir parça koparmaya çalışıyormuş gibi iyice ısırduğunda çok hoşuma gidiyordu. Hiç acıtmıyordu ama kesinlikle hissediyordum. Ve o hafif acı her zaman klitorisimde yankılanıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana popoma vurmadı. O acıyı ve ardından gelen o sıcak karıncalanmayı çok seviyordum. Ama pençelerini sırtımda, kalçamda ve uyluklarımin arkasında gezdirmesi tüm bu düşünceleri silip süpürdü. Bacaklarım şiddetle titredi ve ayak parmaklarım kıvrıldı. O kalıcı yanma hissinin neden benim için bu kadar tahrik edici olduğunu söyleyemezdin, ama her zaman doğru yerlerimde zonklama hissi yaratıyordu.

Aniden kalçalarımın tutup popomu yukarı doğru çektiğinde nefesim kesildi, yüzüm yatağa yapışık haldeyken beni dizlerimin üzerine dikti. Ağzı hemen vajinama yerleşmeden bir saniye önce dili içime saplandığında boğuk bir çığlık çıktı ağızımdan. Vazul dilini inanılmaz uzunluklara uzatıp, içime girip çıkarken daha da kalınlaştırırken, vücudum titreyerek battaniyeyi yumrukladım.

Pençeleri derimi yakmaya devam ederken ve şeytani diliyle bana aşk yaparken, şeytanım beni bir kez daha kısa sürede zirveye ulaştırdı. Sırtım kasıldı ve tekrar mutluluktan çığlık attım. Eğer Vazul arkamı desteklemeseydi, yatağa yapışıp kalırdım.

Hâlâ kendimden geçmiş haldeyken, dilini benden çıkardığını belirsizce hissettim. İki parmağı devreye girdi, bu sefer klitorisimi ovuşturarak beni o coşkuda tuttu. Ve sonra kalın penisi açıklığıma doğru uzandı. İçeri

girdiğinde midemde bir şehvet patlaması yaşandı. İlk iki orgazm ve parmaklarının bana yaptığı bu hareketler arasında, Vazul beni o kadar ıslatmıştı ki vücudum onu hızla karşıladı.

Tamamen toparlanmama fırsat vermeden çılgın bir tempoya geçti. Aman Tanrım! Kalın penisinin içime saplanmasının verdiği o inanılmaz hissten asla bıkmazdım. Bunun ve klitorisimin çılgınca masajlanmasının arasında, bir dizi mikro orgazm art arda geldi ve beni deliliğin eşiğine getirdi. Şeytanım beni sertçe becerdi, penisinin her bir sürtünmesi G noktamda sıvı lav gibi dönen ve sonra tüm alt bölgeye yayılan cehennem ateşini körükledi.

Vazul öne eğildi, göğsünün yoğun sıcaklığı sırtıma değdiğinde omurgamda şiddetli bir ürperti hissettim. Tüylerim diken diken oldu. Sol kolu önüme kaydı ve beni yukarı çekti. Tam olarak diz çökmüş olmayan bir pozisyonda beni kendine doğru kıvrırırken eli boğazımı kavradı. Bileğini tuttum, diğer elim ise hala klitorisimi ovmakta olan elinin arkasındaydı.

Dudaklarını kulağıma bastırdı ve bir yandan da beni sertçe becermeye devam etti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diye hırladı, sesi neredeyse öfkeliydi.

Kalbim yerinden fırladı ve sözlerinin bende uyandırdığı güçlü duygudan gözlerimden yaşlar süzüldü. Bana karşı derin duygular beslediğini biliyordum, ama böyle bir itirafı, hele de bu kadar çabuk beklemiyordum. Henüz o noktada değildim, ama kesinlikle bir yük treni hızıyla o yöne doğru gidiyordum. Ancak, cevap verme şansım olmadı. Gözlerimin önünde kör edici bir ışık patladı ve ben de mutluluktan kendimden geçerek bağırdım.

Sonsuz bir coşku girdabına kapılıp giderken oda dönüyordu. Adamım beni alt üst etmeye devam ederken, dalga dalga gelen zevkler üzerime çarpıyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu; sadece vücudunun yakıcı sıcaklığı, içimde ve etrafımda hissettiğim hisler, dudakları ve elleri üzerimde, ve penisinin beni paramparça etmesi.

Başımın üstünde asılı duran kırmızı ışıkların kaynağını anlamam biraz zaman aldı. Vazul beni sırt üstü yatırdığında hiçbir şey hissetmedim. Onun o muhteşem ağırlığı beni yatağa yapıştırdı ve pervasızca içime girdi. Parlayan gözleriyle bana baktı, yüzü neredeyse dayanılmaz bir zevkle kasılmıştı ve dişleri açıktaydı.

Seslerimiz mutluluk dolu inlemelerle birbirine karıştı. Kalçamı kaldırıp onun her hamlesine karşılık verdim, tırnaklarım sırtına saplandı. Tenim yanıyordu ve sinir uçlarım alev alevdi. Etlerimizin birbirine çarpma sesi odayı doldururken, bir zevk okyanusunda boğuluyordum. Benim şehvetli inlemelerim ve onun vahşi hırıltıları, beni kısa süre sonra paramparça edecek günahkar bir doruk noktasına ulaştı.

Bana bakışıyla, dokunuşuyla, benimle sevişme şekliyle Vazul, bana evrendeki en arzu edilen kadın ve tamamen değerli biriymişim gibi hissettirdi. O anda, uçurumun kenarına yaklaşırken bile, şeytanıma ait olduğum gibi başka birine asla ait olamayacağımı fark ettim. Bedenim, kalbim ve ruhum tamamen ona aitti. Bana saldıgı kuduz tutkuyla tüketilerek, tam burada ve şimdi ölebilirdim.

Ve bundan hiçbir şeyden pişman olmazdım.

Bir orgazm daha beni altüst ederken bedenim kasıldı. Boğazım acıyarak şiddetli bir şekilde bağırdım. Vazul da kükredi, iç duvarlarım penisini sıkıca kavradığında o da kendinden geçti. Beynim neredeyse paramparça olmasaydı, sevgilimin her zamanki gibi beni tohumuyla doldurmak için kendini derinden içime sokmadığına şaşırırdım. Bunun yerine, vahşi bir canavar onu ele geçirmiş gibiydi ve bana karşı vahşileşti.

Vazul pes etmedi. Yanan özü içime akarken bile, beni sertçe becermeye devam ederken kalçalarım neredeyse morartacak şekilde sıkıca tutundu. Bitkin halimde, aslında kendini tutmayı başardığını, menisinin dökülmesinin başladığı kadar hızlı bir şekilde durduğunu belirsiz bir şekilde fark ettim.

Gözleri kapalı, dişleri kenetlenmiş halde, cehennemin en derin çukurlarından çıkmış şeytani bir canavardan bekleyeceğiniz türden vahşi homurtular çıkarıyordu. İçinde bir şey kırılmıştı. Canavar serbest kalmıştı. Çok fazlaydı, ama bir şekilde yeterli de değildi. Acımasızca ele geçirmesinin her vahşi hamlesi beni paramparça etmekle, asla çıkamayacağım bir zevk ve acı girdabına sürüklemekle tehdit ediyordu. Korku ve coşku içimde eşit ölçüde savaşıyordu. Ölssem bile durmasını istemiyordum.

En büyük orgazmımın geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Çılgılık attım mı yoksa başka ne tür fizyolojik tepkiler verdim bilmiyorum. Bilincimi tamamen kaybettim. Vazul'un çılgılığı gök gürültüsü gibi yankılandı. Ama o kadar kendimden geçmiştim ki, sanki su altında duyuyormuşum gibi geldi.

Tohumu içimde yakıcı, güçlü fişkirmalarla patladı. Şeytanım, tamamen boşalana kadar düzensiz hareketlerle içime girip çıkmaya devam etti.

Üzerime yığıldı, sonra sırt üstü döndü. Beni üzerine çekti, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi sıkıca tuttu. Kemiksiz ve tamamen bitkin bir halde, kollarının arasında cansız kaldım, başım göğsünde duruyordu. Kalbinin yavaş yavaş sakinleşen gürleyen sesi, bilincimi bedenime geri yönlendiren bir işaret gibiydi.

"Masum meydan okumamı bu kadar ciddiye alacağını düşünmemiştim," diye kekeledim sonunda.

Önce homurdandı, sonra da haklı bir kibirle kıkırdadı.

"O halde bunu yayınlamamalıydın, sevgili Coral'ım. Her zaman tüm beklentilerini ve isteklerini aşmayı hedefleyeceğim."

Hâlâ biraz sersemlemiş haldeydim, başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde görmeyi beklediğim kibirli ifade yerine, Vazul bana içten içe eriten bir şefkatle baktı. O anda kalbimde bir şeyler yoluna girdi.

"Sanırım sana aşık oluyorum, Vazul," diye fısıldadım, daha çok kendi kendime.

Yakışıklı yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Hayır, sevgilim. Zaten bana aşıksın. İnsan beyninin bunu anlaması için daha fazla zamana ihtiyacı var, ama duyguların yalan söylemez," dedi yumuşak ama gerçekçi bir sesle. "Sorun değil, sevgilim. Seninle benim aramda zaman artık bir faktör değil."

Onun bu kadar küstahça davrandığını söylemeliydim ama sözlerinin doğru olduğunu biliyordum.

"Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim. Benim için dünyaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Beni dünyanın en mutlu kadını yaptığınız için teşekkür ederim," dedim bunun yerine.

"Şimdi ve her zaman, benim Coral'ım. Şimdi ve her zaman."

SON.

REGINE ABEL'İN DİĞER ESERLERİ

VEREDİAN KRONİKLERİ

Kaderden Kaçış
Kör Kader
Amalia'yı Yetiştirmek
Kaderin Cilvesi
Kaderin Elleri
Kaderi Meydan Okumak
İmparatorluk Kaderi

BRAXİANLAR

Anton'un Lütü
Ravik'in Merhameti
Krygor'un Umudu
Turnanın Şafağı

XIAN SAVAŞÇILARI

Kıyamet
Lejyon
Kuzgun
Yıkım
Kaos
Güvenli
Orakçı
Öfke
Ksenon
kolerik
Haydut

PRIME MIGHTING AJANSI

Bir Kertenkele Adamla Evlendim
Bir Naga ile Evlendim
Bir Kuş Adamla Evlendim
Bir Minotaur ile Evlendim
Wonjin ile evlendim.
Bir deniz adamıyla evlendim.

Bir Ejderhayla Evlendim
Bir Canavarla Evlendim
Krogal ile evlendim.
Bir Orman Perisiyle Evlendim
Bir İncubusla Evlendim
Bir Güve Adamla Evlendim
Bir Kedi Adamla Evlendim
Amreth ile evlendim.
Seninle evlendim

SİS

Sis Gezgini
Kabus

KARTHIA'NIN KANLI BAKİRELERİ

Thalia'yı sahiplenmek

KARANLIK HİKAYELER

Mavi Sakal'ın Laneti
Kambur

GÖLGE DÜNYALARI

Hayalet Mahkum
Ölüm Meleşine Mahkum
Kurt Adama Mahkûm

SONHADRA'NIN VALOS'U

Çözülmüş
Buzlu

LYRIA'NIN EMPATLARI

Noel İçin Bir Uzaylı

DİĞER

Çelik Kadar Gerçek
Uzaylı Uyanışı
Taş Kalp
Eyvah! Bir Lider çağırdım!

REGİNE HAKKINDA

USA Today'in çok satan yazarı Regine Abel, fantastik, paranormal ve bilim kurgu tutkunu. İçinde biraz sihir, biraz sıra dışılık ve bolca romantizm olan her şey onu çok mutlu ediyor. Gizem ve hiç beklemediğiniz sürprizlerle dolu aksiyon dolu maceralara atılırken fantastik yeni dünyalarda gelişen, ateşli uzaylı savaşçıları ve lafını esirgemeyen, cesur kadın kahramanlar yaratmayı çok seviyor.

Tam zamanlı yazarlığa kendini adamadan önce, Regine diğer tutkularına, müziğe ve video oyunlarına kendini kaptırmıştı! On yıl boyunca film dublajında ve canlı konserlerde Ses Mühendisi olarak çalıştıktan sonra, Regine profesyonel bir Oyun Tasarımcısı ve Yaratıcı Yönetmen oldu; bu kariyer onu Kanada'daki evinden ABD'ye ve Avrupa ile Asya'daki çeşitli ülkelere götürdü.

Facebook

Web sitesi

Regine'nin Asi Okuyucu Grubu

Bülten

Goodreads

Bookbub

Amazon

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM